

Verze po dokončení před jazykovou korekturou 26.3.2025

Acta Speleohistorica 10/2025

Swami Gyaneshwarpuri

Cesta poustevníka

**O duchovní cestě k oranžovému rouchu
jógového a hinduistického mnicha**

Ášram Brno – Bosonohy 2025

Email na autora této knihy: yoga@gyaneshwarpuri.cz

Více web: gyaneshwarpuri.cz

Vydáno zdarma vlastním nákladem autora.

*"Někteří jóginí se stahují ze společnosti do samoty a žijí jako poustevníci daleko od civilizace.
Ale i ti meditují pro dobro světa. Pouhá jejich existence je pro svět požehnáním.
Říká se, že vítr, který se dotkne džívanmukty, roznáší mír, harmonii a štěstí všude, kam zaletí".*

...

"Uzdravte sami sebe láskou".

Višvagurudží paramhans svámí Mahéšvaránanda

Zasvěcení.

Mé poznání není ve Skutečnosti mé. Je to Poznání mého Vesmírného Mistra Višvaguru paramhanse svámího Mahéšvaránandy, který mne vede jak dobře vím tímto životem od narození. Jeho jsou všechny mé vize. Mahéšvaránandovo učení je však učení Avatára Bhagván šri Dípa Nárájana Maháprabhudžího a ostatních světců indických, véd a upanišád. Za všechno čím jsem vděčím Višvagurudžímu Mahéšvaránandovi.

ÓM SAHÁ NÁVAVATU
SAHA NAU BHUTAKTU
SAHA VÍRJA KARVÁV-AHÉ
TEDŽASVI NÁVADHITAM - ASTU
MÁ VIDVIŠÁVAHÉ
ÓM ŠÁNTI, ŠÁNTI, ŠÁNTI

Pane, kéž chráníš a opatruješ nás oba
Mistra i žáka
kéž se nám oběma od tebe dostane síly,
kéž nás naše cesta dovede ke konečnému poznání.
Ochraňuj nás, abychom se neodloučili,
ale zůstali spojeni navěky.
Óm mír, mír, mír.

Má jóga je džňánajóga. Džňánajóga je vyšší, nebo dokonce nejvyšší typ jógy. Její podstatou je zření do podstaty našich problémů. Můj Mistr Višvaguru paramhans svámí Mahéšvaránanda je především džňánajogín, zřec jógy. I já mám své jméno podle této starobylé jógy. Gyana znamená džňána. Proto mne zajisté mnozí nebudou chápat. O této józe se dá vyprávět pouze v podobenstvích, alegoriích, verších či mystických pohádkových příbězích. Je to svět bohů a démonů. Nebo jděte do samoty horské jeskyně a vizte to sami. Ale buďte v horách opatrní.

Tuto knihu mého života věnuji Ježíši,
kterého jsem našel v osobě indického světce
Jeho svatosti Višvaguru paramhanse svámího Mahéšvaránandy.
Je věnována všem Višvagurudžího bhaktům.

Obsah

Místo předmluvy.....	
Zasvěcení.....	
Úvod.....	
Kdo je svámí Gyaneshwarpuri.....	
O mé duchovní cestě.....	
Ideál poustevnictví.....	
Hertodův poustevník ve svatém srdci Moravského krasu jeskyni Kostelík ve Křtinském údolí.....	
Zjevení Panny Marie v kostelíčku v Troubsku.....	
Epiktétos kdysi na začátku Cesty.....	
Hradisko u Bosonoh mého dětství, aneb proč uctívat druidy.....	
Jak jsem se stal trampem.....	
Jeskyně Doupě Trampů v Moravském krasu, má trampská osada.....	
Vojenská služba v Janovicích nad Úhlavou.....	
Jak jsem prožíval aktivně Sametovou revoluci.....	
Výzkum podzemí chrám Panny Marie ve Křtinách.....	
Pomalované lebky ze Křtin: můj nejvýznamnější objev.....	
Můj dobrodinec a mecenáš P. Tomáš Prnka, děkan ve Křtinách.....	
Proč jsem se nestal nakonec archeologem.....	
Kung-fu u Petra Špačka.....	
Vize nahého jogína.....	
Ponor na Plošině Skalka: vyhnání z ráje.....	
Havran, můj první učitel lásky a moudrosti.....	
Don Juan a jeho mystická cesta psychotropních rostlin.....	
Biblický púst.....	
U charitní a pečovatelské služby brněnské Charity.....	
Zasvěcení do jógy mistrem kung-fu Pavlem Kalou.....	
Setkání s guruem Paramhansem svámím Mahéšvaránandou ve Střílkách.	
Dévpurídží, můj nepochopitelný Mistr.....	
Bhagván šri Díp Nárájan Maháprabhudží, dokonalý Mistr jehož následuji tímto životem.	
Svámí Šivánanda z Rišikéše, můj učitel himalájské jógy.....	

František z Assisi, můj nejbližší křesťanský světec.....
Chan-šane, ty jsi ta cestička po níž chci kráčet.....
Svatý Antonín Poustevník v Egyptské poušti.....
Páter Pio, stigmatizovaný světec, muž bolesti a lásky.....
Čeští mistři a mystikové.....
Jak jsem dostal své duchovní jméno.....
Výcvik u mistryně zenu Heily Downey.....
Podobenství o motýlovi v kapucínském klášteře v Uničově.....
Práce na horských cestách v Krkonoších u RNDr. Pavla Klimeše a jeho bratra Ing. Miloslava Klimeše.
Zimní meditace v rumunských Karpatech.....
Můj indický Himálaj.....
Život na poustevně ve Slovenském ráji.....
Vyhnaní z lásky z ášramu ve Střílkách.....
Dál již bez svaté zpovědi.....
Má nejtajnější meditační jeskyně Čidakáš na Slovensku.....
Jak jsem zasadil Mahéšvaránandovu lípu na Děravce v Moravském krasu.
Duchovní zkušenosti z Ášram Džadan v Indii.....
Ve Františkově světě Assisi.....
Mons. Jan Peňáz, farář ve Křtinách, dnes v Novém Veselí.....
Doc. Martin Oliva, archeolog věčně ponořený v pravěku – paleolitu.....
Čtyři roky na poustevně Děravce.....
Jak jsem se málem oženil s poustevnicí Klárou.....
Tantra ano, ne však u mnicha.....
Mgr. Inna Mateiciucová, skrytý význam nenaplněné lásky.....
Ve vězení světské duality.....
Pozor na psychiatrii na duchovní cestě.....
Být jenom mnich.....
Vysvěcení za mnicha hinduismu a jógy.....
Aikido, Síla Lásky a Vesmírné harmonie u Doc. Zdenko Reguliho.....
Žádost o vstup do Třetího řádu sv. Františka z Assisi.....
Jak jsem se vzdal kutny sv. Františka z Assisi.....
Žít s Mistrem v ášramu v Indii, nebo být poustevníkem v Moravském krasu
Sloužit lidem nebo být observovaný jako poustevník.....
Skončil jsem se speleologií, svou životní láskou.....
Sebeléčba Láskou.....
Exorcismus, síla Lásky vítězné.....
Brahmačárja – celibát u mnicha.....
Nezávislost víry u poustevníka.....
Neubližování druhým bytostem - nejsvětější princip.....
Vegetariánství.....
Ekologie podle poustevníka.....
Sankalpa, autosugestivní metoda k překonávání letitých návyků a zlovyků.
Nemajetnost u mnicha.....
Sám na hoře.....
Satsang, o vnější vzdálenosti a vnitřní blízkosti u nohou Vesmírného Mistra.
Žít beze strachu.....
Můj františkánský život v bezdomoví.....
Jógová transcendentální nauka o čakrách a úrovních vědomí.....
Osamění.....
Mlčenlivost.....
Cvičit Jógu v denním životě.....

Modlitba.....	
Meditace.....	
Vesmírný smích.....	
Mantra.....	
Být dobrý bojovník.....	
Vesmírné Milosrdenství.....	
Cesta beze jména.....	
Služba.....	
Soucit.....	
Poselství svatého obrazu.....	
Ticho.....	
Vairágja - odpoutanost.....	
Jasnozřivost.....	
Nezasahování.....	
Maminka.....	
Dědeček.....	
Rodiče.....	
Můj Přítel Ježíš.....	
Milaräpa mne doprovází do horské jeskyně na Slovensku.....	
Náham Kartá a odevzdanost do Boží vůle.....	
Osvícení.....	
Konzultace při duševních těžkostech na základě osobní zkušenosti svámího Gyaneshwarpuri	
O psaní pro druhé.....	
Probuzení vnitřního zraku k vnitřním skutečnostem a vnitřní realitě.....	
Jak jsem zatím nedostal poustevnu, která je mi Bohem někde jistě vyčleněna.....	
English resume.....	
Who is Swami Gyaneshwarpuri.....	
My Spiritual Journey.....	
Vision of the hermitage revival in the Czech Republic.....	

Úvod.

Po té co svámí Gyaneshwarpuri přestal psát odborné speleologické, sakrálně historické a archeologické publikace, zaměřil svou pozornost na sepisování vlastní z knih nevyčtenou originální mystickou nauku z horských poustev a meditačních jeskyni, nejen z Moravského krasu, Krkonoš a Slovenského ráje, ale i hor nad Assisi, rumunských Karpat a indického Himálaje, kde navštívil poutní místo Gomukh - Pramen Gangy a po té se usadil pod skalním převisem v pohoří nad Rišikéšem, bráně všech duchovně hledajících. Žákem Paramhanse svámího Mahéšvaránandy je od roku 1996, kdy byl iniciován do mantry a krije. A již od roku 1997 je kromě toho regulérní poustevník a od 23. července 2021 vysvěcený hinduistický a jógový mnich známý hrstce hledajících pod jménem Gyaneshwarpuri, hindsky "Ten který poznal", což je poukaz na duchovní cestu gyanajógy (džňánajógy), kterou jako poustevník následuje. Tato kniha, jak informuje její podtitul je "o duchovní cestě k oranžovému rouchu", nevede tedy samozřejmě až na konec duchovní Cesty, k mókše. Tohoto vznešeného Cíle poustevník dosud nedosáhl, což nezastírá. Dokumentuje poznání a tu část duchovní cesty do vysvěcení za jógového hinduistického mnicha, což je do anaháty, do srdce. I to je již relativně daleko z hlediska většinové světové populace v této převážně ateistické České republice, která je většinou bez hlubšího zájmu o duchovní hodnoty a nauky. Před třiceti roky poustevník Gyaneshwarpuri odešel osamoceně na duchovní pout' do hor, kde celkem 3 a půl roku čistého času prožil v úplném osamění v neznámé horské jeskyni v

soutěžkách Slovenského ráje, kdy usilovně meditoval. Kromě toho prožil mnoho dalších let i na jiných poustevnách po celém světě. Nyní žije se souhlasem Višvagurudžího se svou maminkou, trpící depresemi, v rodinném ášramu v Brně-Bosonohách a ve volných chvílích znovu vyráží meditovat do jeskyní, na poustevny do přírody. Většinu času však tráví v klauzuře svého pokoje. Plánuje trvale žít v České republice a dosáhnout na zdejších kopcích Osvícení a Osvobození. Je však možné, že ve stáří odejde anonymně do horstev indického vysokého Himálaje, dožít někam pod Gangotrí a u Uttarkashe, kde by si rád postavil poustevnu, kterou zde v České republice zdá se v lese není možné legalizovat a postavit, z důvodu absence patřičných zákonů, které by na poustevníky vrhaly světlo jako na duchovní a kulturní dědictví tohoto národa, jímž jistě poustevník je. V této knize nejsou zveřejněny všechny příběhy, které poustevník ve svém věku 57 let po dlouhé a strastiplné cestě prožil, ani nebude zatím zveřejněno komplexní obdržené poznání. Teprve v pozdějším věku po Osvícení zamýšlí odtajnit autobiografii své duchovní cesty vyčerpávajícím způsobem. Tato kniha je jen namátkový exkurz do problematiky poustevnictví a mnišství u Višvaguru paramhanse svámího Mahéšvaránandy, Život svámího Gyaneshwarpuri začíná, jak je u mnichů obvyklé, až po jeho mnišské iniciaci sanjás díkše, tedy v roce 2021 a co bylo předtím je již nepodstatné a bude to zahaleno mlčením. A o tom je tento Příběh jednoho svámího, který touží žít jen jako nic neznamající poustevník, nechycházející ze svého osamění.

Kdo je svámí Gyaneshwarpuri

Svámí Gyaneshwarpuri je oddaný žák Jeho svatosti Višvaguru Paramhanse svámího Mahéšvaránandy, Mistra jógy a Učitele duchovní Cesty z Indie, kterého následuje od roku 1996. Za tu dobu prošel bouřlivou duchovní transformací v důsledku probuzení kundalini, která vyústila dne 23. července 2021 v Maháprabhudíp ášramu ve Střílkách ve vysvěcení - sanjás díkšu - za hinduistického a jógového mnicha, ve věku 53 let. Stát se svámím bylo dlouhodobým přáním a cílem jeho života. Proto se postil a odcházel do hor a do lesa meditovat. Až se mu jeho přání doslova zázračně Svámíjiho Milostí naplnilo. Od té doby setrvává v santóše - spokojenosti, veškerá světská přání se rozprchla a on se vrací zpět Domů do duchovního domova, z něhož jsme vyšli. Svámí Gyaneshwarpuri působí jako osamělý, mlčící poustevník v jeskyních Moravského krasu. Měl to štěstí, že se narodil v blízkosti tohoto nejsvětějšího území v České republice, magického a mystického prostoru, v minulosti osídleného šamany a poustevníky, na něž se rozhodl navazovat. Není učitelem jógy a nekáže hinduismus. Má právo používat duchovní titul svámí (pán sebe) a nosit oranžové roucho, šat indických jogínů a sádhuů. Získal tímto tuto nejvyšší Svámíjiho iniciaci. Je kosmopolitního nadnáboženského smýšlení a vnitřního založení, z tohoto důvodu uctívá rovněž Ježíšovo křesťanství, buddhismus, taoismus a ostatní světová náboženství. Je historicky první hinduistický mnich vysvěcený v České republice. Píše odborné publikace z oboru speleologie, sakrální historie a archeologie a v neposlední řadě vlastní originální, z knih nevyčtenou mystiku a filozofii, básně, duchovní příběhy a pohádky s duchovním poučením. Následuje ve všem Sílu Lásky a kráčí po Cestě Poznání (džňanajóga) jak vyplývá z jeho duchovního jména Gyaneshwarpuri (gyana=džňana), které se překládá jako "Ten který poznal". Je tedy vnitřně džňánín čemuž odpovídá jeho na první pohled nesrozumitelná životní filozofie poustevníka. Od narození je osvobozený, dosud ale nerealizoval nejvyšší stav vědomí mókšu, kdy individuální "já" se stává celým Vesmírem. Má však vlastní vnitřní vedení a napojení na Boha, Božské Já. Realizovat Boha a dosáhnout Osvícení je jeho nejvyšší a jediný Cíl v tomto zrození, jemuž zasvěcuje svoji duchovní jógovou sádhanu, meditaci v ústraní, mantra džapu, opakování Božího jména, modlitby, jógové ásany, kriji ap. podle Systému Jóga v denním životě Paramhanse svámího Mahéšvaránandy. V současnosti se často zdržuje na osamělých a pustých místech v horách a v lesích. Od dětství samostatně studoval Bibli, nikdy však neříkal že je křesťan. Později studoval Bhagavadgítu a jiné svaté spisy indické. Přečetl rovněž některá buddhistická a taoistická svatá písma. Nejvíce ho však

oslovila moudrost svámího Šivánandy z Rišikéše, Paramhansy Jóganandy, Ramana Maharišiho, Chan-Šana, Bhagvána šrí Díp Nárájana Maháprabhudžího a samozřejmě svámího Mahéšvaránandy, v němž rozpoznal esenci svého duchovního nazírání Pravdy ze svých meditačních jeskyní a horských poustevnen. Uctívá ideál himalájských jogínů indických a rovněž sv. Františka z Assisi. Nevyučuje jógu veřejně a jako skutečně pravý džňánín, muž poznání, nepřijímá ani studenty jógy ani osobní žáky. V současnosti žije na základě doporučení Svámijeho se svou maminkou v malém ášramu v Brně - Bosonohách. Poustevník Gyaneshwarpuri je někdo o kom se bude především mlčet, neboť totiž v sobě slučuje bezmeznou pokoru Františkovi řehole s bezmeznou tvrdostí šrí Dévpurídžího proti démonům egoismu. Toto je přátelé himalájská jóga v České republice.

O mé duchovní cestě.

Narodil jsem se jako Marek Šenkyřík (*7.5.1968) do tradiční křesťanské rodiny, v níž kam až paměť sahá, chodili všichni v neděli do kostela. V katolické církvi jsem dosáhl v roce 1986 svátosti křesťanské dospělosti, biřmování. Dne 23. července 2021 jsem byl vysvěcen na mnicha v hinduismu. Stal jsem se tak historicky prvním svámím vysvěceným v České republice. Zdržuji se jako poustevník v Moravském krasu. Mnoho zdejších jeskyní mi slouží pro meditační účely. Meditoval jsem však i až u pramenu Gangy a nad Rišikéšem v indickém Himálaji, v soutězce Chey v rumunských Karpatech, v Monte Subasio nad Assisi, na Staré hoře v Krkonoších a ve Slovenském ráji. Stále jsem hledal to místo, kde bych mohl být sám a nerušeně meditovat. Mám za sebou tisíce dnů a nocí v osamění meditačních jeskyní a horských pousteven. Něco tedy vím jistě. To je má kvalifikace. Já působím především Láskou a Poznáním (bhakti a džňána). Síla Lásky - to je to v co věřím. Jsem poustevník, nejsem duchovní učitel. Já mám Dévpurídžího srdce. Svrchovaně Osvícený Mistr jógy, obdařený zázračnými silami, poustevník šrí Dévpurídží žil na přelomu 19. a 20.století, v Himálaji a poté se usadil v Radžastánu ve střední Indii. Silou své vůle zbořil ášram a vyhnal z něho bhakty, své žáky a poslal na ně hady. Lidé se domnívali, že světec zešlel. Motivy jeho činů přesahovaly lidské chápání. Od té doby mluvil jen s těmi, kdo měli hluboký vážný zájem o Poznání. V této kalijuze dával přednost společnosti zvířat před společností lidí. Na Cestě jógy se považují za následovníka tohoto světce. Poznal jsem že mne Bůh vede od narození. Můj Bůh je Šiva, věčný Mistr všech jogínů, asketů a modlících se lidí. Je nejsoucítější a nejlaskavější Bůh z celého hinduistického panteonu. Bhakta, který medituje na Šivu, dojde rychle konečného Osvobození (mókša). Jsem tedy jogín a hinduista, s jistotou vím, že nejsem křesťanského zrození, jakkoli mám k Ježíši od dětství v srdci blízko. V tomto životě (a již nikdy) nebudu křesťanský mnich, protože většinou nezachovávají důležité pravidlo vegetariánství, což považuji za velmi závažný prohřešek katolické věrouky. Já v této otázce mám zcela jasno a v souladu se svým svědomím jsem vegetariánem. Vracím se tedy zpět Domů do Indie. Mé současné zrození v České republice a v Evropě bylo jen přechodné. Nejen maso, ale i alkohol, tabák a drogy neužívám. Jsem jejich odpůrcem. Já jsem poznal, že duchovní Cesta je očista od všech špatných sklonů k dosažení jen čistých (sattvických) vlastností. Vyhledávám proto společnost duchovních a moudrých lidí (satsang), například v našem ášramu ve Střílkách. Dále s radostí a vyrovnaností již zachovávám mnišský celibát (brahmačárja) a doporučuji ho dodržovat každému připravenému pro větší pohodu, harmonii a vnitřní chápání a nazírání mystické vědy světců (anubhava). Všechno co jsem kdy hledal jsem našel v ucelené podobě jako koncentrované vědění v Józe v denním životě (Yoga in Daily Life). Je to nepochybně jedno z nejčistších světových učení. Není divu, vždyť je to učení jednoho z největších žijících světců na Zemi, jehož duchovní tituly oznamují že je plně Osvícená Duše a Mistr Vesmíru. Toto učení jógy nejlépe vyhovuje mému vnitřnímu poznání z horských jeskyní. Proto jsem Svámijeho oddaným žákem (bhaktou). Tolik bych si přál předávat toto učení, které vysvobozuje ode všeho utrpení, ale zatím tak činím po vzoru himalájských Mistrů jen meditačním způsobem, neboť mé poznání je přes všechnu vynaloženou snahu pořád ještě nedostatečné. Pořád se ještě považuji ve vnitřní józe v podstatě za zkušeného začátečníka. Ať mi prominou všichni ti, kteří se na mne již

začínají obracet. Chci zachovávat mlčení (mauna), Ticho a osamění v přírodě. Proto budu žít sám v ústraní poustevny. Věřím, že tak získám ty vnitřní dary, které pak budu moci jednou rozdávat na veřejnosti. A tak to Bůh žádá. Proto byl i Ježíš na poušti a odcházel sám na horu, aby si ujasnil svou duchovní situaci a povolání. Tak to chci i já po vzoru starých Mistrů romanticky naplňovat. Já věřím v tajemnou moc Božího jména, své mantry, Ticha a samoty s Bohem. Všechno ale záleží na tom, zda naleznu pochopení ze strany ochránců přírody a lesníků. Zatím jsem narážel většinou na samé neporozumění. Kdo nechá žít poustevníka v lese? Kdo mi nabídne les s pramenem pitné vody? To místo kde bych si mohl postavit svou malou poustevnu a být sám observovaný. Tak jako svatý František z Assisi dostal od šlechtice - štědrého donátora pro svou modlitbu a meditaci opuštěnou horu Alvernu... Na tento Vesmírný princip spoléhám a tomu věřím. "*Hospodine... kdo smí bydlet na tvé svaté hoře.*" (Žalm, 15,1).

Ideál poustevnictví.

Mám takovou dávnou vizi. Vidím stovky a tisíce mladých Čechů mužů a snad i žen jak oblékají hnědou či zelenou kutnu ušitou vlastníma rukama, nebo dokonce oblékají oranžové roucho. Vidím je jak opouštějí tuto civilizaci a společnost svých bližních a odcházejí do osamění pohraničních hor nebo na vysočinu ve vnitrozemí. Vidím jak hledají opuštěné horské kapličky, jichž jsou v českých zemích na tisíce, vidím jak se v nich usazují a stávají se pohádkovými bytostmi. Poustevníky, šamany, druidy... podivíny v očích lidí co žijí v osamění na posvátných místech, v dubových hájích, pravěkých hradiscích, v jeskyních a u lesních studánek. Jsou to lidé co se vzdali svých rolí a ambicí v tomto šedivém neradostném světě aby věnovali svůj život největšímu dobrodružství jímž je duchovní Cesta. Vidím jak se bezcílně toulají po lesích, promlouvají ke květinám, přátelí se s motýli, modlí se mezi stromy, meditují na vrcholcích hor, zpívají posvátné zpěvy a praktikují svá duchovní cvičení... a Bůh je za upřímnost jejich touhy obdarovává svými Milostmi, vede je a chrání, jako každého kdo má odvahu věřit svému srdci a jít za jeho voláním. Mnozí se časem vrací zpět do světa lidí, bohatší o cenné zkušenosti, ale někteří vydrží nápor osamění a stávají se z nich zasvěcenci největších duchovních mystérií. Stávají se mystiky a tom nejvyšším a nejčistším smyslu slova, stávají se svatými lidmi, kteří očistili své srdce i svou duši od sil temna a nahlížejí do nejhlubších Božích Tajemství. Pro své bližní budou psát básně a lidé se za nimi budou utíkat pro radu a pro slova moudrosti a útěchy, neboť nikdo nerozumí záhadám života lépe než ten, kdo dokonale poznal Sebe. A nejlepší školou sebepoznání je život osamělého poustevníka. Je to těžká cesta, ale ti kdo jsou na ni taženi Bohem hluboko ze svého nitra, by ji nevyměnili za nic na světě. Radostí jim bude prostý život v souznění s celým Vesmírem. Vystačí si s malým batůžkem na zádech, v němž budou mít všechny své věci. Budou pracovat ale jen tolik, aby obhájili svou pozici nezávislosti. Budou sice porušovat zákony této společnosti, ale jen proto, že se řídí Zákony vyššími, a tak i ohýnek si v lese zapálí a mimo cestu svobodně půjdou a pod korunami stromů budou tiše usínat a pod klenbou jeskyní se budou probouzet. Nebudou bojovat proti světu, neboť svět dostatečně prosvětlí svou pouhou existencí. A budou nevinní jako motýli a tak laskaví, že i jejich odpůrci, úředníci, myslivci či ochránci přírody je nakonec budou mít rádi. Poustevník v lese se stane prestižní záležitostí, neboť jeho přítomnost v lese se stane ekologickým indikátorem čistého, neporušeného a harmonického prostředí. Neboť poustevníkovovo srdce je nesmírně citlivé na jakékoli znečištění a nemůže žít proto všude. A tak se všichni hajní budou předhánět v nabídkách těch nejatraktivnějších poustevnických lokalit, jimiž by poustevníka do svých hvozdů přilákali. A všechno to budou ta nejpodmanivější a nejúchvatnější místa, jež v českých zemích dosud zbyla: u vodopádů a horských jezer, v oblacích mezi kosodřevinou, ve ztracených jeskyních a na významných pravěkých archeologických lokalitách, takže si každý vybere podle svého založení a na každého se dostane jen to nejlepší...

Hertodův poustevník ve svatém srdci Moravského krasu jeskyni Kostelík ve Křtinském údolí.

Prostorná průchozí jeskyně s centrální dómovitou prostorou Kostelík, připomínající gotický kostelík. Odtud název jeskyně. Otevřen třemi prostornými vchody do Křtinského údolí. Tato památná jeskyně byla zvaná v minulosti též: Eremitage, Rittersaal, Steiner Saal a Theresienhöhe Kapelle. První zmínka o jeskyni je z roku 1669 od Jana Ferdinanda Hertoda z Todtenfeldu v jeho spisu: „Tartaro mastix Moravie“ (Podzemní bič Moravy), kde je zpráva o poustevníkovi, který tuto jeskyni obýval: *"Nad vchodem této jeskyně (to znamená u Býčí skály) se jeví jiný otvor, představující další jeskyni. Kdysi ji obýval jako nepřístupný úkryt poustevník, aby byl samotný jako pravý mnich, zřídil si pro sebe umělé příchod k sestupu a výstupu pomocí provazu, oceňuje lidskou samotu a blaženost."* Podle pozdější informace provaz používal k zásobování potravinami. Toto místo se nachází s velkou pravděpodobností na skalní terásce nad Kostelíkem, která je přístupná po skalní římse ze směru od Býčí skály. Zde tedy pravděpodobně žil, modlil se, meditoval v osamění onen poustevník. Tuto jeskyni po celý středověk jistě navštěvovaly a obývaly nesčetné generace poustevníků v důsledku blízkosti poutních míst Křtiny a Vranova u Brna. Samozřejmě zde jistě žili i svatí mužové, šamani v pravěku, neboť tato jeskyně je k tomuto účelu velice vhodně morfologicky přizpůsobena. O tom se ale samozřejmě nedochovaly žádné písemné zprávy. Ještě ve 20. století žil na Kostelíku v Kamenném sálu poustevník a almužník Vincenc Doležal (1862 - 1936) z Habrůvky. Kamenný sál je přibližně kruhového půdorysu o velikosti 11,7 m x 10 m. Ze sálu se dvěma velkými vchody vybíhá směrem k Býčí skále 18 m dlouhá sestupná chodba k třetímu vchodu do jeskyně. Šířka této chodby je průměrně cca 2,7 m. Strop Kamenného sálu se klene ve výšce přes deset metrů a je rozerván četnými komíny a horním patrem Kazatelny, z níž kdysi prý pohanští kněží kázali lidu. Tam nad Kazatelnou je horní patro, kde žil onen eremita. Jeden komín je otevřen až na povrch a za příznivé konstelace jím proniká do jeskyně sluneční paprsek. Kostelík je jeskyně opředena mnoha pověstmi. Je to záhadné místo Křtinského údolí. Lze přímo vidět středověké mastičkáře někdy v 17. století jak tuto nápadnou jeskyni prokopali v naději, že objeví roh bájného jednorožce. Mohlo zde být ukryto mnoho pokladů. Jeskyně je považována za průtokovou Křtinského potoka, v době kdy tekl v této úrovni. Další neznámé pokračování směrem ke Třem kotlům a Křtinám zaniklo a po bývalé jeskynní chodbě odstraněné přírodními procesy zůstalo stát několik izolovaných hřebenáčků. Mám dávnou vizi, že bych v Kostelíku nechal položit pískovcovou dlažbu. Do dlažby bych nechal postavit kamenné ohniště pro poustevníky, kdy sem opět přišli. To je má vize. Když jsem přišel v roce 2005 do posvátné krajiny Vallis baptismi jako poustevník, pocítil jsem potřebu zbudovat na Kostelíku poustevnický památníček. Ten byl sice věnován Vinckovi Doležalovi, ale patřil i všem ostatním poustevníkům žijícím v průběhu historie v této nanejvýš svaté jeskyni. Zlé síly okolo satanismu na Býčí skále však památníček záhy od skály odřezaly a zcizily. Pro jsem zde vstýčil dřevěný kříž, ale i ten byl záhy z jeskyně vyhozený. Proto proběhlo jednání s jeskyňáři na Býčí skále, aby nový kříž požehnali. Ale i proti tomu vznikla na Býčí skále silná opozice domnívající se, že bych jim tímto duchovním symbolem Kostelík odcizil. Proto ani Správa CHKO nakonec nesouhlasila se vztyčením kříže v této bezpochyby svaté poustevnické jeskyni Kostelíku. Podle tradičního výkladu se Hertodova zpráva z roku 1669 v díle "Podzemní bič Moravy" o poustevníkovi žijícím dle něj v "další jeskyni" vztahuje na jeskyni Kostelík vedle Býčí skály. Tak to uvádějí Trampler 1897, Burkhardt 1951-1955, Absolon 1970 a nyní Gyaneshwarpuri 2024. V roce 2013 však spatřila světlo světa silně naddimenzovaná spekulativní hypotéza archeologa z Býčí skály Martina Golce o tom, že Hertodova zmínka o poustevníkovi se nestahuje ke Kostelíku, ale k Býčí skále (Golec 2013 a Golec in Oliva a kol 2015). Ve výšce asi 20 m ve skalním čele Býčí skály se totiž nachází vysutá asi 10 m dlouhá a asi 1,5 m široká chodba přístupná, jen horolezeckou technikou, dostupná též ve výšce původně asi 10 m z

vnitřní strany Předsíně Býčí skály. Tato chodba je jeskyňáři z Býčí skály považovaná za skutečný přístřešek Hertodova poustevníka, aniž by se však zamýšleli, jak by se do takové výšky poustevník neovládající jednolanovou horolezeckou techniku vůbec dostal. K tomu Golec píše: "Onou "další jeskyni" měl Hertod asi na mysli fragment chodby, která se nachází v čelní skalní stěně Býčí skály, která je přístupná pouze po laně, a to z venku (výška asi 20 m), nebo pohodlněji ze vstupní Předsíně (výška původně asi něco přes 10 m)." S tímto názorem však nelze souhlasit a nadále trvám na tradičním výkladu, že onou "další jeskyni" Hertodova poustevníka byl zcela jistě míněn nedaleký Kostelík. Domnívám se, že si jeskyňáři touto hypotézou o existenci poustevníka ve vysoko položené chodbě své jeskyně Býčí skály chtějí polepšit její silně pošramocené image. Opravdu pro tuto novou myšlenku Martina Golce není žádné opodstatnění, a to ani po archeologické stránce, neboť zmíněná jeskyňá chodba nad Býčí skálou je antropogenně beze změn z období baroka dle posudku samotného Golce. I nadále tedy platí, že Hertodův poustevník žil již dávno před rokem 1669 na skalní terase nad jeskyní Kostelík, využívající za přístřešek jeho horní patro nad Kazatelnou. O tom jsem zcela přesvědčený. Tato terasa je velice těžko přístupná a skalní římsa k ní se těžko v příkrém svahu směrem k Býčí skále hledá. Je to dodnes jedno z nejdolejších a nejopuštěnějších míst v Moravském krasu.

Zjevení Panny Marie v kostelíčku v Troubsku.

Byli jsme s rodiči na bohoslužbě v našem vesnickém kostelíčku v Troubsku. Nevím kolik mi bylo let. Byl jsem opravdu jen malé dítě, nanejvýš 5 let staré. Po bohoslužbě jsem zašel u sakristie do Božího hrobu. Seděla tam Panna Maria s Ježíškem. Byla to líbezná vesnická dívka s dítětem a já jsem v ní uviděl Pannu Marii. Vzrušeně jsem vyběhl z kostela a vše vyprávěl své mamince: "Je tam Panna Maria!" Vrátil jsem se zpět do kostela a zašel do Božího hrobu, ale nikdo tam nebyl. Dlouho jsem nad touto příhodou přemýšlel a nedokázal jsem si ji vysvětlit. Tato událost měla velký vliv na můj další spirituální rozvoj. Byl jsem přesvědčen, že jsem opravdu viděl Pannu Marii. Takhle mi Někdo projektoval stále něco v mém podvědomí a nadvědomí. Taková jsem zažíval v dětství duchovní dobrodružství. Dnes si myslím, že mne tak Bůh vedl prostřednictvím takových vnitřních vizí a prožitků. Všude jsem například viděl poustevnu, kterou jsem si od dětství toužil v lesích postavit. A to mi zůstalo až dodnes. Takhle ke mě symbolicky promlouvá vyšší vědomí, Bůh.

Epiktétos kdysi na začátku Cesty.

Když jsem byl malý chlapec, občas jsme chodili na návštěvu k prababičce Anně Putnové v Troubsku. Od maminky jsem věděl, že to byla velmi zbožná a altruistická žena. Bylo mi tehdy méně než 10 let. Při jedné návštěvě prababičky, jsem vylezl po žebříku na půdičku nad její prostou světničkou - poustevničkou za dvorkem. Žila v ní na několika metrech čtverečních sama od smrti praděda. A na této půdě jsem objevil hotový poklad: alchymistickou laboratoř po strýci Toníkovi, který se stal učitelem chemie. Ale chtěl být i knězem, nebýt ale tety Evy. A v jednom kufu na mne vykoukla prazvláštní kniha. Zlatými, již zašlými písmeny, na ní bylo napsáno: "EPIKTÉTOS". Byl jsem svým nálezem překvapen, knihu jsem prolistoval a vzal jsem si ji s sebou domů. V době této, pro mne významné události, mi opravdu muselo být okolo deseti let. Doma jsem knihu přečetl a byl jsem udiven její značnou moudrostí. Byl jsem udiven, že někdo pěstuje moudrost! Dodnes si pamatuji, že v ní bylo napsáno, že *některé věci jsou v mé moci a jiné nejsou v mé moci. V mé moci například není to, co si o mě myslí nebo říkají lidé...* Kniha na mne silně zapůsobila. Epiktétos byl

antický filozof žijící v 1. a 2. století po Kristu. Tak jsem se již v raném dětství ocitl na Cestě moudrosti a Poznání. Kromě Epiktéta však žádný jiný antický filozof neupoutal moji pozornost. Zajímám se totiž podvědomě jen o Duši Východu, zejména Indie. V porovnání s Mistry jógy mi antičtí filozofové nepřišli tak zajímaví. Ale mohu se mýlit. Ještě mne upoutal Diogenes, bydlící v sudu.

Hradisko u Bosonoh mého dětství, aneb proč uctívat druidy.

Archeologickými výzkumy bylo zjištěno, že hradisko bylo osídleno v pravěku v pozdní době kamenné (eneolitu) jevišovickou kulturou a v halštatu horákovskou kulturou. Hradisko u Bosonoh je docela obyčejné místo v lesích, na něž stojí čas. Je to svaté nepochopené místo obce Bosonohy, na které dodnes navzdory blízkosti brněnské aglomerace nevedou žádné cesty, jen těžko znatelné pěšinky mezi duby. Je to posvátné místo mého života. Již v roce 1982 ve věku mých 14 let mi zničeho nic přišla velice záhadná myšlenka, abych zjistil co se na tomto hradisku v lesích za naší vesničkou nalézá. Proto jsem zde toho roku prováděl poměrně intenzivní svůj dětský archeologický průzkum. Na ostrožně opevněné valy jsem založil několik průzkumných sond hlubokých asi 30 cm, z čehož jsem zjistil že mělko pod povrchem se nachází překvapivě veliké množství robustní pravěké keramiky bez hrnčířského kruhu dělané. Ze země jsem vyzvedl stovky střepů. K tomu jsem objevil i několik zajímavých předmětů: především přeslenů, hliněných válečků nejasného účelu, úlomek ručního drtidla a pazourky. Po tomto zjištění jsem své výzkumy ukončil a již jsem se k nim nevrátil. Psal se rok 1982 a opravdu jsem měl 14 let. Tak jsem procitl z dětství a pod mýma nohama se začala odvíjet duchovní cesta. Začal jsem číst spontánně samostatně v tomto věku Bibli a odešel jsem do Moravského krasu, nejdřív jako tramp, později jako jeskyňář. Domnívám se, že v pravěku žili na Hradisku druidi. Kdo byli druidi? V keltské předkřesťanské společnosti kněží, věštcí, básníci, poustevníci, léčitelé, duchovní zasvěcenci. Na hradisku je jejich blízkost dodnes přímo fyzicky cítit. Možná, že jsou inkarnováni do dubů zdejších rozsáhlých dubových porostů, v což věřili. Myslím si, že někteří druidi jsou neviditelní a možná že na hradisku stále astrálně žijí. Proto jsem jim vybudoval malý oltář a samotné hradisko uctívám. Na oltáři v lese zapaluji kadidlo a přináším různé malé dary, například jmelí, mušličky, svíčky ap. Druidi věřili v totéž co my jogíni a hinduisté, v reinkarnaci. Druidi si tím byli jisti, a proto měli před smrtí jen malé obavy. Věřili, že duše nehynou, ale po fyzické smrti přecházejí z jednoho těla do druhého. Domnívám se, že mne druidi motivují abych je hledal a našel ve všem co jest v přírodě: ve stromech, v ptácích, zvířatech, trávě, mechu, kapradí, skálách a kamení, ve vzduchu i vodě. Nosili bílý šat na znamení čistoty, a protože bílá je v přírodě vzácná. Žili v osamění lesa jako poustevníci. Byli proto velkými znalci přírody, a zcela jistě velkými Božími mystiky, proroky a zasvěcenci do Božích mystérií. Když přišlo do našich zemí křesťanství, tak druidi pry nikam neodešli, ale pokojně a míruplně splynuli s novým obyvatelstvem a přijali křesťanskou víru. Tím zaniklo povědomí o tisíce let staré moudrosti druidů tohoto velice starobylého náboženství zde na zemi. Dodnes je to na bosonožském hradisku od nich asi začarované. Nevím čím to je, ale jímá mne úcta a Láska k těmto starým druidům!

Jak jsem se stal trampem.

V roce 1982, když jsem měl 14 let, jsem se stal trampem. Oblékl jsem se do maskáčů po otci a plný energie vyrazil na svůj první tramp. Kam jinam než do Moravského krasu, kde jsme založili trampskou osadu Doupě v jedné téměř nenavštěvované jeskyni. Prožili jsme v ní o ohýnku mnoho láskyplných dnů a nocí a od té doby mi tramp učaroval svojí svobodomyslností, láskou k přírodě a

pravým kamarádstvím. Dnes se již za trampa nepovažuji navzdory tomu, že jako oranžový poustevník taky často žiju v lesích. Tramping bylo spontánní lidové hnutí, které mělo svůj orbit za socialismu, nyní za demokracie již poněkud ztrácí na síle a chřadne, takže potkat dnes skutečného trampa je již vsuktu svátost. Podstata trampingu je život v lesích a volné přírodě neorganizovaným způsobem. Tam trampové zakládají své osady. Jedná se většinou o srub, nebo jen s ohniště pod širou oblohou. V čele trampské osady stojí šerif, taky je možné být tramp bez osady, v tom případě se hovoří o trampu samotáři. Za samotáře jsem se považoval já. Já na trampy, kteří ničemu v přírodě neuškodí, nedám dopustit a ze své pozice poustevníka se jich všemožně zastávám. Jsou totiž dnes pod velkým tlakem úřadů pro svůj svobodomyšlný pobyt často v chráněných územích, srubům a ohni. Skutečný tramp se pozná tak, že je celý oblečený ve vojenských maskáčích, ačkoli pravý tramping s vojenstvím a armádou nemá nic společného kromě oděvu. Za opaskem nosí dlouhý nůž a na nohou kanady. Taky jsem tak býval oblečený.

Jeskyně Doupě Trampů v Moravském krasu, má trampská osada.

Křest mé duchovní cesty, když jsem ukončil své archeologické výzkumy na Hradisku u Bosonoh, pokračoval v roce 1982 ve věku 14 let v téměř neznámé jeskyni v Hádeckém údolí v Moravském krasu. Tak jsme tehdy jako trampové osídlili s kamarádem Václavem Peřinou - Tašunkou malou jeskyňku skrytou ve skalách, které jsme říkali Doupě, ale oficiálně ve speleologii se jmenuje "Trampů". Tehdy se mi zdála být tak osamělá, že jsem míval pocit, že bych tam mohl žít rok, a přesto by o mě nikdo nevěděl. Tady to ve skutečnosti všechno začalo. Tady jsem procitl z dětství a pod mýma nohama se začala odvíjet duchovní cesta. To nejkrásnější jsem zažíval právě zde, neboť zde bývalo mé srdce nejčistší. Zde jsem prožil u plápolajícího ohýnku svou první osamělou noc, kdy jsem se děsil podivných zvuků nočního lesa a štěkání srdců. Zde ke mě promluvily věky, když jsme ve skalní prohlubni objevili pět tisíc let staré dětské kosti s pravěkými hlinitými střepy. Zde jsem se propadal do meditace, když jsem se po břiše prodíral temnotou vlhkých a chladných jeskynních chodbiček, v nichž je slyšet jen tlukot vlastního srdce. Zde jsem zažíval při prokopávání sedimentů v jeskynním dómu tísnivou chuť samoty, kdy mými jedinými společníky byli netopýři, vrápenci a hluboké přehluboké ticho, jež občas zazvonilo plesknutím vodní kapky o sintrové plotny. Zde jsem sedával na skalním útesu a připadalo mi romantické jen tak sedět a hledět do údolí, psát přitom básně, nebo si číst v Bibli. A ta slova v ní vyslovená mi zde v závanech vánku, jež šuměl bukovým a lipovým listím, připadala tak důvěrně známá, čistá a jasná, že jsem nedokázal pochopit, proč se jini lidé tak málo řídí. A právě zde jsem narazil na tajemství, jež od té doby prolíná celým mým životem, tak jako voda prolíná vápencem a stále znovu mě odvádí do lesů a hor... Tajemství, pod jehož vlivem se mi v srdci začala rodit představa svobodného člověka. Představa muže, který žije v osamění lesů a hor. Jen sedí a sedí, nic si neřádá, dny, týdny, měsíce a roky plynou. A jak tak prost vši touhy sedí, osvícený láskou, nehybný ve svém klidu a moudrosti, stává se vším.

Vojenská služba v Janovicích nad Úhlavou.

Jako většina mladých mužů Československé socialistické republiky jsem i já v letech 1987-1989 povinně narukoval na základní vojenskou službu. Tu jsem vykonával u elitních raketových vojsk protivzdušné obrany státu v Janovicích nad Úhlavou na Šumavě, v kasárnách kde vznikli legendární

"Černí baroni." Byl jsem řidič 14 m dlouhého zaplachtovaného kamiónu značky Zil 157, na němž jsem převážel rakety. Nerad na ty dva roky vzpomínám, neboť jsou nejnegativnější a nejtemnější v mém životě. Šikanu jsem si užil mnoho. Mazáci mne šikanovali tak intenzivně až jsem se jim nakonec vzepřel se svou karatistickou pěstí. Nikoho jsem samozřejmě neudeřil, jenom jsem mazáky vojíny Pospíšila a Verěše, který byl maďarské národnosti, varoval. Od té doby jsem měl od šikanu klid, samozřejmě že úklid rajónů jsem jako mladý voják dál svědomitě vykonával. Ale v důsledku tohoto incidentu jsem nezapadal do bojového kolektivu a mazáci když odcházeli do civilu mne nepovýšili na mazáka, z čehož jsem si ale nic nedělal. Nebyla to ostuda, ale morální vítězství. Taky mne neměl rád můj velitel roty, protože dle něj jsem byl ideologický diverzant, protože se vědělo, že čtu na rotě Bibli, kterou mi velitel zabavil a zavřel v šuflíku ve své kanceláři se slovy, že u něj se nic takového číst nebude. Svou Bibli z toho šuflíku jsem mu nakonec zcizil a dokonce ze mne udělali vedoucího PŠM - politického školení mužstva, protože jsem měl zájem o historii. Samozřejmě, že jsem jim nevykládal ty jejich komunistické kraviny, ale snažil jsem se do toho dění na vojně vnášet demokracii, například jsem informoval o Tomáši Garrigue Masarykovi a skoro nikdo to nevěděl, že náš první prezident byl tatíček Masaryk. Tak jsme byli všichni vygumovaní. Jinak to bylo vesměs úsměvné období života, ale jen s velkým odstupem času. Nevzpomínám na to tedy paranoidně. Samozřejmě že jsem se samopalem a ostrými náboji chodil do stráže na muničák v lese, z čehož jsem měl radost, neboť jsem se alespoň nějak dostal do přírody. Naštěstí jsem zbraň na nikoho nemusel použít. Jsem rád, že dnešní mladí chlupci nemusí již na vojnu rukovat. Narodili se do šťastnější doby než já. Pamatuji tedy socialismus pod vedením komunistických moci pánů. Tak jsme se měli všichni rádi. Taková to byla láska. Byl jsem zdravý, tak jsem se tomu nemohl vyhnout. Tak mne vytrhli z života, kterého jsem si užíval v Moravském krasu v lásce plnými doušky a uzavřeli mne na jeden kilometr čtvereční betonového lágru. Sám se divím, čím vším jsem již v tomto životě prošel.

Jak jsem prožíval aktivně Sametovou revoluci.

Byl jsem do Sametové revoluce již od prvních dní po 17. listopadu 1989 sám velmi aktivně zapojený na straně studentů a Občanského fóra. Dokonce jsem zorganizoval demonstraci u přísně utajovaného vojenského útvaru v jeskyni Výpustek ve Křtinském údolí v Moravském krasu a úspěšně - vojáci z jeskyně po té odešli. Dále jsme za noci v Brně vylepovali a rozdávali revoluční plakáty, které estébáci po nás zase strhávali. Udržovali jsme vztah s centrem studentského odboje na Filozofické fakultě Masarykově univerzitě v Brně. Bylo to velice šťastné období a jsem rád, že jsem tím prošel a že jsem to zažil. Samozřejmě jsem se zúčastňoval od počátku všech masových demonstrací na Náměstí svobody v Brně, štěrchali jsme klíči na znamení posledního zvonění, že mohou komunisté odejít, rozkřičoval jsem dav revolučními hesly jako: "Nejsme jako oni." Opravdu jsem rád, že jsem to zažil a přiložil k tomuto dění aktivně své ruce a své srdce. První revoluční letáky, které se objevily ve spícím Moravském krasu, byly ode mne, psané mou vlastní rukou. Tohle dnešní mladá generace nechápe, tuto spontánně vytrysklou lásku k zemi, národu, vlasti a lidské společnosti, jak zpívá Honza Nedvěd. Ani já bych nevěřil, že takové vlastnosti někde v hloubi mé duše a mého srdce dřímou. Od Listopadu se již o politické dění vůbec nezajímám, neboť politika vešla do slepé fáze boje světla a tmy, přičemž nikdy není zcela patrné, kdo je zrovna kdo. Politika je dnes již jen pro světský dav a je zhola zbytečně tímto směrem zaměřovat a koncentrovat své vědomí. Věřil jsem politice, dokud tam byl Václav Havel a po něm i Václav Klaus. Od té doby jsem zklamán z politické reprezentace, televizi opravdu vůbec nesleduji a nic mi nechybí k harmonii.

Výzkum podzemí chrám Panny Marie ve Křtinách.

Z počátku to byla nenápadná myšlenka prozkoumat jako speleologové křtinský chrám. Ale v mém případě to přerostlo v něco mnohem hlubšího, v celoživotní zájem o dějiny a osudy tohoto nejvýznamnějšího mariánského poutního místa na Moravě, na němž premonstráti postavil v 1. pol. 18: století onen vznešený, svatý chrám k počtě Jména Panny Marie, nejvýznamnější barokní stavbu církevní v České republice. V roce 1990 jsem tam začínal jako pouhý zvědavý speleológ. Chodil jsem chrámem s virguli ze svářecích drátů a hledal anomálie neznámých podzemních prostor. To se mi nakonec opravdu podařilo a na jednom takovém vytipovaném místě pod věží chrámu jsme vedli průzkumný vrt do chrámové dlažby. A úspěšně. Vrt se propadl do vysoké neznámé podzemní dutiny. Proto jsme se do ní probourali ze sousední již známé krypty. To se stalo dne 9. února 1991 a já jsem se jako první speleolog do této neznámé krypty s kostnicí proplazil. Zaujala mne zde vystavená pomalovaná lebka s vavřínovým věncem a symbolem v podobě písmene T, unikátní objev v České republice. Ale o tomto neuvěřitelném objevu píšu v samostatné následující kapitole. Taký jsme toho roku 1991 objevili před bočním oltářem svatého Jana a Pavla, na místě s pozitivní energií, neznámou hrobku, v níž byl pohřben sám velký stavitel křtinského chrámu, zábrdovický opat premonstrátů, Kryštof Jiří Matuška. Ten byl v této hrobce podle sdělení historických pramenů pohřben v roce 1777. Do třetice byly objeveny v letech 2005 a 2006 podzemní chodby barokní kanalizace pod ambity a rajským dvorem. Já jsem o všech těchto důležitých objevech v historickém podzemí chrámu Panny Marie ve Křtinách sepsal v roce 2023 samostatnou knihu Acta Speleohistorica, která byla archeology, speleology a historiky velmi kladně přijata a pozitivně hodnocena. Mě Křtiny z duchovních hledisek vzaly za srdce a zcela mi učarovaly. Stal jsem se se všemi svými výzkumy a objevy novou legendou v posvátných dějinách tohoto církevního pahorku ve Vallis Baptismi, Údolí Křtu, Křtinách, kde prý křtili již věrozvěstové svatí Cyril a Metoděj. Já za všechno opravdu dobré dnes vděčím svému mecenáši a ochránci panu děkanovi P. Tomáši Prnkovi, jakož i jeho nástupci Mons. Janu Peňázovi. Jsem spokojený a šťastný, co jsem ve Křtinách za svého života objevil, vykonal a zrealizoval. Děkuji za to Pánu Bohu, který mne do Křtin jistě poslal.

Pomalované lebky ze Křtin: můj nejvýznamnější objev.

Je známo, že jsem se svými kamarády, speleology, jimž jsem předsedal a vedl po stopách odvěkých tajemství Chrámu Panny Marie ve Křtinách, učinil jeden z nejvýznamnějších speleologických objevů v historii České republiky: tajemný depot označených lebek neznámých světců, tzv. "Křtinských pomalovaných lebek" v neznámé kryptě pod věží křtinského chrámu. Sám jsem o tom v roce 2023 napsal důležitou publikaci Acta Speleohistorica, v níž jsem všechny objevy v podzemí kostela publikoval a zhodnotil. Faktem zůstává, že jsem byl první speleolog, který vstoupil 9. února 1991 do této nově objevené krypty a osobně jsem v ní objevil první pomalovanou lebku. Poté jsme učinili detailní průzkum podzemní kostnice, při němž bylo objeveno mýma rukama dalších 11 pomalovaných lebek, či jejich zbytků, celkem tedy bylo v podzemí křtinského kostela objeveno 12 pomalovaných lebek, které voní tajemstvím a mystikou. Mým názorem je, že pomalované lebky pocházejí z dřívějších středověkých křtinských kostelů, které v 1. pol. 18. století musely ustoupit velkolepé výstavbě současného barokního chrámu Panny Marie. Jak se však pomalované lebky dostaly do Křtin, které v té době byly nejvýznamnějším moravským mariánským poutním místem nikdo neví. Pan profesor Josef Unger přišel se zajímavou myšlenkou, že pomalované lebky byly možná do Křtin přineseny až z římských katakomb, pro což je opravdu opora v historické literatuře v níž se píše, že do středověkých křtinských kostelů byly soustředovány ostatky svatých přinesené

z Říma a jiných svatých míst. Pomalované lebky z ossária jsou tedy relikvie s neznámou historií. Někteří se diletantsky domnívají, že se může jednat o lebky českých stavů popravených na Staroměstském náměstí za odboj proti Habsburkům. Lebky těchto popravených stavů se totiž ztratily, neboť byly tajně ukryty na neznámém místě. S tímto opravdu ničím nepodloženým spekulativním názorem já však vůbec nesouhlasím. Ať je to jak je to, Křtinské pomalované lebky jsou nadále velice tajemné a jitrí naši fantazii. Já jsem na tento náš objev v podzemí kostela ve Křtinách samozřejmě patřičně hrdý a rozhodl jsem se proto o něm na památku učinit zápis v této své autobiografické knize. Nyní již 3 roky však vůbec do Křtin nechodím, protože křtinský novokněz P. Ján Lajčák z nevědomosti znejistil veřejně autorství těchto mimořádných objevů a chová se ke mně ironicky znevažujíc má autorská a objevitelská práva v podzemí jeho kostela. Proto s pasivní rezistencí Máhátmá Gándhího na protest proti tomuto Lajčákovu počínání nenavštěvuji křtinský chrám, což mne velmi mrzí, neboť v něm mám kořeny svého života jako speleolog, amatérský archeolog, spisovatel historie u zdejší sochy Panny Marie Křtinské a samozřejmě též jako poustevník. Křtiny však mám pořád rád a věřím, že se jednoho dne do nich ještě vrátím a pomodlím se před sochou oné zázračné gotické Madony, trůnící mezi cherubíny na současném hlavním oltáři chrámu Panny Marie. O svých dalších speleologických objevech v podzemí Moravského krasu v této knize již nebudu psát, protože se více méně jedná o odborné informace, nikoli duchovní informace. Faktem však je, že jsem objevil celkem 4 menší, ale velmi zajímavé jeskyně: Ponorný hrádek pod Novodvorským ponorem, Soví komín pod Závrtem u borovice, Milarepovu propast pod Závrtem u Habrůveckých smrků a Poustevníkovu Děravku. Všechny tyto mé jeskyně obsahují kus mého srdce, mého života, mých snů a hledání, neboť jsem je objevoval opravdu s velkou láskou! Ale i za tyto své objevy jsem proklínán Satanem v podobě nepřejících lidí, zejména speleologů v Moravském krasu, kteří mi zabráňují do těchto mnou objevených jeskyní vstupovat. Takový je už můj zamilovaný Moravský kras!

Můj dobrodinec a mecenáš P. Tomáš Prnka, děkan ve Křtinách.

V roce 1990 jsem se seznámil a spřátelil s římskokatolickým knězem děkanem ve Křtinách P. Tomášem Prnkou (1926-2013). Nebyl to právě příkladný kněz z hlediska historie, filozofie a psychologie, neboť předsedal jako tajemník rozkolnému rozkladnému hnutí uvnitř katolické církve usilující o odklon od Vatikánu "Pacem in terris", a proto byl dokonce registrovaný komunistickou mocí jako kolaborující agent Státní bezpečnosti StB. Já jsem však po Sametové revoluci dobře poznal, že to na něm z duchovního hlediska nezanechalo téměř žádné následky a stopy, ani na jeho bližní, jimž prý nijak neublížil. Pan děkan si mne velmi oblíbil, zprvu jako speleologa a studenta archeologie, později již jenom poustevníka v duchu řehole svatého Františka z Assisi. Tak jsem poznal, že pan děkan navzdory své hříšné minulosti, má laskavé, milující pozitivní srdce. Mohu potvrdit, že u Panny Marie ve Křtinách po Sametové revoluci šel do sebe, prodělal žádoucí změnu ve své vnitřní orientaci a měl dokonce i nějaké mystické zkušenosti, například se mi svěřil, že měl pravděpodobně zjevení anděla Světla. Oči mu přitom zářily. Hluboce na něho působily Křtiny svým duchovním rozměrem zejména za poutí, kdy bylo jeho srdce velice blízko Bohu. Bůh se ho zmocňoval a unášel jeho duši do nekonečna. Tehdy se se svatým Petrem modlil: "*Odejdi ode mne Pane, vždyť já jsem člověk hříšný.*" (Lukáš 5,8). Tak jsem s jistotou poznal, že pan děkan prodělal ve Křtinách opravdu velký intenzivní rozvoj a prošel veliký kus duchovní cesty, přičemž se stal pro mnohé zářivým příkladem obětavé služby Bohu i veřejnosti. Upřímně děkuji panu děkanovi za všechna jeho projevená dobrodíní a věřím, že již nebude dělat ony staré chyby. Já v něm vidím stále dobrého pastýře lidských srdcí a dokonce duši Křtinského chrámu. Takže je vše dnes již odpuštěno a zůstávají jen pozitivní následky a stopy po jeho altruistické činnosti ve prospěch chrámu Panny

Marie ve Křtinách a jeho lidu. Taková je má dnešní víra. Pan děkan Prnka zemřel v roce 2013 a byl pochován na hřbitově ve Křtinách, blízko Panny Marie Křtinské, kterou jako kněz miloval a uctíval.

Proč jsem se nestal nakonec archeologem.

V letech 1990 - 1991 jsem krátce studoval archeologii a historii na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. Ze zvláštních důvodů mne to však vnitřně vůbec nenaplňovalo, i když jsem navštěvoval všechny přednášky. Po Sametové revoluci nebyly vůbec žádné učebnice a skripta archeologie a antropologie na mé samostudium. Nestíhal jsem vůbec rychle zapisovat přednášky o archeologii od přednášejících profesorů, neboť neovládám těsnopis. Z těchto důvodů jsem po půl roce toto vyčerpávající vysokoškolské univerzitní studium zdárně přerušil, neboť kulminovaly mé amatérské speleologické a archeologické průzkumy krypt v podzemí chrámu Panny Marie ve Křtinách, které byly mimořádně úspěšné. Proto jsem po delší hluboké rozvaze opravdu dal raději přednost terénnímu výzkumu v podzemí křtinského chrámu, než abych jen seděl ve školní lavici v místnosti osvětlené mdlým světlem zářivek při naslouchání rychle drmolícího hlasu přednášejícího pana profesora Podborského a jeho kolegů. Nakonec jsem se zcela odevzdal svým křtinským výzkumům historického podzemí, Masarykovu univerzitu jsem z těchto důvodů zanedbával, až jsem ji zcela opustil... Stále jsem totiž snil že místo školní docházky budu žít jen jako pouhý poustevník v Moravském krasu, což se mi nakonec opravdu podařilo uskutečnit, když jsem se skupinou svých kamarádů postavil malý srub na Skalce v jižní části Moravského krasu, kde jsem v plné harmonii oproštěn dokonce i od světského zaměstnání prožil v osamění v letech 1993 - 1995 dlouhé dva roky. Později jsem však upřímně litoval, že jsem studium archeologie nějak nedokončil, ale nebylo to opravdu v mé karmické situaci vůbec možné. Ale i v tomto svobodném opuštění vysoké školy dnes vidím Tajemné působení zvláštní Boží Milosti, kterou však dnes správně chápu jen "já" sám. Opravdu kam bych došel kdybych se místo následování Božího Volání věnoval jen suchopárné a převážně ateizující materialistické archeologii? Jak dnes vím, absolutně všechno je v podstatě mystické a Bohem nějak vedené, musíte však naslouchat vyprávění svého vnitřního vědomí například na bázi horské meditace a toto vnitřní vedení stále uskutečňovat, ať se s vámi děje cokoli, tak jako to dělám dodnes já. Mě to ale celý život stále vede do hor, do lesů, do jeskyní a na poustevny. Myslím si dnes, že kdybych tehdy zdárně dokončil vysokoškolské studium archeologie na Masarykově univerzitě, tak bych pravděpodobně dodnes neoblékl své oranžové roucho hinduistického svámího, čímž by se nikdy nenaplnilo nejtajnější přání mého Srdce. Dodnes bych byl jen průměrný, nebo pravděpodobně dokonce nadprůměrný světský profesionální archeolog s omezeným poznáním, zašitý v některém archeologickém či muzejním depozitáři, místo toho abych následoval Boží Volání, věnoval se své duchovní sádhaně a patřil jenom Bohu a duchovní Cestě, tak jako to dělám naštěstí celý svůj život.

Kung-fu u Petra Špačka.

Kdysi v raném dětství a jinošství jsem měl utkvělou představu, že bych měl cvičit bojová umění a taky začít medítovat. To bylo v 80. letech 20. století. Proto jsem nejdříve začal okolo 18 let s karate u něhož jsem vydržel tři roky. Od té doby mám drtící pěst na úrovni žlutého pásku. Souhrou okolností v naší rodné vesnici Bosonohy žil mladší tajemný chlapec jménem Petr Špaček, který si od dětství pohrával s myšlenkou, že je inkarnovaný mistr, což je zajisté značně pozoruhodná myšlenka a názor na sebe. Ten byl již ve svém mládí velmi zkušený a dovedný v kung-fu, pro což měl zajisté taky velice tajemné učitele. Proto jsem k němu byl přiveden s prosbou aby mne kung fu začal vyučovat. Tak jsme za nocí běhali v černých kimonech po lesích a polích v okolí naší vesnice

ozbrojeni ostře nabroušenými ninja katanami a nacvičovali ninjovské útoky na opuštěné domy. Taky jsme jako ninjové prolézali temné útroby opuštěné bosonožské cihelny a plazili jsme se po jejich krovech. Takové jsem měl romantické bojové mládí já. Zúčastnil jsem se těchto Petrových neformálních tréninků bosonožského Šaolinu, které probíhaly v přírodě, jichž se zúčastňovali i další chlapi z naší rodné vísky: Patrick Bárta a Martin Böhm, ale po čase jsem toho zanechal. Neměl jsem totiž pro bojová umění, jakkoli mne velice zajímala, potřebný zápal a opravdu bojového ducha. Dnes už vím, že to byla pozitivní karma, která mne ochraňovala před trnitou cestou fyzického bojovníka, zatímco já jsem od dětství byl především jogín. Stále jsem však s Petrem Špačkem udržoval kontakt, neboť na duchovní cestě to dotáhl asi dál než já, protože se mu dokonce zjevil neviditelný Mistr, dle jeho slov někdo na úrovni Ježíše, snad prý Babádží z Himaláje. Protože měl pravděpodobně tento daršan, byl jasnozřivý a ovládal čtení myšlenek, musel být opravdu duchovně pokročilá osoba. V pozdějším věku se z něj však stal bohužel pověstný sukničkář, který měl u žen velký úspěch a měl jich ohromné množství, protože je pohledný, aniž zanechal u piva svého mistrování a požívání masitých steaků v hospodském zařízení. On tam však údajně nosil lidem Světlo, jako svoji karmajógu. Byla to tedy veskrze špatně pochopená služba bližním, opakují v hospodě. Taky se domníval, že mu údajně беру jeho energii, na což byl velmi citlivý. Já jsem si s ním chtěl však jen jako kamarád normálně povykládat - prostě byl na energie nějak přecitlivělý. Tak jsem ho po tomto upozornění přestal navštěvovat. Dejte si pozor na samozvané mistry, kteří neudržují řádný vztah na principu žáka a mistra se skutečným žijícím Světcem - Mistrem, jako je například Paramhans svámí Mahéšvaránanda, jehož Petr přes má pozvání z neznámých příčin dodnes odmítá navštívit uznávající jako vtělení pro Evropu a Českou republiku, jen Krista Pána. Přesto mu nosím různé Svámijihovy knihy a fotografie, které jako správný ninjutsu pokládám tajně o půlnoci nespátrěn před dveře jeho domu v Bosonohách. Jsem jenom nástroj těchto karem a nic od nich neočekávám. Je to opravdu jen na zamyšlení. Později jsem se kung-fu pokoušel ještě jednou studovat u renomovaného sifu Pavla Kaly z Brna, ale opět bez úspěchu. Po úrazu při cvičení jsem kung-fu musel brzy opět zanechat.

Vize nahého jogína.

Bylo to před více než třiceti roky. To se psal rok 1993 a já měl právě 25 let a intenzivně jsem cítil, že je nejvyšší čas se vydat na duchovní cestu a začít meditovat. Jenom jsem nevěděl jak a učitele jsem zatím neměl. Jako obvykle jsem proto již tehdy hledal nějaké dokonale ukryté místo v horách. Tehdy jsem ještě neznal slovo "jóga". Přesto mne to po cestě jogína vedlo vnitřním způsobem. Opravdu jsem toužil objevit nějaké naprosto opuštěné místo v horách. Proto jsem se ho rozhodl hledat ve Slovenském ráji, který mne přivábil svou divokostí a nepřístupností. Cítil jsem správně, že v jeho nebetyčných soutěžkách objevím neznámé místo pro svou osamělou meditaci. Zprvu jsem si vytipoval zalesněný kaňon Malého Sokola, který se mi zdál v těchto horách nejtíže přístupný, nejvíce odlehlý, a proto i nejméně navštěvovaný. Tam jsem se vypravil. Vyšplhal jsem se do jeho příkrých svahů a objevil útulný útes s výhledy až na daleké Vysoké Tatry. Na tomto zcela opuštěném útesu jsem se posadil a vyslékl se do naha, neboť mi připadalo romantické jen tak sedět a pokoušet se meditovat. Prostě jsem se cítil nahý jako osvobozený. Měl jsem s sebou buddhistickou svatou knihu Dhammapadam a z té jsem si na tom útesu předčítal. Hledal jsem v ní nějaké moudré, inspirativní myšlenky, které jsem v knize opravdu nacházel. Například mne zaujaly tyto verše: *"Hluboké lesy, v nichž obyčejní lidé nenacházejí potěšení, jsou sídlem blaženosti pro ty, kteří se zbavili vášní, neboť nehledají ukojení smyslů... Ti, kdo s plným uvědoměním usilují o osvobození, nenajdou uspokojení v přibytých. Jako labuť odlétají z jezer, tak opouštějí své domovy."* A tato moudrost z útesu ve Slovenském ráji mne od té doby provází celým dalším životem. Seděl jsem tam nahý celý den. Večer jsem měl od slunečních paprsků spálená záda, takže jsem se bolestí nemohl ani hnout. Tehdy jsem ještě nebyl připravený déle meditovat. Vybavily se mi

totiž idealizované vzpomínky na Moravský kras a na mé speleologické výzkumy a já se musel z hor vrátit zpět. Naštěstí jsem měl kam jít - do lesních samot na Ponoru, což byla tehdy má poustevna. Takhle nenápadně ke mě přicházel můj meditační horský život v samotě. V pozdější meditaci jsem pochopil, že mne k tomuto sezení na horách již v mládí na začátku mé duchovní cesty vnitřně možná inspirovali a vedli snad samotní himalájští jogíni. Mohla to být podvědomá vzpomínka na předchozí životy. Jinak si toto mé horské vábení a volání, které mne provází od dětství, nedovedu vysvětlit. Takové záblesky rozvzpomínání si na něco důvěrně známého, na svůj osamělý život v lesích, v jeskyních, na horách mě provázejí po celý můj život. Pořád to místo ve své fantazii pro osamělou meditaci hledám. Všude se mi materializují vize poustevny a jsem nabádán svým srdcem abych se stal v lese jenom poustevníkem. Dlouho jsem tomu odolával neboť jsem měl světské záliby, které převažovaly, jako byla například má zamilovaná speleologie. Tak ke mě ale promlouvaly věky se svou Moudrostí. Tak do mého nitra přicházela postupně vize svobodného osvíceného člověka. Jen sedí sám v horách, dny, týdny, měsíce a roky plynou. Ničeho si nežádá a odpoutaný ode všeho, osvícený Láskou se stává Vším. A toto je přátelé můj odvěký ideál. Jen sedět sám v horách. Taková je má cesta poustevníka.

Ponor na Plošině Skalka: vyhnání z ráje.

Když jsem ukončil svou docházku na katedru archeologie Masarykovy univerzity v Brně, rozhodl jsem se, že zrealizuji svůj dávný plán a odstěhuji se "jako poustevník" a speleolog do lesů v Moravském krasu. Toto místo se nachází při úpatí Plošiny Skalka u Nového Dvora. Zde jsem oficiálně vyřídil povolení k výstavbě srubu - speleologické základny a tento srub ze smrkových odřezků vlastníma rukama, za spolupráce svých kamarádů, v roce 1992 postavil. Tento srub byl pojmenován "Ponor", podle nedalekého našeho speleologického pracoviště Novodvorský ponor, dnes známého pod jménem objevené jeskyně Ponorný Hrádek. Na tomto srubu jsem se tedy usadil a v letech 1993-1995 prožil dva roky v osamění pod vlivem Setona a Thoreau, rovněž s jejich filozofickým a mystickým rozměrem. Přes den jsem se toulal po Plošině Skalka a hledal neznámé jeskyně, závrtky či tektonické pukliny. Za to za nocí jsem se na Ponoru v hlubokém lesním osamění pokoušel za světla plamínku petrolejky a karbidky meditovat, kdy mými jedinými společníky byli nebojácní plši, co mají oči jako dva korálky. Samozřejmě že můj příběh poustevníka na Ponor přivedl velké množství kamarádů. Spolu jsem zde sdíleli lesní komunu v níž jsme žili své nejvyšší a nejčistší sny. Z tohoto snění jsem však značně útrpně naráz vystřízlivěl, když se moci nad Ponorem zmocnil jeskynní nefachčenko, negativní chatař, démon a opravdu zlý člověk, který jen chrлил sprostá slova, klatby a nadávky, prostě Jan Mart'as Martínkem, se jménem jako z dětské říkanky, podobně jako Treblinka. Tento Martinek svou pozici nad Ponorem získal oporou v morálně slabém skautovi Petru Uzlu Červinkovi. Tito dva, opakují tito dva: Martinek a Červinka mne z Ponoru mého mládí vyhnali, vyloučili, prostě vytěsnili, aniž by mi to nějak zdůvodnili či vysvětlili. Takové zlo se událo na Ponoru v Moravském krasu! Od té doby jsem psancem a vyhnanecem z tohoto ráje na zemi, ze ZO 6-26 Speleohistorický klub Brno. Jan Martinek a Petr Červinka dodnes - ani po dvaceti letech od těchto opravdu pohnutých a ukrutných událostí - nepocítili výčitky svědomí a svůj opravdu amorální a podivný čin nepřehodnotili a svého ničím neopodstatněného mého vyloučení z Ponoru v podstatě dodnes nelitují, a proto jim nic není odpuštěno na zemi ani na nebi, a k tomuto svému svobodnému duchovnímu rozhodnutí mám oporu v biblických výrocích Ježíše Krista. Například se ve svatých knihách píše: *"Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trámu ve vlastním oku si nevšímáš."* (Evangelium sv. Lukáše 6,41). A dále: *"Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou."* (Evangelium sv. Jana 20,23). A též: *"Kdo by se však rouhal proti Duchu svatému, nemá odpuštění na věky..."* (Evangelium sv. Marka 3,29). Já se dnes řídím ještě tímto výrokem: *"Kdekoli by vás nepřijali, vyjděte z toho města a setřeste si prach z nohou na svědectví proti nim."* (Evangelium sv. Lukáše 9,5.). Nejsem vůbec biblista a dokonce ani křesťan, přesto mé vyloučení zcela fyzicky i vnitřně připomínalo ukřižování

Krista, které prožívají v lidské společnosti jistí zbožní křesťané. Já jenom naštěstí zapomínám na všechna prožitá příkoří, avšak moudře po indicku "bez zapomínání a bez připoutání". Jednoduše oba zrádce odevzdávám zcela jejich karmě v souladu se spravedlivými Zákony Vesmíru, které každému odplicí za dobré dobrým a za zlé zlým a nesnažím se je vůbec varovat ani zachraňovat před tím co jim opravdu dnes hrozí, natožpak abych se s "pokorou" ucházel znovu o jejich "kamarádství".

Havran, můj první učitel lásky a moudrosti.

Havran v tomto příběhu není jen tak obyčejný pták, ale člověk. Protože se považoval za indiána a jakéhosi šamana, přijal havrana za své totémové zvíře síly. Havran byl v roce 1995 můj učitel a přítel. Jemu vděčím za jeho pozitivní tvář kamarádství až po okraj naplněnou obětavou pravou láskou. Bohužel velmi intenzivně kouřil marihuanu jak se od šamana již očekává a toto kouření se zcela stalo jeho druhou přirozeností. Nikdo si nedokázal představit Havrana nekouřícího, nešlukujícího a nepolykajícího lysohlávky, čímž mi zpočátku připadal zajímavý a něčím netušeným inspirující, jako Carlos Castaneda když se setkal s donem Juanem. Takové opravdu bylo mé tehdejší setkání s tímto velmi duchovním Havranem. Varovné symptomy byly tehdy velmi nenápadné, a proto jsem si je neuvědomoval. Dnes tohoto však již upřímně lituji. Později se naše cesty změnily, když jsem se vydal cestou usilovné očisty a jógy. Tehdy na mne začal hledět s úctou jako na svého duchovního učitele a na vlastní žádost se stal mým žákem. Tento příběh je o tom, že na cestě poustevníka nemáme nikoho přijímat příliš důvěrně a anahátu si máme ponechat jen pro Boha. To jsem však u pokorného, ale kouřícího Havrana neudělal a přijal jsem ho do svého srdce. Opravdu jsme si byli velmi blízcí. Pak se všechno změnilo, Havran mne začal bez příčin nenávidět, s čímž se mi upřímně svěřoval s lítostí sobě vlastní. Jednoduše už nezvládal a neunesl mé zvýšené duchovní energie a mlčení poustevníka z kapličky svaté Anny na Staré hoře v Krkonoších a začal se jim intenzivně vzpírat. Samozřejmě že v dobré víře, že mi tím pomůže. Úplně ho to ovládalo. Jak jsem poznal, hleděl na mě nemocně a nakonec na mne začal doslova útočit s veškerou svojí duchovní silou s typickými katolickými pseudoargumenty o Ježíši a jeho jediné samospasitelné cestě k Bohu, umožněné pouze v katolické církvi. Neboť zjistil, že je kupodivu horlivý katolík, nikoli již indiánský šaman. Taky mi předhazoval, že jsem opustil maminku, když jsem odešel do hor. Tak jsem poznal z vlastní zkušenosti jak se předávají mezi lidmi duševní poruchy a nemoci. Opravdu mi tehdy mlčením velmi otevřenou anahátu poškodil svými jízlivými útoky, což jsou reálně existující síly, jak jsem se měl možnost přesvědčit. Já jsem však jen mlčel a v srdci jsem se bohužel musel s Havranem rozejít. Přesto se mi zjevoval astrálně dokonce i v meditační jeskyni, kdy na mne hleděl značně jízlivě a negativně. Vnitřní vztah a propojení s nějakým druhým člověkem v anahátě je tedy u poustevníka nežádoucí. To je typické u všech světských lidí. K poustevníkovi se musíme přibližovat ohleduplně, s úctou a pokud možno s pravou zbožností a pokorou před Bohem. Jinak svou pokladnici v srdci za nic na světě neotevře a vy nic vnitřního od něj nezískáte do svých životů. Havran se tedy "zbláznil", to znamená že se stal normální. Zapomněl na svou životní duchovní cestu a jen se oženil. Z vlastní vůle se stal nikoli trapistickým mnichem, ale světským hospodářem. Vzhledem ke svému poškození drogami ale v podstatě správně. Je mi líto jen jeho ženy Bobuly. Z mého pohledu zapřel vnitřní volání Ježíše v srdci a stal se z něj jen typický pravidelný účastník nedělních katolických bohoslužeb. Zajisté je dnes zcela "normální". Havranův příběh je o tom, co z duchovního člověka udělá obyčejné kouření trávy a požívání houbiček. Samozřejmě se ani nestal vegetariánem a vyjadřoval se urážlivě například o svatém Antonínovi Poustevníkovi, slovy že byl duševně nemocný. Tak jsem poznal s kým mám dnes v Havranovi tu čest. Už dvacet let jsem se s ním nespáčil. Dnes má domek na samotě na venkově, kopec dětí a je jistě spokojený a šťastný. Tak to chtěl realizovat v tomto životě. Já se raději nepřibližuji.

Don Juan a jeho mystická cesta psychotropních rostlin.

Nechci o tom vůbec vyprávět, neboť by to mohlo být zneužitelné, ale do mého životopisu to v odstředěné míře patří. Faktem je, že mnoho lidí se k duchovní cestě dostane přes ohromující a překvapující zkušenosti s psychotropními rostlinami. Přiznávám se, že já patřím mezi ně. Bylo to v té době, kdy jsem svobodně žil jako poustevník na srubu Ponor v lesích pod plošinou Skalka v Moravském krasu, a v duchu úžasných knih o donu Juanovi od Carlose Castanedy experimentoval s posvátnými mystickými rostlinami měnícími vědomí směrem k Bohu. Na tuto cestu mne uvedl moravský indián Havran - Leoš Běluša, který byl mým velmi dobrým přítelem a učitelem moudrosti, na kterou jsem já jako speleolog a vědec pozapomněl. Spolu jsme v lesích na našich opuštěných chatách: na Kuběnce u Resslerovy hájenky v bílovickém polesí a na již zmíněném Ponoru podnikali dobrodružné psychadelické experimenty na bázi vnorů do neznámé reality za touto obyčejnou realitou. Jemu vděčím za opravdu nejšťastnější, nejharmoničtější a nejláskyplnější chvíle v mém životě. Opravdu jsme byli všichni v naší lesní komunitě bojovníci v duchu učení indiánského zřece z kmene Yaqui dona Juana. Pak se to sice všechno změnilo a já jsem z této cesty závčas odešel a vystřízlivěl a jen tak jsem mohl dojít až ke svámímu Mahéšvaránandovi pro požehnání pro svou právě započatou cestu mystické jógy. Tento příběh se tedy odehrál v roce 1995 tedy již před třiceti roky, a to že na mne tyto podivuhodné události nezanechaly žádné viditelné stopy a následky vděčím tomu, že jsem k ním přistupoval bohabojně s láskou, respektem, strachem z neznáma a modlitbou v srdci. To mne ochránilo před nežádoucími následky takového počínání, před přílišnou fascinací těmito zážitky. Nikomu vůbec neradím, přes úžasnost těch chvil, aby mne v této cestě dona Juana v něčem následoval. Je mnohem lepší být zcela čistý, bez těchto zkušeností a vědomostí a očištěn hned nastoupit cestu intenzivní jógy. To pro určitý natvrdlý typ lidí bohužel asi není zcela možné, neboť jsou uvězněni ve svém racionálním pohledu na svět a na vesmír, a proto potřebují nějak probudit a popohnat. Jinak bych byl dodnes pravděpodobně jen pouhý jeskyňář, nebýt těchto zkušeností, které mne otevřely pro vnímání té pravé spirituality podobně jako například amerického duchovního učitele Ram Dasse, nedošel bych asi ke Svámijimi, nezačal cvičit jógu atd. Já těchto svých četných vědomostí a vnitřních zkušeností, o nichž nikdy nemluví, ani v nejmenším nelituji, jenom je považuji v podstatě za zbytečné a varuji proto před psychotropními látkami měnícími vědomí, například se tato slova týkají velmi četných indických sádhuů a jogínů, kteří se pomýleně domnívají že kouřením marihuany snáze procitnou na své cestě k osvětlení. To je samozřejmě mája, iluze a omyl na jejich cestě vnímání Božích zákonů, neboť jedinou cestou je intenzivní očista. Každopádně na tyto velice šťastné dny prožité v lesích svého mládí hned tak nezapomenu. Varuji však každého před nimi. Nenásledujte mne na této cestě mých dávných mystických pokusů za které se dnes již stydím, lituji jich velice a vytrpěl jsem si kvůli tomu své. Ale taková byla doba zde u Brna, byla to doba podobná amerických hipies, Květinovému hnutí mladých Američanů v 60. letech 20. století. Takže prosím neodsuzovat bez řádného pochopení. Již třicet let se těmito pokusy samozřejmě nezabývám. Domnívám se, že to patří k hledání v mládí a je třeba před tím současnou generaci varovat. Proto jsem o těchto kdysi tajných informacích po zralé úvaze sepsal tuto kapitolu do své knihy. Castanedu rozhodně nenásledovat bez osobního vedení dona Juana! Může to být nebezpečné, zvláště pro zaryté neduchovní osoby, které se podvědomě bojí procitnutí z fata morgány tohoto světa iluze. Ale takoví většinou nemají odvahu takovou Cestu započít. Tak jsem se již v mládí stal čarodějem Boží Lásky. A v podstatě jsem jím jako jogín dodnes. Někdo tomu říká být šamanem. Já toto oslovení však nesdílím, neboť šamaní jsou většinou masojedlí. Takže jogín. Sepsáním těchto řádků se za svou minulost již nestydím. Bylo to totiž celé o Lásce a jejím hledání v srdci.

Biblický půst

Kdysi jsem držel půst podle Bible 20 dnů, neboť jsem na sobě pozoroval symptomy vážné nemoci. Bylo to po magickém souboji, jednalo se tedy o tzv. magickou nemoc v důsledku probuzení kundalini, kterou nemělo smysl léčit běžnými světskými prostředky. Proto jsem zahájil radikální půst a po něm jsem se uzdravil, jen jsem značně ztratil na hmotnosti, jak jsem byl vyhublý. Dnes nikomu neradím, aby se do tak dlouhého půstu pouštěl. Není totiž ani tak těžké se postit jako spíše ukormidlovat energie, které se probudí, když takový dlouhý půst ukončíte. Myslím si však, že je výborná tzv. Breussova metoda postění se, spočívající v přijímání během půstu - i dlouhého - jen omezeného záchovného množství zeleninových šťáv z červené řepy ap. To považuji za velmi dobré a mnoho lidí se touto cestou uzdravilo ze svých i jinak nevléčitelných nemocí. V naší jógové škole je zvykem se postit jeden den v týdnu na den gurua, tedy ve čtvrtek. Já tento půst ke své škodě bohužel většinou nezachovávám, přestože je značně ozdravný a přitom nenásilný. Tak jsem zatím nedůsledný - to se přiznávám. Půst je velmi zdravý pro naše zdraví a současně je to i duchovní výcvik. Poustevníci ve svých poustevnách jí jen málo a postí se během modliteb. Já dnes jím jen jedno, nanejvýš dvě jídla denně a jsem zaujatý vůči extrémnímu postění se. I Buddha přišel na nesmyslnost extrémní askeze jakož i shovívavostí vůči sobě. Svě poznání nazval střední cestou. Toto pojetí půstu je v souladu i s Bhagavadgítou, která uvádí že osvobození nedosahuje ani ten kdo jí příliš mnoho ani ten kdo jí příliš málo. Ve všem musí být naprostá umírněnost a harmonie - to je velice důležité pochopit. Podle učení starých Mistrů to může být démon, který nás svádí k dlouhému vyčerpávajícímu půstu. Až budu opět na poustevně v horách tak se vrátím zpět k pravidelnému postění. Maháprabhudží říkal, že je pro člověka těžké méně jíst a více odpouštět.

U charitní a pečovatelské služby brněnské Charity.

Po duchovním probuzení mi život ve světě připadal již marný a prázdný. Jediné co mi dávalo smysl byla služba trpícím lidem. Mým tehdejším heslem bylo: "Dokud nevím kdo jsem, tak sloužím!" Proto jsem vstoupil do řad katolické Charity a stal se charitním pečovatelem o nemocné a všelijak hendikepované a invalidní spoluobčany. To mi dávalo hluboký smysl naplnění a byl jsem šťastný, že tato služba je volně přístupná a otevřená nám amatérům. Pamatuji že tam měli na zdi velký kříž, který mne uklidnil, že jsem na správném místě. Žil jsem tedy službou lidem, koupal jsem je ve vaně, oblékal je a vodil na procházky. Současně přišel na přetřes můj tehdejší vztah s přítelkyní. To bylo v roce 1997. Chtěl jsem se osamostatnit a stát se poustevníkem, ale nevěděl jsem, jak se mám rozejít. Nakonec z toho bylo velké utrpení v důsledku vnitřní připoutanosti nás dvou. Ale s Láskou dávanou mým trpícím pacientům jsem osobní trápení nějak překonal a pokračoval jsem po duchovní cestě. Tak jsem získal mnoho zkušeností. Pak jsem se stal osamělým poustevníkem a jsem velmi šťastný, že jsem tím vším prošel. Naučil jsem se dávat Lásku. Jsem za to Bohu vděčný. Získal jsem duchovní energii a nadhled, moudrost, zkušenost jakou nemá každý. Taková byla má karmajóga. Potom mne však ovládl stesk po horách a po svobodném životě. Proto jsem se nechal najmout na tvrdou manuální práci v nejvyšších českých horách, v Krkonoších. Stavěli jsme pěší cesty v nejkrásnějších místech zdejší horské přírody. Pracovalo se od jara do podzimu a na zimu jsem odjížděl meditovat s bohatou finanční výslužkou do horských jeskyní.

Jednoho dne jsem otevřel dopisní obálku, a v ní byl malý lístek v černém rámečku, který mi oznamoval, že zemřela Mgr. MVDr. Vlad'ka Hlavová. Lístek mi poslali, protože jsem byl před několika lety Vlad'čin charitní pečovatel. Bylo to v roce 1997. Vlad'ka žila na invalidním vozíku v Brně na Bohuslava Martinů 9. Vrchní sestra paní Šujanová mi ji přidělila, protože předpokládala určitou spřízněnost duší... Mým úkolem bylo naložit Vlad'ku každý den na vozík, seběhnout s ní ze Žlutého kopce, dovést ji na Masarykovu univerzitu, kde Vlad'ka studovala psychologii. No a pak ji zase zavést domů. Musel jsem při tom být velmi opatrný, protože ten sjezd z kopce je velmi prudký a Vlad'ka byla ochrnutá, a proto by nemohla zabránit kolizi, kdyby mi náhodou na vozíku ujela... Což se několikrát málem i stalo... Díky této vzájemné odkázanosti tak mohl vzniknout vztah založený na vzájemné důvěře a porozumění... Vlad'ka byla jeden z největších bojovníků, jaké jsem kdy poznal. Byla to mladá zdravá žena, o pár let starší než já... Pak se to najednou stalo.. Její tělo ochrnulo, nohy měla nehybné, prsty pokroucené, stěží v nich udržela propisku. Ocitla se zcela závislá na pomoci druhých, při plném vědomí nezměnitelnosti své situace. Něco takového si nikdo z nás nedokáže představit... Z Boží Milosti jsem se při svém zaměstnání u brněnské Charity dostal jako pečovatel k mnoha podobně postiženým lidem. Byla to pro mne velmi cenná životní i duchovní zkušenost, takže jsem to byl nakonec já, který děkoval, že je mi dovoleno těm lidem sloužit. Ve skutečnosti oni prokazovali milosrdenství mě, že mi dovolili, abych jim sloužil. Tak jsem to tehdy cítil a přál bych to všem mladým lidem, aby viděli a zažili to co já... Vlad'ka byla opravdu velký bojovník. To, co ji postihlo, by většinu z nás zlomilo, ona se však nezačala ztrácet v sebelítosti, neočekávala něčí soucit a snažila se obhájit alespoň zbytky své nezávislosti ducha. Proto začala studovat psychologii, snažila si pomoci sama a tak se její nemoc stala paradoxně příležitostí k intenzivní duchovní práci. Snažila se svůj osud obrátit ve svůj prospěch a doufala, že své zkušenosti bude moci využít při službě podobně zkoušeným lidem. Není proto divu, že hned napoprvé, když jsem ji obouval boty mi ihned energicky vyčetla, že se k ní chovám jako k dítěti. Měla dobrou schopnost empatie, a proto náš vztah rychle vznikl na filozofickém základu. Vlad'ka dokonce o mě chtěla psát nějakou studijní práci, protože jsem byl podle ní "velká záhada", kterou si nedokázala zařadit do žádných psychologických schémat, které ji učili ve škole. Ptala se mne, jestli mám vůbec nějaký pud sebezáchovy, protože nemohla pochopit jak mohu tak bezstarostně žít a nehromadit. A to jsem byl tehdy napohled "normální". Co by asi řekla dnes, kdyby potkala poustevníka v kutně zcela odevzdaného do Boží Milosti? Taky mi jednou řekla, že měla tušení, že její pečovatel bude i jejím guruem. A opravdu tomu tak i trochu bylo, neboť jsem nad ní převzal patronát i mimo rámec zaměstnání, a dokonce i poté, když mne má cesta vedla z brněnské Charity dál. Když jsem se ocitl v Brně, nakládal jsem Vlad'ku do auta a zavezl pryč z města do přírody. Zaparkoval jsem ji na invalidním vozíku mezi stromy a udělal jí odbornou přednášku třeba o tom, jakým způsobem se mi podařilo přestat kouřit tabák, a Vlad'ka tomu s úsměvem naslouchala. Jindy jsem ji vzal na půlnoční mši u Jezuitů a tam ji na stříbrném řetízku pověsil na krk medailonek Panny Marie, který si Vlad'ka přála nosit, ačkoli sama byla nevěřící. Věřící lidé ji však přitahovali, protože cítila, že mají "něco", co jiným lidem chybí, ať už to "něco" je cokoli. Jindy mi zase na oplátku vyprala a zašila bundu, protože něčím takovým jsem se já, jako lesní muž žijící na srubu v Moravském krasu, nemohl zabývat... Pak mi vnutila i nějaké peníze ze soucitu k mé "chudobě", ale za ně jsem vzápětí koupil obraz a Vlad'ce ho věnoval. Ten obraz se jmenuje "Osud", a nepochybně dodnes zdobí její pokojík. Vlad'ka tehdy tajně plakala. Taky se mi svěřila, že se vždy těší na Střípky z Cesty Domů, které jsem ji spolu s mými básničkami zasílal, a nejvíc ji dojal můj život v rumunské jeskyni a mé vyhoštění policií. Přesto naše vnitřní světy byly zcela odlišné, každý z nás žil ve zcela jiném světě. Vlad'ka to ve svém posledním dopise symbolicky vyjádřila jako vztah mezi "lvem" a "žabkou". Bylo to jedno z mezilidských setkání a čistá karmajóga. A proč byla Vlad'ka tak tvrdě postižena osudem? Jednou se mi svěřila, že několik měsíců předtím než onemocněla, se pokusila o velmi nerozvážený čin. Bůh ji to však nedovolil, ale jako zpětný náraz karmy, kterou předtím vytvořila, byla sražena na vozík. Tak to alespoň sama intuitivně cítila a snad i proto nesla své onemocnění tak statečně... Přeji ti Vlad'ko pokoj, ať jsi kdekoli. Já vím, že pořád existuješ, neboť smrt zde je vstupní brána k životu onde. Přeji tvé duši, která teď putuje vesmírem, pokoj ve jménu

Ježíše Krista i mého Mistra. Právě teď když píši tyto řádky přilétl k mé poustevně na hradisku svatého Klimenta, malý ptáček. Je velký jako pěnkava, ale celý hnědý. Nikdy jsem takového ptáčka neviděl. A já vím, že ten ptáček jsi byla ty."

Zasvěcení do jógy mistrem kung-fu Pavlem Kalou.

V roce 1996 jsem studoval kung-fu a meditaci u sifu Pavla Kaly z Brna. Velmi mi pomohl získat zpět pozitivní energii. Bohužel naše spolupráce trvala jen krátce a já jsem dál putoval svou vlastní osamělou cestou. Ty satsangy u Pavla v jeho suterénním bytě v Židenicích v 90. letech 20. století byly ale prostě nepřekonatelné a voněly mystikou. Pavel Kala na nás, své studenty, přenášel totiž onu mystickou duchovní energii, získanou dlouholetým ukázněným tréninkem, která uzdravuje a zapaluje srdce - anahátu, která je jednoduše řečeno Láskou. Měl tedy zvláštní léčivé síly. Tímto přenosem duchovní energie mi Pavel velmi pomohl. Pavel Kala je jeden z lidí, kteří mne pozitivně ovlivnili a nasměřovali moji duchovní Cestu směrem k józe. Přivedl mne k duchovnímu Mistrovi Paramhansovi svámímu Mahéšvaránandovi, na čemž má nehynoucí zásluhu. Pavel bohužel Svámijeho již mnoho let téměř nenavštěvuje, což je myslím omyl na jeho cestě, který však může být pochopitelný z hlediska vyšší jógy.

Setkání s guruem Paramhansem svámím Mahéšvaránandou ve Střílkách.

Bylo to v roce 1996. Prošli jsme branou ášramu ve Střílkách, nad níž vlála oranžová vlajka a ocitli jsme se na malém čtvercovém nádvoří, obklopeném budovami. Všude se to jen hemžilo lidmi, ale vládl zde klid. Někde hluboko uvnitř mě se objevil neurčitý pocit. Jako když se spojí dva magnety. Nebo jako když si rybář přitáhne na břeh rybu. Někde v areálu budov kolem nás, byl ten, kvůli němuž jsme sem přijeli. Indický guru, Paramhans Svámí Mahéšvaránanda.

Vzpomněl jsem si na život v horách. Bylo to na jaře, bydlel jsem v nepřístupné odlehlé jeskyni a přes den vysedával na skalách. Četl jsem Bibli, Bhagavadgítu a 21 řečí askety Gothama, řečeného Buddha. Byl jsem odhodlán, zde uprostřed divoké přírody najít odpověď na své otázky, jež mi drásaly srdce. Seděl jsem na skále a najednou mi došlo, jak je duchovní cesta nesmírně jemná záležitost. Jaký je to Babylón! Kdybych tak měl osvíceného Mistra! Pochopil jsem, že bez Učitele to dál půjde jen těžko. Ale kde ho najít? Říká se, že když je žák připraven, Mistr se vždycky najde. Nemusí to však být tak, že zaklepe na rameno. Spíš je vám dovoleno ho rozpoznat mezi miliónem lidí. A hlavně začnete tušit, kdo to skutečný Mistr je. Seděl jsem na vápencové skále, vysoko nade mnou kroužilo na blankytném nebi káně, vítr čechrал vlasy, svítalo Slunce a po nohách mi lezli mravenci. Kam jsem pohlédl jen liduprázdné divukrásné hory. Najednou jsem si vzpomněl. Pavel Kala má přece duchovního Učitele! Během vteřiny jsem se rozhodl. "Musím jít za ním!", blýsklo mi hlavou. Už jsem na nic nečekal. Během pěti minut jsem si sbalil věci a vyrazil jsem zpět do civilizace.

Vstřebávali jsme atmosféru nádvoří ášramu, když tu kdosi vedle nás prohodil: "Hledáme karmajóginy na kopání studny!" Neměl jsem nejmenší chuť začít pracovat, sotva jsme přišli. Hlavou mi však proběhl krátký jógový příběh. Jakýsi mladý adept duchovní cesty přišel za guruem a požádal ho o přijetí za žáka. Guru mladíka přijal a uložil mu cvičení. Mladík poctivě cvičil,

meditoval a plnil si svou denní sádhanu. Po nějakém čase ho však ovládl pocit, že nedělá žádné pokroky. "Asi to není ten pravý guru.", usoudil a vydal se hledat jiného učitele. Po nějaké době potkal druhého gurua a stal se jeho žákem. Opět poctivě cvičil a plnil si uložené povinnosti, ale časem se mu opět zdálo, že ani tentokrát nečiní žádný pokrok. A tak odešel hledat třetího učitele. Ovšem i jeho opustil, stejně jako čtvrtého, pátého, šestého a sedmého. Nakonec se celý zoufalý vrátil k učiteli, jehož potkal jako prvního. Guru mladíka přijal zpět a nechal ho kopat studnu. Ten kopal usilovně celý den, ale přesto měla studna večer hloubku pouhé dva metry. Druhý den, časně z jitra, když chtěl pokračovat v hloubení studny, přišel za ním guru a povídá: "O né, toto není to pravé místo. Začni kopat jinde." A odešel. A tak mladík kopal na jiném místě, kopal vytrvale celý den, ale večer byl zase jen dva metry hluboko. Dalšího dne na něj brzy z rána opět čekal guru. Ani toto není to pravé místo. Začni znovu a jinde. Stejně se to opakovalo i v následujících dnech. Po týdnu, kdy bylo v okolí ášramu vykopáno sedm dvoumetrových děr, se mladík zeptal gurua: "Mistře jaký má takováto práce smysl. Kdybych zůstal kopat první studnu, jistě by v ní dnes byla voda!" "Vidíš." odpověděl guru. "Kdybys ode mne neodešel a pokračoval v uloženém cvičení, mohl jsi dnes být u cíle své Cesty. Takto jsi stále na začátku."

Již jsem neváhal ani chvíli a přihlásil jsem se na karmajógu. Za úkol jsme dostali složit z traktorové vlečky vykopanou hlínu. Traktor řídil asi padesátiletý muž. Na krku se mu pohupovaly modlitební korálky, mála. Vypadal spokojeně. Zeptal jsem se ho na stav hloubení studny. "To víš, s hloubkou přibývají problémy.", pronesl a v očích se mu zajiskřilo. Uvědomil jsem si duchovní aspekt odpovědi. Případlo mi to nádherné a napadlo mne, že ten člověk je možná Mistr. Hlína byla za chvíli z vlečky dole. "To je vše." řekl řidič. "A co budeme dělat teď?" zeptala se Betty. "Co kdybychom se šli podívat na tu studnu? Mohli bychom se přihlásit ke kopání na noční směnu." napadlo nás současně. A již jsme brali za kliku od sklepa, v němž se kopala studna. Otevřel jsem sklepní dveře a ovanul nás chladný vlhký vzduch podzemí. Na okamžik se mě zmocnila nostalgická vzpomínka na mou speleologickou minulost. Na dobu, kdy bádání v jeskyních, kryptách, štolách, bylo mým světem. "Zase nás to táhne do podzemí!", pronesl jsem prognosticky a už jsme sestupovali po příkrém cihlovém schodišti. S každým krokem se před námi otevíral pohled do sklepení, spoře osvětleného žlutým světlem žárovky. Sestupovali jsme níž a níž, když tu jsme před sebou uviděli skupinku lidí jak hledí do studny. Prostorem se nesla lahodná angličtina, udílející instrukce o hloubce a šířce studny. Tiše jsme se zastavili na posledním schodu a neodvážili jsme se jít dál. Můj pohled patřil muži v oranžovém rouchu. Poznal jsem ho. Byl to indický guru Mahéšvaránanda. Hlouček mužů se k nám zvědavě otočil. Můj pohled se střetl s pohledem gurua. Jeho hnědé oči se rozzářily zvláštním jasem jako dva žhavé uhlíky. Několik vteřin mi zpřímá hleděl do očí. Byl to pronikavý rentgenový pohled, jaký jsem dosud u nikoho nespatriil. V hlavě jsem měl úplně prázdno. Žádné myšlenky ani otázky. Jen plná pozornost. Po chvíli se od nás odvrátil a pokračoval v udílení pokynů ohledně studny. Řekl však jen pár slov a opět si mě s Betty na okamžik změřil tím zvláštním pohledem. Snažil jsem se ho vnímat všemi póry a zaznamenat nějaké zvláštní pocity. Přátelé mi vypravovali, jak je při prvním setkání se Svámím Mahéšvaránandou zalila mocná vlna energie, někdo zažíval slastný pocit eufórie, jako po dlouhém odloučení s milovaným člověkem a toužil mu padnout k nohám. Nic z toho jsem však u sebe nepozoroval. Byl jsem v naprosto neutrálním rozpoložení. Guru ukončil udílení pokynů a vesele si to zamířil k odchodu. Stále jsme s Betty stáli na posledním schodu schodiště. Prošel kolem mne a když míjel Betty, jakoby nic se jí ztěžka opřel o rameno, až se jí málem podlomily nohy. Něco jsem uviděl. Hleděl jsem na schodiště a to v mém vhledu představovalo duchovní schodiště k Bohu, na němž se ocitáme. Temnota sklepa představovala temnotu naší nevědomosti, v níž se ocitáme a vrchol schodiště zalitý venkovním světlem, cíl naší Cesty - světlo Poznání. A nyní z temnoty sklepa stoupal po tomto mystickém schodišti Paramhans Svámí Mahéšvaránanda, indický guru. Slovo "GURU" se skládá ze dvou částí. "GU" se překládá jako temnota a "RU" jako světlo. GURU je tedy ten, kdo vede z temnoty ke světlu. Ten, kdo ukazuje cestu z nevědomosti k Pravdě.

Dévpurídží, můj nepochopitelný Mistr.

V duchovní linii mého Mistra máme pozoruhodného světce, Mistra jógy, avatára šrí Dévpurídžího. Jeho mise započala ve vysokém Himálaji, kde v jeskyni realizoval princip Boha Šivy. V Himálaji však nezůstal a odešel do Radžásthánu ve střední Indii. Zde dal najevo vesničanům, že by si u nich rád postavil ášram. Brzy byl tento ášram postaven a Dévpurídží v něm tři roky pořádal satsangy pro veřejnost. Potom se však rozhodl za velmi dramatických okolností se satsangy skoncovat. Ášram totiž silou své vůle rozbořil a na bhakty poslal hady. Lidé se domnívali, že světec zešílel. Od té doby žil jako poustevník ve zřícenině ášramu a v této kalijuze dával přednost společnosti zvířet před společností lidí. Pokud se někdo zajímal o Dévpurídžího poznání, musel se k němu velice odvážným a riskantním způsobem přiblížit. Dévpurídžího příběh je o tom, že Boha ani vesmírně dění nevměstnáte do šablon svých světských ani duchovních představ. Samozřejmě že měl různé zázračné schopnosti a o tom je pojednání ve svaté knize Jógy v denním životě "Líla Amrit". Já uctívám tohoto nepochopitelného Mistra, jako svého osobního Mistra, za to, že se zcela vymyká všem myslitelným lidským konvencím. Dévpurídží byl za všech okolností sám sebou a jen málokdo pochopil pravé motivy jeho pozoruhodných činů.

Bhagván šri Díp Nárájan Maháprabhudží, dokonalý Mistr jehož následuji tímto životem.

Zcela jiný světec než byl šrí Dévpurídží, byl jiný avatár v duchovní linii mého Mistra Bhagván šri Díp Nárájan Maháprabhudží. Maháprabhudží se jako Osvícený již narodil a na rozdíl od strohého, přísného a neústupného Dévpurídžího, který byl zdánlivě bez bhakti ke svým žákům, On realizoval Princip Vesmírného Milosrdenství a Lásky, Moudrosti věků. V jeho ášramu byl každý vítán velice milujícím a soucitným způsobem, proto se tento Mistr stal skutečným miláčkem Indů. Nikoho neodmítal, ke každému se choval s láskou a úctou. Tím se opravdu velmi odlišoval od svého Učitele Dévpurídžího. Já sám, spolu se všemi bhakty, proto Maháprabhudžího s absolutní důvěrou nade všechno uctívám a cítím se být jeho žákem z dřívějších životů. Maháprabhudží měl rovněž všechny zázračné schopnosti a síly, kterých používal pro dobro svých žáků. V knize "Líla Amrit" jsou zaznamenány důkazy o jeho vzkříšení z mrtvých, absolutní jasnozřivosti, telepatii a dalších zázračných schopnostech. On sám žil prostě u studny ve svém ášramu, z něhož jen zřídkakdy vycházel, nestál o propagaci svého jména a každý k němu mohl přijít pro radu, nebo pro zázrak. Dožil se v plném zdraví a síle 135 let. Maháprabhudží byl v Indii Někdo na úrovni Ježíše.

Svámí Šivánanda z Rišikéše, můj učitel himalájské jógy.

Svámí Šivánanda z Rišikéše v podhůří indického Himálaje, je můj učitel himalájské jógy. Jsem mu vděčen za to, že jsem To prožl. Šivánanda mi vysvětlil prostřednictvím svých knih věci, které jsem odjakživa cítil a tušil v srdci, ale nedokázal jsem je vyslovit, věci které mi nevysvětlil dobře ani můj Mistr Paramhans svámí Mahéšvaránanda. Náš Svámiji se totiž od tradičního podání jógy určené především pro Indy poněkud odklonil, aby se přiblížil se svojí jógou obyčejným lidem zde na Západě. Svámijeho učení je sice stejně hodnotné, ale na opravdu tu tradiční himalájskou jógu se

jen odkazuje, ale více nevysvětluje, snad proto abychom neodešli všichni medítovat do Himaláje na místo do Jadanu. Svámímu Šivánandovi tedy vděčím, že jsem objevil pod svými nohama jako svou životní cestu poustevníka himalájské kořeny. Šivánanda tuto tradiční jógu vysvětluje zcela srozumitelně, tak jak já to potřebuji, abych to pochopil a v srdci přijal za vlastní. Šivánanda jako lékař používá mně srozumitelnou odbornou mluvu, čímž je mi mimořádně drahý a blízký. Šivánanda je hned po Mahéšvaránandovi můj druhý nejbližší učitel jógy a je škoda, že jeho četné velice hodnotné duchovní knihy dodnes nikdo nepřeložil do češtiny. Budu rád, když si této kritiky překladatelů někdo povšimne a Šivánandovy knihy přeloží.

František z Assisi, můj nejbližší křesťanský světec.

To co vím o svatém Františkovi z Assisi je v podstatě pouhý mýtus, který však velmi dobře rezonuje v mém srdci. Když mi bylo kdysi na duchovní cestě velmi úzko a přetěžko, jako Božím řízením mi někdo věnoval knihu Nikose Kazantzakise: "Chudásek Boží. Život svatého Františka." Tam jsem našel ta pravá slova, která zahojila mou duši. Tato kniha sice není přesný životopis svatého Františka z Assisi, tak jak je vytesán jednou pro vždy do historie, nýbrž je to životopis mystický pojednávající o tom, jak se to ve Františkově životě všechno ve skutečnosti asi seběhlo a odehrálo z hlediska mystiky. Podle této knihy jsem radostně nastoupil cestu poustevníka a uklidnil jsem se prozřením, že si na své cestičce k Bohu počínám správně, když jsem se právě za bolestivých a značně útrpných okolností rozcházel se svou životní kamarádkou a dlouholetou ženskou láskou. Potom jsem po vzoru svatého Františka odešel medítovat do hor na svou horu Alvernu a František mne vnitřně vedl. Podle jeho inspirace jsem si v horské jeskyni ostříhal vlasy na znamení zřeknutí se světa a ušil jsem si svou první kutnu, zprvu jen z obyčejné maskáčové celty a později již z regulérní hnědé františkanské látky. Takto mne v hnědé kutně poznal Svámíji, kterému se toto mé vyznání líbilo a držel mi pěsti, stál stále při mě a podpíral mne ve všech nesnázích a protivenstvích. Jsem tedy sv. Františkovi v mnohém zavázán a již navždy zůstane můj nejoblíbenější křesťanský svatý spolu s páterem Pio či třeba Antonínem Poustevníkem v egyptské poušti. Dodnes se považuji v podstatě za bosého františkána, i když jsem již samozřejmě hinduistický svámí. Je mi líto všech, kteří svatého Františka správně nepochopili, nejen jeho současníci, ale ani pozdější generace až do současnosti, jakkoli ho všichni hojně citují a na něj se odkazují. Byl totiž ve skutečnosti jen pouhý žebrák na ulici, žijící v bezdomoví jen z lidské almužny a dobrotivosti, v čemž našel svou těžko pochopitelnou svobodu s Bohem, čímž se stal nežádoucí u svých četných nohsledů, kteří ho odmítli na jeho opravdu radikální cestě sestry Chudoby následovat, uzavírajíce se například spokojeně do klášterů, před čímž již za živa František varoval. Mezi ně já však rozhodně nepatřím. Domnívám se, že jsem Františka realizoval a našel ve svém srdci a dlouho jsem jím byl vnitřně vedený v bezdomoví, kdy jsem se živil jen z almužny hrou na Františkovu flétnu. Později však toto vnitřní vedení samozřejmě převzal svámí Mahéšvaránanda osobně, pro něhož je svatý František z Assisi rovněž velmi blízký a oblíbený Přítel Boží.

Chan-šane, ty jsi ta cestička po níž chci kráčet.

Chan-šan byl legendární čínský básník, poustevník a vyznavač čchanu, žijící v 8. století kdesi vysoko v oblacích útesu Ledové hory ve staré Číně. Svým životem a dílem inspiroval japonský zen i beatníky ve 20. století v USA a v Evropě - tolik oficiální informace o jeho životě. Mne velice zaujal svým pravdivým a ryzím pojetím poustevnictví v duchu taoismu a buddhismu a jeho Básně z Ledové hory mne velmi kladně pozitivně ovlivnily a inspirovaly k následování tohoto nepochopeného mudrce. Své básně psal jen na skály bez naděje na jejich řádné zveřejnění, později však byly sesbírány a staly se senzací, neboť byly nečekaně důvěrným svědectvím o jeho osamělém

životě poustevníka na hoře. Podle Chan-šanova příkladu jsem si i já vybral své zamilované hory - Slovenský ráj - a uklidil se do nich do tehdy zcela neznámé jeskyně před ruchem a zmatkem tohoto světa. Podobně jako Chan-šan i já jsem začal psát své filozofické a mystické myšlenky a básně, které ke mě přicházely během hluboké meditace, na skálu své horské meditační jeskyně. Za to jsem však byl po objevení této své podzemní skalní galerie - na rozdíl od Chan-šana po zásluze potrestaný ochránci přírody a špiněný nevědomými negativními lidmi, zejména jeskyňáři v Moravském krasu, mezi něž jsem po svém sestupu z hor toužil patřit. Dodnes Chan-šana následuji, myslím na něho a jeho básně se mi stále velmi líbí. Já jako on odcházím stále znovu a znovu zpět do hor, sedět na svůj osamělý a opuštěný skalní útes někde na tajném místě na Slovensku. Jen básně na skály již nikdy psát nebudu!

Svatý Antonín Poustevník v Egyptské poušti.

Na začátku cesty tohoto velmi důležitého Božího člověka a světce byla věta z Evangelia: *"Chceš-li být dokonalý, jdi a prodej celý svůj majetek a peníze rozdej chudým a tak budeš mít poklad v nebi. Pak se vrať a staň se mým učedníkem."* Svátý Antonín Poustevník tím byl zasažen a v tomto evangelijním výroku, který uslyšel z úst kněze v kostele ucítil volání Boží prozřetelnosti, synchronicitu s hlasem Ježíše ve svém vlastním srdci. Značně zamyšlený opustil kostel a rozhodl se uposlechnout tato Ježíšova slova. Svůj majetek opravdu rozdal chudým a pak odešel jako poustevník na poušť. To bylo v Egyptě v 3. století. Tak se z něj stal jeden z největších světců všech dob, Otec pouště, v něhož uzrál v úplné samotě. Stal se zářivým příkladem k následování nesčetných dalších poustevníků a stal se tak zakladatelem mnišství. Mimo jiné inspiroval k poustevnictví i mě. Já jsem se o svatém Antonínovi Poustevníkovi dozvěděl z knihy Svatého Atanáše: *"Život svatého Antonína Poustevníka"*, kterou jsem dlouze četl v jednom obyčejném knihkupectví v Brně, nemajíce peníze ani na její řádné zakoupení. Tato kniha zbožně rezonovala v mém srdci čímsi důvěrně známým. Svátý Antonín jak se na poustevníka sluší a patří bojoval celý život s démony a stal se mistrem jejich rozlišování, pokořoval je nezměrnou svou trpělivostí, láskou ke Kristu, pokorou, půstí, pokáním a ostatními křesťanskými ctnostmi. Opravdu mne tento svatý poustevník velice na začátku mé cesty k Bohu oslovil, i když jsem ho nakonec nenásledoval, vzhledem k tomu, že jsem upřednostnil k následování jiného světce svatého Františka z Assisi.

Páter Pio, stigmatizovaný světec, muž bolesti a lásky.

V kritických okamžicích svého života kdysi před třiceti roky jsem uviděl video na němž vystupoval Páter Pio se svými stigmaty. Hned jsem ho pochopil a poznal. Spontánně jsem mu uvěřil, že Ho Bůh poslal na tento svět léčit duše a přivádět je k Bohu, a proto byl zvláště označen oněmi nikým nevysvětlitelnými stigmaty, čili Kristovými ranami Božího majestátu. Páter Pio byl tedy nástroj Boha zde na zemi, a proto byl obdařen mnoha zázračnými Božími schopnostmi a Milostmi a celý život bojoval se Satanem o lidské duše. Satan se Pátera Pia proto bojí. Já o Páteru Piovi od toho dne, kdy jsem náhodou viděl toto video, vůbec nepochybuji a stal se mým svatým přímluvcem do mé rodiny svatých bytostí Božích. Dnes mám jeho fotografii zarámovanou na svém oltáři a to i za situace, že jsem se z jeho cesty radostně prožívaného utrpení ve jménu Ježíše Krista za hříchy světa jako hinduista odklonil. Páter Pio byl muž nejen Lásky, ale i bolesti a utrpení a jako takový si zaslouží můj obdiv a Lásku. Páter Pio a Ježíš Kristus byli Jedno ve dvou tělech, nakolik Krista doopravdy realizoval tento mystik a divotvůrce. Když jsem psal žádost o mnišství svému Mistrovi Mahéšvaránandovi, tak jsem v této žádosti uvedl a vyzvihl osobnost Pátera Pia slovy, že kdybych se

s Páterem m. Piem osobně setkal a neminul se s ním generačně, tak bych zcela jistě ho následoval a stal se rovněž kapucínem. Tak vysoko si cením Pátera Pia. Páter Pio činí zázraky i dnes ze záhrobí, čili z nebe a mnozí lidé pocítili jeho opravdu zvláštní Milosti v bezradných a bezvýchodných situacích. Páter Pio zůstane navždy v mém srdci. Dokonce i takovéto události se odehrávaly v tomto ateistickém 20. století!

Jak jsem dostal své duchovní jméno.

Můj Mistr Paramhans svámí Mahéšvaránanda uděluje svým žákům duchovní jméno. Přijetí duchovního jména je symbolem vairagje, zřeknutí se, příklonu k duchovní cestě. Je to podobné jako když mnich odchází do kláštera, tak se zříká světských pout a zvolí si nové duchovní jméno, které chce následovat. Podobně je tomu v józe. Měl jsem Svámijeho pozvání k životu v ášramu Jadana v Indii na 5 let. To ve mě probudilo vairagju. Přijetí jógového jména bylo mou snahou přiblížit se rodilým Indům. Tak jsem si nechal na matrice - na znamení zřeknutí se - změnit své rodné jméno Marek Šenkyřík na Marek Gyaneshwarpuri, což znamená v překladu do češtiny „Ten který poznal“. Toto jméno jsem obdržel od Mistra již v roce 1996 za pro mne velmi mystických okolností. Bylo to na jednom velkém radostném satsangu. Svámiji právě mluvil o Bhagavadgítě a řekl, že nejlepší komentář k této svaté knize napsal světec Gjánéšvari. Měl jsem tehdy skrytou touhu po obdržení duchovního jména, kterou jsem však nedokázal vyslovit nahlas. Najednou se Mistr zeptal nás přítomných: "Který muž by se chtěl jmenovat Gyaneshwarpuri?" A dodal, že je to "velmi silné jméno, že on sám kdyby se již nejmenoval Mahéšvaránanda, tak by se chtěl jmenovat Gyaneshwarananda." Tak vysoce ocenil Svámiji toto jógové jméno. Cítil jsem jak mi celé tělo elektrizuje, jakoby se každý jeho atom vyjadřoval k tomuto jménu. Tak jsem se o toto jméno přihlásil. Jsem s tímto jménem zcela spokojený. Vnitřní touha mé duše tak byla uspokojena. Znamená to, že mám duchovní jméno realizovat. Gyana (džňána) je jógová cesta, jedná ze čtyř cest tradiční jógy. Tyto cesty jsou: karma jóga, bhakti jóga, rádža jóga a konečně gyana jóga. Pod gyana jógou si představuji cestu poustevnickou, nad dualitou, v dobrovolné nemajetnosti, v soustředění se na Božský Princip. Gyana je těžké pochopit. Je to cesta mnišská, v ústraní. Spojení jmen Marek Gyaneshwarpuri dále symbolizuje, že jsem se považoval za křesťana, než jsem prozřel že ve skutečnosti jsem jóginem a hinduistou.

Výcvik u mistryně zenu Heily Downey

Když jsem se stal čerstvým jogínem u Jógy v denním životě Paramhans svámího Mahéšvaránady domníval jsem se, že mám tolerantně porovnávat naše učení jógy i s jinými náboženskými směry a že mám tyto jiné duchovní skupiny sám aktivně navštěvovat. Tak jsem se například dostal samozřejmě k zenu, neboť je józe na první pohled velice podobný. Proto jsem zašel v roce 1998 na zenové ústraní zenové školy Kwan Um, které vedla osvícená mistryně zenu Heila Downey, původem z Jihoafrické republiky. Přišel jsem na toto zenové ústraní s dobrým úmyslem a dobrým předsevzetím, v harmonii z právě prožitého satsangu u nohou svého Mistra ve Střílkách. Očekával jsem, že u zen buddhistů bude tato povznesená harmonie a láska pokračovat. V tom jsem se však škaredě zmínil. Posadili jsme se do meditace a začali s řešením koánu. Potom čas od času probíhal

osobní rozhovor s onou mistryní, oni tomu říkají dokusan. Nebyl jsem si vědom nějakých slabin ve svém vystupování, přesto na mne mistryně velmi ostře zaútočila. Zeptala se mne "kdo jsem", načež jsem odpověděl že "nevím". Podívala se mi do očí a tvrdě dramaticky prohlásila "potřebuješ ještě trpět." A tehdy jsem pocítil zápasnickou metodu zenu tak vzdálenou naší Svámijiho laskavé józe. Na každou mou otázku byl útok jako od zmije, který mé nitro rozdělil ve dvě, zenová hůl se zabodla do mého srdce. "Co hledáš?", ptala se dál mistryně. "Lásku a poznání", odpověděl jsem po pravdě, ale mistryně jen nesouhlasně zakroutila hlavou, čímž mne stále znejistovala. „Udělal sis karmu, čím mi zaplatíš?" pokračovala mistryně. "Už jste dostala zapláceno" odpověděl jsem dvojsmyslně taky již útočně já. A tak to šlo pořád dál. Řekl jsem ji ještě podvědomě, "že se posadím a už nevstanu." Nato mi řekla abych byl opatrný a opět zpochybnila mé dobré předsevzetí. Nebyla v tom vůbec žádná Láska, na níž jsem byl zvyklý z našich jógových satsangů. Jen snaha poškodit pomocí vnitřních sil sebevědomí žáka. Proto jsem pocítil nutnost z tohoto zenového ústraní odejít někam zpět do harmonie, ale nakonec jsem vydržel až do konce, což byla chyba. Varuji vás před takovými zkušenostmi tak zvaných mistrů zenu. Zcela jistě mají vnitřní síly získané meditací, které uvolňují na nezkušeného začátečníka. Například Ram Dass byl z řešení zenového koánu a z konfrontace s mistrem zenu doslova šilený a taky měl potřebu svou účast na zenovém sezení předčasně zabalit. Po těchto zajisté cenných vnitřních zkušenosti se zápasnickou metodou zenu jsem již nikdy nepocítil potřebu nějaké mistra zenu vyhledat. Oni sami před tím varují slovy, že setkání s mistrem zenu je karmické. Zen se svou metodou zarputilého sezení je mi však přesto mimořádně blízký a sympatický. Protože v zenu však nevěří v Boha, není zen totožný s naší jógou, neboť my v Boha věříme. Zen je mi proto se svým urážlivým odklepáváním popela na Buddhu poměrně nesrozumitelný. Rovněž nevím proč bych měl řešit nějaké koány, když mám své vlastní myšlenky. Nechápu jak mohou Boha na své cestě minout a vynechat. Doporučuji vám tedy po své zkušenosti se zenovou mistryní raději tuto zenovou meditaci neabsolvovat, snad jenom pokud jste duchovní sadomasochisté ateistického založení. Doporučuji vám naší láskyplnou jógovou meditaci, při níž na vás nikdo nezaútočí a nebude vás stresovat. Dodnes nevím co mi chtěla zenová mistryně Heila Downey vlastně říct, krom toho že mi prakticky předvedla nějaké své neviditelné vnitřní energie a síly. Nepovažuji ji za Osvícenou v pravém slova smyslu. Myslím, že to není mókša, jako v případě našeho Svámijiho. Jinak si nedokážu vysvětlit proč byla na lásku tak útočná a zraňující anahátu. Dodnes nevím jak to dělala.

Podobenství o motýlovi v kapucínském klášteře v Uničově

Jednou jsem šel po Brně, když tu jsem si na zápraží kostela všiml výzvy určené pro mladé muže, kteří přemýšlí o duchovním povolání, aby navštívili exercicie konané v kapucínském klášteře v Uničově u Olomouce. Tak jsem se tam vypravil. Mniši v hnědých kutnách na mne zapůsobili kladným dojmem, jen jeden z nich mi hned řekl do tváře, že budu mít v cele problémy. Na to jsem mu však odpověděl, že se budu v cele cítit jako ryba ve vodě, a vstoupil jsem do mě vyčleněné cely a zavřel za sebou dveře. Mniši se nestravovali vegetariánsky, a proto mi místo masa dali ohleduplně jíst sýr. Asi nejsilnější zážitek, který se mi vryl do paměti, na mne čekal v klášterní zahradě. Tam jsem si všiml, že v pavučině je uvězněný, doslova ukřižovaný, motýl, bělásek. Zeptal jsem se starého mnicha, proč motýla neosvobodí z té pavučiny. „Je to škůdce!“, řekl mi nato mnich. „Člověk je škůdce!“, vyhrkl jsem bojově já, vzal jsem motýla, opatrně vysvobodil ho z té pavučiny a celého vysláblého od slunečních paprsků jsem ho položil na květinu. Tak jsem pochopil, že ani kapucínský klášter nebude to místo vhodné pro mne. Po několika dnech prožitých úspěšně v cele jako ryba ve vodě jsem ho opustil.

Práce na horských cestách v Krkonoších u RNDr. Pavla Klimeše a jeho bratra Ing. Miloslava Klimeše.

V letech 1997-2001 jsem se uchyloval na letní sezóny za prací do nejvyšších českých hor Krkonoš. Zaměstnávala mne firma dvou krkonošských horolezců Veselý Výlet RNDr. Pavel Klimeš a jeho bratr Ing. Miloslav Klimeš. Bylo to neobyčejně harmonické období mého života, naplněné tvrdou kamenickou prací při opravách horských cest historickou technologií štětováním na Sněžku a v jejím okolí. Oba bratři Klimešové se k nám chovali velice pozitivně, s úctou a ohleduplností, jaká je v tomto světě velice vzácná. Zvykli si totiž zaměstnávat výhradně nás lidi na okraji lidské společnosti, tedy poustevníky, tuláky, dobrodruhy, romantiky a indiány, kteří by jinak v této společnosti mohli jen stěží uspět a vydělat poctivé velké peníze. Tento neskutečný sen se bratřím Klimešům za podpory Správy Krkonošského národního parku, coby zadavatele zakázek, tedy podařilo zrealizovat, za což jim patří náš dík a láska. Opravdu jsem měl to veliké štěstí, že mne to do Krkonoš přivedlo. Dokonce jsem při práci žil jako regulérní poustevník, schválený trutnovským farářem páterem Havlíčkem, v kapliče sv. Anny na Staré hoře nad Temným dolem, poblíž vesnice Horní Maršov. Na tomto místě se prý kdysi dávno zjevila Panna Maria, která poradila místnímu horalovi aby se napil vody ze zdejší studánky. Když tak učinil, byl zázračně uzdraven ze své nemoci. Od té doby se studánka na Staré hoře stala poutním místem krkonošských obyvatel, a proto zde byla postavena roku 1752 kaple sv. Anny, ve které jsem se já poustevník usídlil v sakristii jako na poustevně. Bohužel i tato etapa mého šťastného života měla útrpný konec. Jednou mi totiž při práci ulétl kámen a rychle se skutálel dolů ze svahu. Pavel Klimeš, který to viděl na mne tehdy velice nenávistně zařval v mém usebrání, neboť jsem zachovával ticho a mlčel jsem. Opravdu to bylo démonické zařvání, kterým mne mlčícího poustevníka proklel. Tehdy se náš vztah změnil. Byl z toho nakonec boj o energii ve vůdčím postavení smečky nás krkonošských cestářů, v němž Pavel kvůli své vysílané negativní energii nakonec uspěl a já jsem se proto stáhl a na další sezónu do Krkonoš již nedorazil. S Pavlem, který je ateista i když velkého velkého srdce, si dodnes občas píšeme, ale to jeho prokletí vysvětlené a odčiněné dodnes není. Tak jsem ztratil své řádné zaměstnání a byl jsem okolnostmi donucen žít jen jako každý druhý potulný mnich jen z almužny. Tu mi dávali do misky dobrovolně obyvatelé Spišské Nové Vsi v podhůří Slovenského ráje. A já jsem byl osvobozený od světských pout a povinností a nakonec velice spokojený a nanejvýš v horách na Slovensku šťastný.

Zimní meditace v rumunských Karpatech.

V roce 1999 jsem ucítil že mám odejít medítovat do nejpouštěnějších hor Evropy, rumunských Karpat. Tak jsem si podle knihy Miloslava Nevrlého „*Karpatské hry*“ vytipoval zvláště divoké území v soutěse Cheya, která má být nejtíže průstupnou soutěskou Karpat. Po příchodu na toto místo, to bylo v zimním období, jsem se poradil se svou intuicí a vyhledal jsem pod vrcholem hory malou jeskyni. V ní jsem zasedl a započal s meditací. Napadl sníh a já jsem jen seděl pod dekami bez ohně v tom dvaceti stupňovém mrazu. Po dvou měsících mne však podle stop v údolí objevila rumunská policie, zatkla mne a letadlem poslala zpět do České republiky. O tomto pobytu v horách jsem napsal čtenářsky velmi úspěšná samizdatová kniha „*Zpět osamělého poustevníka v jeskyni na vysoké hoře.*“

Můj indický Himálaj.

V roce 2000 jsem přicestoval zcela sám po legendární poutní cestě hledačů Osvícení, která se táhne z Evropy do Istanbulu a dál autobusy přes Irán a Pakistán do Indie. Navštívil jsem vysoký Himálaj nad Gangotri. Vykonal jsem pout' k pramenu řeky Gangy 300 km hluboko ve vnitrozemí indického Himálaje. Byla to opravdu mystická himalájská iniciace. Potom jsem sestoupil z důvodu drsného velehorského klimatu do podhůří Himálaje, kde jsem 5 měsíců meditoval a vykonával svou duchovní sádhanu pod převisem z vápencové skály nad Rišíkéšem, který je považován za duchovní centrum všech hledačů Osvícení. Z neznámých důvodů jsem se však příliš nesměšoval s indickým obyvatelstvem, jenom jsem jim poskytoval finanční dary na svatém nábřeží řeky Gangy. Pod skalním převisem mne však navštěvovali himalájští jogíni, kterým jsem vařil čaj. Na ulici Rišíkéše jsem se seznámil s jedním svámím, který byl jasnozřivý a ten mi mi nabídl život zdarma ve svém Krija ášramu. To jsem ale odmítl, neboť jsem měl v té době již svého Mistra Paramhansa svámího Mahéšvaránandu. Mám na Himálaje jenom ty nejlepší vzpomínky a rád bych se tam ještě jednou vrátil. Plánuji vykonat novou pout' opět nad Gangotri k pramenu Gangy. Po návratu z Indie jsem se usadil v České republice, neboť mi stačí žít jako poustevník na poustevně či v meditační jeskyni v Moravském krasu.

Život na poustevně ve Slovenském ráji.

Ví se dobře, především na Správě Národního parku Slovenský ráj, že v letech 1993-2002 jsem osamoceně meditoval v tehdy vědě neznámé jeskyni v Údolí Bielého potoka poblíž Zlaté diéry a Medvědí jeskyně ve Slovenském ráji, to znamená v nejhlubším nitru těchto zalesněných medvědích hor. Tato jeskyně se nachází na extrémně těžce přístupném místě, dostupné jen po skalní římsce mezi souvislými skalními bradly staré paleoúrovně Bielého potoka. A v těchto rozlehlých skalách vznikla tato skrytá jeskyně, kterou jsem přijal za svou poustevnu, jeskyně s portálem asi 20 m širokým a přesto neznámým, orlí hnízdo ve výšce asi sto metrů nad dnem údolí. Jako speleologové jsme hned na začátku provedli její speleologický průzkum, neboť jsme se domnívali, že by se mohlo jednat o bývalý paleovývěr vod z podzemí Glacké plošiny, které dodnes vyvěrají níže ve svahu pod touto jeskyní. Byli jsme však zklamáni, neboť jeskyně do nitra skály nepokračuje a je tedy jen bezvýznamného korozního původu, zvětšená mrazovým zvětráváním. Celkem jsem v této jeskyni ve velké harmonii, v úplné svobodě a s bezvýhradným štěstím v úplné tajnosti prožil 3,5 roku čistého času. Peníze na živobytí jsem si po prohloubení své meditace dovolil získávat jak se u poustevníka sluší a patří již jen z pouhé almužny u obyvatel městečka pod horami Spišské Nové Vsi, jejichž náměstí jsem pravidelně jednou týdně obcházel s plechovou miskou potulného mnicha, s obrázkem svatého Františka z Assisi v rukách, s ptačím peříčkem vpleteným do vlasů a v zeleném hubertusu a hnědé františkánské sutaně. A obyvatelé městečka jakoby pochopili mou pohádkovou hru mě měli jako tajemného mlčícího poustevníka, který k nim sestupoval odkudsi z hor, ve velké vážnosti, úctě a lásce, takže mne zásobovali pokaždé vším potřebným po materiální stránce pro mou horskou anabázi v horské jeskyni. Opravdu mne přijali mezi sebe, měli mne rádi a já jím na tomto místě za všechna projevená dobrodiní vyslovuji svůj upřímný vděk. Podle učení jógy je podpořit duchovní bytost na její duchovní cestě ta nejlepší z toho plynoucí karma a já jsem se snažil být toho hoden a ve dne v noci jsem setrval ve zbožné meditaci, s mantrou v srdci a v nábožném rozjímání. Poslední meditační pobyt v této jeskyni se odehrál v roce 2002 a trval 18 měsíců nepřetržitě. Pak, Bůh ví od koho se u jeskyně znenadání objevili strážci přírody vedení samotným vedoucím Národního parku Slovenský ráj Ing. Dušanem Bevilaquem, uprostřed mé meditace surově rozrazili plechový poklop ve vchodu od jeskyně, načež jsem vystoupil z podzemí značně mysticky usebrán a oni hned měli spoustu dotěrných otázek co dělám zde v přísně chráněné přírodní rezervaci. Já jsem však zachovával již tři roky úplné mlčení, proto jsem jim odpovídal jen písemně. Tak jsem poznal,

že mne chtějí odtud vypudit. Já jsem jim však na to odpověděl, že z jeskyně nikam neodejdu, že mne chrání Vyšší síla, jakkoli se protivím jejich světským zákonům, které jsou trochu nemocné, když nedovolují poustevníkovi v horách svobodně existovat. Doslova jsem prohlásil: *"Tyto hory patří Bohu, poustevník patří taky Bohu, takže zde můžu žít."* Na ta slova ochránci vycouvali od jeskyně a odešli s prázdnou pohaněně zpět do civilizace. Dlouho jsem o nich pak neslyšel, až nakonec se ke mě donesly zvěsti, že Bevilaque porušil své slovo a mluvil o mě na veřejnosti, načež jsem se stal po celém Slovensku doslova televizní a mediální senzací, s nečekaným věhlasem a solidaritou u prostých občanů jímž jsem zastínil v té době údajně dokonce samotného slovenského prezidenta! Po novinářích mi Dušan Bevilaque ale neuctivě a necitlivě vzkázal, že vyšle k mé jeskyni policejní eskortu s příkazem eskortovat mne pryč z hor! K tomu však již nestihlo dojít. Za této psychicky krajně vypjaté a vyhrocené situace jsem upadl do těžkých duševních zkoušek, načež jsem sám jeskyni dobrovolně opustil a sestoupil z hor do nížin, z čehož se Bevilaque velmi zaradoval, jak se mu tento neřešitelný problém s poustevníkem ze Slovenského ráje nakonec podařilo snadno vyřídit. Ještě několikrát jsem pak byl v následujících letech exkurzně u této své bývalé prozrazené meditační jeskyně, ale už jsem se tu necítil tak dobře. Z oné doby jen její skály zdobí nepřehlédnutelné a zdánlivě nepochopitelné nástěnné nápisy a malby, duchovní umění s filozofickým a mystickým rozměrem, moudrostí vepsanou černou barvou Chan-šanovským způsobem na kámen, obdrženu během mé intenzivní osvobozující meditace v horském osamění. Tak jsem se stal již za živa legendou Slovenského ráje! V přítomné chvíli - v roce 2025 - sem plánuji vykonat novou pouť a opět začít s meditací v osamění, přerušenu před více než dvaceti roky, samozřejmě již ale na zcela jiném místě jakých jsou v těchto horách dosud stovky, kde mne jak věřím již nikdo nikdy neobjeví.

Vyhnanci z lásky z ášramu ve Střílkách.

Zde vydám osobní svědectví o třech odpadlících od svámijeho Mahéšvaránandy. Všech je mi líto, že se jim karma tak zle zamotala až ztratili víru a odpadli. A o tom je tento příběh nám všem pro výstrahu, kam můžeme lehce sklouznout, pokud si nechráníme bhakti k Nejvyššímu Principu, který ztělesňuje náš duchovní Mistr Jeho svatost Višvaguru paramhans svámí Mahéšvaránanda. Tak jak se to odehrálo? Když jsem na tom byl velice bídne a byl jsem zoufalý, náš Mistr Paramhans svámí Mahéšvaránanda mi doporučil abych zůstal trvale žít v ášramu ve Střílkách, což jsem poslechl. Svámiji mi předpověděl, že v ášramu najdu nové přátele, což se doopravdy naplnilo. Pomocnou ruku mi tehdy podal zejména Jógapuri, Lubomír Sléha. Byl to nanejvýš příkladný, ba svatý karmajogín, bhaktijogín a dokonce i rádžajogín, který žil nenápadně skrytě v ústraní Maháprabhudíp ášramu ve Střílkách. K jemu jsem byl přivedený a on se mne ujal, přijal mne do svého milujícího srdce, péče a ochrany. Opravdu mi toho dal velmi mnoho, naplnil mé srdce znovu láskou, nadějí a pozitivní energií. Tak jsme žili spolu s ostatními žáky zbožně v ášramu ve Střílkách pod úzkostlivým dohledem naší představené svámí Párvatí. Jógapuriho jsem začal tehdy dokonce pro jeho velice ušlechtilou povahu považovat za svého učitele jógy, v době kdy jsem na tom byl opravdu velice zle a nízko. Jógapuri žil opravdu nanejvýš svatým obětavým životem a v ášramu se připravoval na své vysvěcení na mnicha, o což Svámijeho Mahéšvaránandu doopravdy požádal a Mistr s tím souhlasil. Tím vším mi byl velice sympatický a blízký, jak čisté bylo veškeré jeho počínání. V ášramu spolu s námi žili i Krijánand a Síta, další dva velcí spojenci a přátelé. Pak se však něco zcela nepochopitelného odehrálo v myslích vedení ášramu, konkrétně u Párvatí a Mantrapuri a nám čtyřem (Krijánandovi, Sítě, Jogapurimu a mě) bylo doporučeno, abychom ášram odpustili a odešli do neznáma zevního světa ven za stříleckou věž věčnosti. Možná že toto ultimátum bylo určeno jen Krijánandovi za vymyšlené „zločiny“, ale my jste to pochopili tak, že je to určeno pro nás všechny čtyři, neboť jsme byli vyšší láskou propojená parta. Síta to okomentovala výstižně slovy, že jsme se stali "vyhnanci z Lásky". Opravdu to bylo zcela nesmyslné vyhození z ášramu! Tak jsme všichni čtyři odešli. Já jsem se vrátil zpět do hor Slovenského ráje, kde jsem

znovu vyhledal svou jeskyni, která mi stále chyběla k úplné spokojenosti a štěstí, zatímco Jógapuri se Sítou a Krijánandem si našli své nové útočiště v neosídlené vesnici Podproč nedaleko Slovenského ráje. Tak jsme zůstali nakonec všichni zázračně nablízku a já jsem je mohl občas navštěvovat. Byla z toho opravdu příkladná duchovní komuna, ale jen dokud měli nějaké naspořené peníze. Potom nastaly existenční problémy a něco se odehrálo v podvědomí této komunity a všichni naráz se rozhodli vyhledat ženské či mužské protějšky a rozešli se světsky. Já jsem nevěřil svým vlastním očím, jak se to u nich obrátilo a bylo mi z toho smutně na srdci. Ale to nejhorší je teprve čekalo. Jógapuri se posléze několikrát oženil a rozvedl, Krijánand si vzal za ženu Sítu a všichni tři od Svámijiho Mahéšvaránandy odpadli a odešli se zraněným srdcem. Na Střílky pro své "vyhnání z Lásky" zanevřeli. Zejména Jógapuri se velmi změnil. Stal se velmi odbojný proti našemu Mistrovi svámímu Mahéšvaránandovi. Z tohoto důvodu jsem se musel s ním nakonec rozejít, neboť i v Líle Amrit máme praktickou radu jak řešit takovou situaci nenasloucháním a rozloučením. Já sám se nepřestávám divit kam všichni tito kdysi velcí a příkladní bhaktijogíni ze Střílek došli. Za vším je nepochybně velký omyl vedení ášramu ve Střílkách, v době kdy všichni v ášramu prodělávali úspěšně svoji duchovní formaci a byli z těchto pro ně svatých míst, podle mne zcela nesmyslně, vyloučeni. Na mém příkladě je však zřejmé, že toto vyhnání ze Střílek nebylo jistě míněno na vždy a že se všichni "vyhnanci z lásky" jednoho dne mohli jako já v nejvyšší Lásce a úctě zpět vrátit. Toto Jógapuri, Krijánand, Síta a nepochybně i další ale nepokorně odmítají učinit. Je mi jich líto jak mnoho zabloudili, aniž si to uvědomují. A to je opravdu výstraha a poučení pro nás všechny, abychom se za nic na světě neodlučovali od své víry v parampara Višvaguru paramhanse svámího Mahéšvaránandy!

Dál již bez svaté zpovědi.

Celý život jsem chodil ke svaté zpovědi. Byl jsem křesťan, tak jsem to považoval za důležité vykonávat. Vždy jsem si napsal na papír své hříchy a pak jsem je přečetl v přítmí zpovědnice knězi. Jednou jsem šel jako obvykle ke svaté zpovědi. Tížily mne těžkosti mé duchovní cesty a cítil jsem, že mi pomůže když se vyzpovídám. Jaké však bylo mé překvapení když mi kněz oznámil, že mi nedá rozhřešení. Doslova mne poslal od zpovědnice pryč. Skutečný důvod tohoto počínu onoho kněze bylo, že jsem se mu během zpovědi svěřil, či prořekl, že mám Mistra. Na ta slova mi řekl, že mi rozhřešení nedá dokud svého Mistra, tedy Paramhanse svámího Mahéšvaránandu, neopustím. To jsem se já však ihned rozhodl neuposlechnout. Měl jsem přijít dokončit zpověď až splním podmínku tohoto zaostalého bigotního kněze a Mistra opustím. Tehdy jsem byl naposledy u zpovědi a odklonil jsem se od katolické víry směrem k Józe v denním životě a hinduismu. Dnes, po zkušenostech které mám, to považuji za zhoła zbytečné, nebo dokonce duševně či duchovně nebezpečné, s výjimkou kněze - světce jakým byl Páter Pio. Jenom k takovému má smysl jít ke svaté zpovědi. Opravdu neotevírejte svoji anahátu komukoli. Ani vám neradím pokud jdete cestou jógy, abyste se komukoli svěřovali se svými těžkostmi, pokušeními ba i hříchy. Z hlediska jógy je to zbytečné a náš Mistr Višvagurudží, který je jasnozřivý, takže mu stejně nic v našem nitru neunikne, žádnou zpověď, ani jeho sanjásini nevykonává. Vše je soukromým tajemstvím každého žáka a mnohem lepší je se svých slabostí ve skrytosti tiše aktivně zbavit, než chodit ke zpovědi pořád dokola jako můj dědeček - katolík. Ten se mi svěřil, že má jen několik málo hříchů, s nimiž si u zpovědi vystačí až do smrti. Na to jsem se já vnouček, tehdy asi desetiletý, dědečka otázel slovy proč tedy chodí ke zpovědi? Na to dědeček nedokázal jasně odpovědět. A to je problém mnoha křesťanů. Naučte se nikomu se tedy nesvěřovat a nic nevykládat, ani psychiatrům, a své věci se naučte řešit sami, samostatně. Je mi líto, že to nechápete a pořád zaplevelujete mysl druhých svými velkými problémy. Já nikoho takového nechci poslouchat. Můžou mi to poslat písemně, já se neosobně useberu a odpovím.

Má nejtajnější meditační jeskyně Čidakáš na Slovensku.

Čidakáš v pravém slova smyslu je prostor ve vědomí na úrovni šesté čakry, kde je možné se setkat a uvidět neviditelné světce a mistry. Je to ádžňa čakra, tzv. třetí oko z hlediska jógové nauky, terminologie a filozofie. V přeneseném významu je však Čidakáš též ta úplně nejtajnější z mých jeskyní, nalézající se někde v horách na Slovensku, samozřejmě že vás napadá můj Slovenský ráj a já vám to nebudu vyvracet, ani vás v tomto názoru nebudu utvrzovat. Tuto mimořádně skrytou, ničím nenápadnou jeskyni, tvoří vstupní plazivka s hlinitým dnem o výšce jen cca 30 cm, ale o dostačující šířce cca 2 m. Objevil jsem tuto jeskyni vlastně "náhodně" - náhodně v uvozovkách - jako je tomu u všech mých speleologických objevů, tedy pomocí své intuice při rekognoskaci krasového území. Nikdy víc jsem ji nespátl. Víím jistě že se nachází až pod vrcholem hory, kterou kryptograficky nazývám Gangotří. V roce 2024 jsem ji tam znovu hledal, ale marně. Po jeskyni Čidakáš na hoře Gangotří se slehla zem. Proto na jaro 2025 plánuji další detailnější rekognoskaci těchto míst s cílem Čidakáš znovuobjevit. V mých vzpomínkách nízká 30 cm vysoká plazivka totiž ústí po asi pěti metrech do velmi prostorné několik metrů široké i několik metrů i vysoké prostory, mnou spontánně nazvané Rotunda. Když jsem Rotundu tehdy v roce 2003 poprvé ve světle slabé baterky spatřil, hned jsem pocítil touhu v ní zůstat medítovat. Ale tehdy jsem meditoval již v jiné lokalitě, a proto jsem se touto myšlenkou více nezaobíral. Jen jsem nezapomenutelnou jeskyni Čidakáš uložil do své paměti. Opravdu je to jeskyně jako z mýtů o Milarepovi. Cítím, že bych v této mimořádně tajemné jeskyni v úplné samotě mohl dosáhnout Osvícení. Opravdu takhle pozitivně na mě auricky Rotunda působila. Zjistil jsem, že dál do skály z Rotundy pokračují další zatím mnou nezkoumané prostorné chodby. Čidakáš je tedy jeskyně mého velikého štěstí. Je to doslova jeskyně mých snů. Plánuji do této jeskyně chodit co nejčastěji do roka, vždy na delší pobyt, posadit se v ní a medítovat. Tato jeskyně se nalézá velmi hluboko v nitru hor a je těžce přístupná.

Jak jsem zasadil Mahéšvaránandovu lípu na Děravce v Moravském krasu.

Zasadil jsem ve svém životě stovky stromů, ale jeden z nich je obzvláště posvátný. Je to lípa, kterou jsem pojmenoval po svém duchovním Mistrovi Jeho svatosti Višvaguru paramhasovi svámím Mahéšvaránandovi "Mahéšvaránandova posvátná lípa." Tento strom jsem zasadil v roce 2007 na Děravce na Habrůvecké plošině ve střední části Moravského krasu. Původně však lípa rostla jako malý výhonek v Maháprabhudíp ášramu ve Střílkách u zámecké zdi. Jsem velice šťasten, že jsem poslechl vyšší vnitřní pokyn a strom symbolicky opatrně přenesl ze Střílek na jižní Moravě na Děravku. Dnes je z něj již košatý, téměř dvacet let starý strom. Občas přicházím k lípě vykonávat své duchovní obřady, medítovat a opakovat mantru. Přál bych si aby Mahéšvaránandova lípa na Děravce se dožila v pokoji několik stovek let. Má k tomu veškeré předpoklady. Je velice silná, plná energie a má košatou korunou. My už tu nebudeme, ale ona pořád poroste a bude košatět. Opravdu se jí daří na tomto místě v lese velice dobře.

Duchovní zkušenosti z Āšram Džadan v Indii.

Na přelomu let 2007 až 2008 jsem byl poprvé na osobní pozvání mého Mistra Paramhanse svámího Mahéšvaránandy na védských studiích v jeho āšramu Jadán ve státě Radžasthan ve střední Indii. Jednalo se o pobyt zdarma na principu intenzivní karmajógy, tedy práce pro āšram. Svámijeho pozvání bylo písemně vystaveno na 5 let, ale já jsem kvůli povinnému přerušení pobytu v Indii v důsledku svého půlročního víza vydržel v āšramu při opravdu tvrdé práci jen půl roku. Celou tu dobu jsem jako profesionální kameník vyškolený kamenickému řemeslu na horský cestách v Krkonoších, stavěl kamenný okruh okolo rozlehlé rájské zahrady uvnitř āšramu. Byl jsem z té práce vysílený a často jsem z ni odbíhal do kanceláře připojovat se na internet, abych zjistil co se děje za mé nepřítomnosti na mých speleologických pracovištích na Habrůvecké plošině v Moravském krasu. Ale tuto kamenickou práci jsem přesto dokončil ve výborné kvalitě, za což mi Svámiji poděkoval a věnoval dva opravdu mimořádné dary. Ten první dar byla slaměná tradiční védská jógová poustevna na osamělém místě "v poušti" na dohled od kolosálního Óm āšramu, na místě kam nikdo nechodil. V Óm āšramu, který se tehdy ještě stavěl, mne Svámiji ubytovat nechtěl, neboť dobře rozumí mé poustevnické duši a tímto svým darem poustevny mou cestu poustevníka v podstatě v āšramu uzákonil a legalizoval, což byl v té době nikdy nevidaný a neslýchaný Svámijeho počín. Udivovalo mne, že mi Svámiji důvěruje a ponechává osamocené v poušti mezi hady a štíry. Já sám jsem mu byl za tento dar mimořádně vděčný, přestože poustevny jsem příliš nevyužil v důsledku mého předčasného odletu do Evropy. Současně jsem byl poněkud zklamaný, neboť jsem vnitřně očekával zázračné zjevení Maháprabhudžiho a jeho odpuštění mých karm, které mne tehdy opravdu zle sužovaly. To se ale tehdy ještě nestalo a i proto jsem nakonec dobrovolně odcestoval do Assisi v Itálii, za svatým Františkem z Assisi. Ten druhý dar byl neméně pozoruhodný, alespoň z mého subjektivního hlediska. Jednou jsem totiž v āšramu při práci s bolestí vnitřně neslyšně vykřikl k Bohu svou prosbu o amulet. Tento neslyšný výkřik, který vyšel spontánně - nevím od koho - z hloubi duše nikdo nemohl slyšet. Přesto se to Svámiji dozvěděl a krátce nato mi takový amulet osobně věnoval! Tak jsem s jistotou poznal, že je absolutně jasnozřivý a že ví co se odehrává v srdcích a myslích bhaktů v āšramu, že ví o mě všechno a snaží se mi vyhovět. Tímto amuletem bylo "obyčejné" svítící plastové srdce na baterky, které mi pověsil na krk, když předtím viselo na Svámijeho hrudi. Cítil jsem, že je to symbolický mystický dar. Dodnes na to své překvapení nad Svámijeho jasnozřivostí vzpomínám s opravdovým úžasem. Třetí mimořádnou zkušeností z jadanského āšramu bylo, že mi dali od začátku pocítit, že jsem pro ně vznešená návštěva, i když já sám jsem se tak pro svá vnitřní trápení rozhodně vůbec necítil. Ale dali mi například symbolickou speciální vznešenou brahmánskou karmajógu, spočívající v tom, že jsem čistil chrámové liturgické předměty, například zvon a podobně. Dále mne pozvali k úklidu nejsvětějšího místa v āšramu, místnosti v níž žil sám Holygurudži, Mistr mého Mistra Paramhans svámí Madhávánanda, autor svaté knihy Jógy v denním životě "Lila Amrit" o životě Maháprabhudžiho, jehož byl zase on oddaným žákem. Nebo mne mladý svámí, který si mne vzal na zodpovědnost pozval sloužit bohoslužby v Šivově chrámku. Při tomto obřadu jsem mohl dokonce být s ním uvnitř Šiva Templu, zatímco ostatní bhaktové zůstávali přihlížet jen z venčí. Mám na āšram Jadán tedy velice pozoruhodné pozitivní vzpomínky a je škoda, že nebylo v mé karmické situaci možné, abych tam vydržel celých pět let, na které mne Svámiji do āšramu pozval s mnou tušenou předzvěstí, že bych se pak mohl stát svámí, což bylo již tehdy dlouho mé tajné přání. Místo toho jsem se vypravil zpět do České republiky, do Moravského krasu, kde na mne čekaly jen samé velké problémy a nezměrně bolestivé a útrpné ukrutné události ze strany mých spolubližních. Ale o tom zde již psát nechci. Jednou to možná ožřejmím v samostatné detailní monografii o své duchovní cestě. Každopádně, kdybych tehdy nedezertoval z Jadánu, mohl jsem se všem těmto negativním událostem ve svém životě vyhnout. Dodnes však ničeho nelituji, neboť jsem následoval volání svého srdce.

Ve Františkově světě Assisi.

V minulosti jsem byl mnohokrát v podhorském městečku Assisi v Itálii, kde se narodil a působil můj nejoblíbenější křesťanský svatý František z Assisi. Vůbec si nevzpomínám odkud se vzala ta myšlenka Františkovo svaté městečko navštívit. Byl jsem tam asi desetkrát. Dodnes si vzpomínám jak mi v kryptě s ostatky Františka a jeho bratří nečekaně spontánně vyhrkly do očí slzy až jsem se téměř zajíkal pláčem, jak jsem byl dojatý. Domnívám se totiž, že jsem v některém ze svých minulých životů byl mnichem pod řeholí sv. Františka z Assisi a nepochybně jsem tím byl velice naplněný a šťastný. Proto jsem se rozplakal dojetím, že Františka v kryptě pod bazilikou v Assisi opět po dlouhé době navštěvuji. Draly se mi do úst tichá slova: "Bratře Františku, bratře Františku...!" Vůbec nevím co to mělo znamenat, ale cítil že pod chrámem je nějaká opravdu silná duchovní energie, kterou tám kapucínští a františkánští mniši ochraňují jako přísně střežené tajemství. I jinak jsem následoval zaniklé stopy sv. Františka. Navštívil jsme například jeho bývalou poustevnu a meditační jeskyni dnes zazděnou ve zdivu malého kapucínského kláštera Eremo delle Carceri, asi 2 km vysoko v pohoří Monte Subasio nad Assisi. V meditační jeskyni sv. Františka jsem měl další silný duchovní zážitek a zkušenost. V jeskyni, jež je spíše skalním převisem jsem zřetelně ucítil myšlenku, že toto je to nejsvatější místo celého Františkánského řádu. Po této vizi jsem se vydal hledat poustevny bratří sv. Františka při úpatí vápencových skal pod klášterem Eremo delle Carceri. Když jsem je v pustině divoké rokle našel, v jedné z nich jsem se usadil a začal s meditací, před výstupem ještě výše do Františkových hor, Monte Subasio. Zde bych vám rád napsal jak jsem pod vrcholem těchto vápencových hor objevil jednu pravděpodobně zcela neznámou anonymní jeskyni, jež je několik metrů širokým převisem porostlým břečťanem. Domnívám se, že v ní meditoval, postil se a modlil jako na své biblické hoře sám světec František a jeho spolubratři. Opravdu je zde velice silná duchovní energie. Když jsem zarovnával hlinité dno této jeskyně abych získal prostor pro svou meditaci, tak jsem v hlíně objevil několik typicky středověkých střepů, které na mne působily jako by byly z doby sv. Františka. Je možné že tato jeskyně ukrývá i jiné archeologické památky. Uvařil jsem si v jeskyni čaj a několik nocí v ní přespal. Byl jsem překvapen, že nenese žádné stopy z 21. století jakoby k jeskyni vůbec nikdo nechodil. Tolik můj památeční zápis o mém objevu této hypotetické meditační jeskyně vysoko na hoře nad klášterem Eremo delle Carceri. Jinak jsem prožíval v Assisi blažené dny především hrou na flétnu před samotnou bazilikou a vždy jsem byl za svou hru finančně velmi dobře odměněný jako poustevník, který hrál lidem po Františkově příkladu v mnišské kutně. Potom mě však při hře objevila assisiská policie, zadržela mne, odvezla na služebnu a zakázala mi další hru na flétnu. Tak jsem se s Assisi rozloučil. Mám na ně, na jejich obyvatele, návštěvníky a poutníky jen ty nejlepší a nejkrásnější vzpomínky. Odtud pramení mé silné duchovní city, které chovám v srdci ke svatému Františkovi z Assisi a dnes mám jeho podobiznu zarámovanou spolu s jinými světci na oltáři svého ášramu. Nikdy víc jsem Assisi již nespáčil a ani se tam již nechystám. Domnívám se totiž, že mi toto městečko dalo vše co mi mělo z milosti sv. Františka dát a děkuji za to.

Mons. Jan Peňáz, farář ve Křtinách, dnes v Novém Veselí.

V roce 2008 jsem se seznámil s farářem ve Křtinách P. Janem Peňázem, který se po panu děkanovi Tomáši Prnkovi stal mým novým velkým dobrodincem a podporovatelem mého speleologického výzkumu podzemí chrámu Panny Marie ve Křtinách. V otci Peňázovi jsem poznal opravdu důstojného příkladného kněze, a i proto mu byl svěřen papežem vznešený titul monsignore. Opravdu ho mám rád a ve vší duchovní úctě, neboť má pochopení pro mou jógovou duši. Bohužel již ze Křtin odešel na jinou farnost Nové Veselí na Vysočině, kde je spokojený. Stále jsme však v důvěrném vztahu a spolupracujeme. Například si přeposíláme na vědomí své vlastní osobní

duchovní a filozofické myšlenky a názory a Mons. Peňáz mi v lásce sobě vlastní odpouští mé vrtochy ve vztahu ke katolické církvi. Mons. Peňáz je též věhlasný aktivní poutník putující pěšky po svatých místech Evropy, například došel pěšky až do Říma. Je to opravdu příkladný kněz, který má silné sociální soucitění, a proto ubytovává na farním úřadě dva duchovní bezdomovce. Když tuto novinku se pokoušel zavádět již ve Křtinách, tak páter Prnka tomu vůbec nerozuměl a měl mu to za zlé. Takže přeji všechno nejlepší pane faráři, hodně zdraví, elánu a ještě mnoho dalších pěších cest i mnoho šťastných let ve službě kněze veřejnosti, to vše vyprošuji a žehnám.

Doc. Martin Oliva, archeolog věčně ponořený v pravěku - paleolitu.

Další člověk, kterého si upřímně vážím je Doc. Martin Oliva, věhlasný archeolog, možná největší specialista a kapacita na paleolit v České republice, o což samozřejmě soupeří s jinými archeology, například s Jiřím Svobodou. Já o Martinovi s úctou říkám že je "*archeolog věčně ponořený v pravěku - paleolitu.*" Velmi si ho cenním nejen jako prvotřídního odborníka s téměř polyhistorickým přesahem do jiných vědních oborů v souvislosti s Moravským krasem a dalšími moravskými územími a lokalitami, ale též pro jeho velmi vzácné povahové charakterové rysy a vlastnosti. Je totiž velice laskavý a vždy ochotný mi vyhovět, pokud jde o nějakou odbornou prosbu, když například pátrám po nějakém zapadlém článku či literatuře. K řevnivým odpůrcům - archeologům ale dovede být nekompromisní pokud jde o Pravdu, přičemž používá svou opravdu silnou zbraň, správnou vivěku: správné neosobní rozlišování pravdy od nepravdy, světla a tmy. Toto umění boje, který jde životem jsem se od něj naučil. Měl jsem Martina Olivu dokonce za svého učitele archeologie na Masarykově univerzitě v Brně, kam docházel přednášet o paleolitu, starší době kamenné. I z jiných důvodů jsem si ho začal opravdu vážit. Když za Sametové revoluce byli učitelé většinou někde zalezlí, on jako jeden z prvních přišel podpořit studenty na demonstraci konané na Náměstí svobody v Brně. Je tedy humanista a demokrat, ale o politice se pokud vím nevyjadřuje navenek a nikdy jsme o ní nediskutovali. Myslím totiž že ho v jeho pravěkém usebrání z hlediska nadčasu, které promlouvá k jeho duše, dění ve společnosti příliš nevyrušuje. Často Martina navštěvuji v jeho kanceláři na Ústavu Anthropolos na Zelném rynku v Brně, který vedl po Absolonovi a dnes mu již vzhledem k našemu dlouhému přátelství a pokročilému věku samozřejmě tykám, což věkem staršímu Martinovi Olivovi nevádí. Asi mi věří. Bohužel naše cesty se pomalu rozcházejí, protože mě již archeologie, ani speleologie a děje v krasu v podstatě více než je slušné nezajímají, vzhledem k tomu že jsem se stal mnich a poustevník. To ale Martina taky zajímá, zajímá se totiž o duchovnost jako takovou ze svého odborného úhlu pohledu, neboť je odborník na náboženství a duchovnost pravěkých kultur a civilizací. Je tedy v podstatě jako vědec opravdu duchovní pohádková bytost, někdo na úrovni pravěkého šamana, se svým zájmem o opracované kameny, pazourky. Každopádně si lidí - svých kolegů archeologů jako je Martin Oliva, či třeba pan profesor Josef Unger, Inna Mateiciucová, Petr Kos nebo Tom Pavloň vážím a rád s nimi ještě podiskutuji o odborných otázkách a udržuji s nimi rád kontakt.

Čtyři roky na poustevně Děravce

V roce 2007 jsem objevil v opuštěné lesní trati na Rudicko - Habrůvecké plošině v Moravském krasu do té doby neznámou a nikým netušenou jeskyni pojmenovanou na „Poustevníková Děravka“. Jedná se o ponor s potenciálem až 150 m hluboké propasti a několik kilometrů dlouhým neznámým odvodňovacím jeskynním systémem směrem k Býčí skále. Po ukončení výzkumu jsem ještě několik let žil na Děravce v malém ilegálně postaveném srubu poustevny. Obtěžoval mne

satanista Svozil z Býčí skály, jinak se mi vedlo dobře. Po celý ten čas jsem se na srubu věnoval u ohniště s doutnajícími polínky své meditaci. Z Děravky jsem odešel v roce 2012.

Jak jsem se málem oženil s poustevnicí Klárou

Jednou jsem se málem oženil z lásky k poustevnici Kláře, které jsem dal duchovní jméno Jogíni. Bohužel jsem musel jít dál po své osamělé cestě k Bohu, a proto jsme se ve velké lásce, harmonii a dojetí rozloučili. Dnes jako mnich se s ní již nestýkám. Ale opravdu mi ukázala ty nejlepší ženské vlastnosti. Byla velmi duchovní, uctívala jako já Šivu, k tomu bystrá, intuitivní, pokorná a učenlivá. Ideální žena pro cestu k Bohu v životě hospodáře. Jím jsem však za žádných okolností být nechtěl. Proto mne to s ženami rozlučovalo pokud o manželství usilovaly. Opravdu jsem si jí oblíbil. Byl to zcela jiný vztah, založený na vzájemné úctě, který napravil mé vnímání ženy, po předchozím opravdu neradostném, značně útrpném rozloučení s příměsí typické ženské nenávisti vůči duchovnímu muži, který jde za Bohem pokud neskončí v jejím náručí. Taková byla pro změnu Betty, má předchozí přítelkyně, s níž jsem měl taky velmi hluboký a láskyplný vztah. Ve svém životě jsem měl několik málo dívek. Nevyhledával jsem je, samy přicházely do mého života, částečně zázračně a já jsem je s povděkem přijímal. Toto se však samozřejmě již změnilo. Nyní kdy jsem mnich se ženám úzkostlivě vyhýbám abych znovu nechtíc neupadl do osidel světské iluze, máji. Díky zkušenosti s poustevnicí Klárou je můj pohled na ženy opraven a jsem za to vděčný. Opravdu nic negativního vůči ženám necítím. Jsem však jako celibátní mnich samozřejmě ostražitý ve své útrpně nabyté harmonii. Ve skutečnosti hledím na ženy od dětství jako na bohyně, i když mnohé, si toto přirovnání vůbec nezaslouží jak jsou neduchovní, svazující, vyčítající, hádající se bez úcty, bojující s mužem ap. Nad všemi ženami, které jsem musel kvůli Bohu a Svobodě opustit mám v duši smutek a na všechny myslím s Láskou. I nad těmi které jsem miloval a nikdy nezískal. V každé fázi svého dětství a mládí jsem nějakou platonicky zbožňoval a miloval. Nyní ženskou lásku samozřejmě již nehledám a neočekávám. Všem jsem jím vděčný za projevená dobrodiní. Před radikálním obrácením k Bohu jsem byl tedy v podstatě normálním mužem. Nyní jsem na vyšším stupni vědomí - již neduálním.

Mgr. Inna Mateiciucová, skrytý význam nenaplněné lásky.

Nevím jestli mám o tomto přátelství psát, ale věřím, že pro mnohé z vás tento příběh nevyslyšené lásky bude přínosný. Vše začalo v roce 1987, když na naši speleologickou základnu Malý lesík v Moravském krasu zavítala velice krásná a sympatická studentka archeologie Inna Mateiciucová se skupinou archeologů z Polska. Hned jsem se do ní zamiloval, neboť na takovou ženu jsem čekal a takovou jsem toužil milovat. Uctíval jsem ji však jen platonicky, navenek jsem byl otažitý a čekal jsem trpělivě jak se věci vyvinou dál. Toto neusilování o ženu byla rozhodně v mém případě ta správná strategie jak ukázal mistr čas. Inna má opravdu velice zvláštní osvícenou, harmonizující energii a auru. Po mnoha letech čekání jak situace sama uzraje, jsem to však nakonec přece jen nevydržel a Innu jsem samostatně spontánně vyhledal, abych se ji o všem co se odehrávalo v mém srdci svěřil. To jsem ale již žil jako poustevník v bezdomoví, nebyl jsem ji tedy hoden vzhledem k tomu, že jsem se právě nacházel na nejnižším stupni společenského postavení, a Inna přitom byla

vznešená profesorka vyučující archeologii na Masarykově univerzitě v Brně. Přesto jsem se o to pokusil a u ní doma jsem ji navštívil. Bydlela rovněž poustevnický jako já sama v prostorném domě na Grohové v Brně. Otevřela mi překvapeně a přátelsky mne pozvala na čaj. Tak jsem ji otevřel své srdce a všechno jí řekl, že ji mám prostě rád. Stalo se však něco nečekaného, ne že bych neočekával odmítnutí, ale bylo to mnohem mystičtější, než se dalo čekat. Na mou nabídku ke vztahu totiž podvědomě spontánně odpověděla: "Jdi za Maháprabhudžim!" Když nad tím dnes přemýšlím, nevím vůbec jestli to řekla ústy, protože o Maháprabhudžim pravděpodobně nic nevěděla, ale já jsem to tak uslyšel jasně ve své anahátě, ve svém srdci! Byl jsem tímto poselstvím věčnosti zcela zaražený a nechtěl jsem se svého prvotního úmyslu hned tak vzdát. Místo toho jsem se však otočil na podpadku a bez ohlednutí Innu opustil v jejím domě a už jsem na ni nemyslel! Vrátil jsem se do svého lesního příbytku, do bezdomoví. Jaké je ponaučení tohoto příběhu? Kamarádka Inna mi vždy připadala jako vzdálená, jako příliš posvátný ideál, než abych ho mohl získat. Děláte vy mužové velkou chybu, když usilujete o ženu přes jakékoli zátarasy a vnitřní zámky. Nevíte k čemu tam tyto zámky ve skutečnosti jsou. Neměli byste proto o ženu usilovat příliš vlastním úsilím. Ideální je, když na to žena přijde sama a sama se vám oddá. Takový vztah může v harmonii dlouhodobě fungovat. Oproti tomu pokud ženu do vztahu uženete jako můj otec mou maminku, nic dobrého to nevěští do budoucna. Inna je dodnes má velká kamarádka, samozřejmě již bez ženského rozměru, je vdaná. Občas zajdeme do čajovny na čaj, ale já nyní jako mnich na radu svámího Šivánandy, který radí duchovním mužům se ženám zcela vyhýbat, již pozvání na čaj od jakékoli ženy raději nepřijímám. Inna Mateiciucová je nejkrásnější žena jakou jsem v životě potkal. To že jsem ji nezískal považuji za Boží Milost, ochranu a požehnání. Myslím si totiž, že by náš vztah byl vyvážený, ve skutečné lásce a ve 100 % harmonii. Bohužel bych se ale jistě nestal mnichem. Od takovéto ženy bych za Bohem pravděpodobně neodešel. Takhle mne Vyšší Vůle, která zná mou duchovní cestu lépe než já sám, stále varuje, doprovází mne a ochraňuje. Díky Bohu za všechny tyto prožitky a získané vědomosti a zkušenosti. Inna je stále mimořádně krásná a mysticky pravěká archeoložka. Opravdu bych se jí nikdy nevzdal a neodpoutal bych se abych šel dál za Bohem. Tohle asi podvědomě či nadvědomě ona cítila a věděla, a proto mne poslala raději za Maháprabhudžim. Každopádně vše co jsem v životě prožil bylo velkým Božím darem a Jeho požehnáním.

Ve vězení světské duality.

Další kapitolou o níž dodnes nikdo nic s jistotou neví je můj pobyt ve vězení v délce 4 měsíců naplněných intenzivním opakováním mantry, meditací mantra džapy. Existují dva druhy vězení. Vězení vnitřní v němž žije nevědomky drtivá většina mých spoluobčanů a dále skutečné fyzické vězení vnější. Já sám jsem se usilovně osvobozoval z toho vnitřního vězení mysli, a proto jsem odešel do lesa a do hor na poustevny. Po sestupu z hor zpět do lidské společnosti jsem však bohužel upadl naopak do toho druhého vnějšího vězení. Celé se to seběhlo tak, že po mém návratu z hor do své speleologické skupiny se mí bývalí kamarádi Jan Martinek a Petr Červinka dohodli že se spiknou proti mě a na principu puče mne ze skupiny vyloučí. A jak se spikli tak i učinili. Vyměnili zámek od srubu a zabránili mi do těchto pro mne velmi svatých míst přicházet. Tento srub mi totiž v minulosti sloužil jako má tradiční poustevna, ví o mě všechno, zde jsem zažil to nejlepší i nejhorší ve svém životě, sám jsem ho založil a převážně vlastníma rukama vybudoval. Proto jsem tento podraz velice těžce nesl jako vnitřní zradu pouhých dvou pučistů ve skupině. Oni se však jenom smáli a byli spokojení, jak se jim toto zlo podařilo bez problému uskutečnit a já jsem byl zcela bezradný jako pokorný františkán, za něhož jsem se tehdy považoval, doslova jimi okradený o svá nepsaná, ale existující privilegia, práva a mnohaleté zásluhy, například vstupovat do mnou objevených jeskyní na plošině Skalka: Ponorný hrádek a Soví komín. Tak jsem zažil ve vlastním srdci stav, kdy Láska byla zrazena a zneuctěna. Pak uběhlo několik měsíců, kdy jsem toto

bezprecedentní zlo v Moravském krasu musel vnitřně zpracovávat a stále jsem na ně usilovně myslel. Až nakonec jsem dospěl k rozhodnutí že se jim postavím jako bojovník zcela Dévpurídžího bojovým způsobem a obrátím tuto krajně zlou karmu v pozitivní. Chtěl jsem jen aby začali zpytovat své svědomí. Proto jsem jednoho dne na "jejich" srub Ponor zaútočil s cílem ho symbolicky poškodit. Ze střechy srubu jsem odstranil kus lepenky, dále odřezal trámký na verandě a rozebral část komína. V té chvíli na svůj srub náhodou dorazili mí zrádci. Došlo k osobní potyčce, při níž jsem pěstí zaútočil na jednoho z nich, načež zbaběle přede mnou utekli, nasedli do aut zaparkovaných pod kopcem a ujeli. Pak uplynulo několik dní ticha po pěšinách. Skoro jsem na všechno zapomněl a jako obvykle jsem šel hrát lidem na flétnu před kostel svaté Maří Magdalény v Brně. Přišla však policie, vyžádala si můj občanský průkaz a zadržela mne se slovy, že je po mě vyhlášeno celostátní pátrání. Mí zrádci mne totiž udali a to velice podlým způsobem. Celé to bylo kvalifikováno jako poškození cizího majetku. Skončil jsem ve vězení v Brně-Bohunicích, naštěstí jen v přijímacím oddělení, nikoli mezi mukly ve skutečném kriminálu. Celou dobu po kterou jsem byl zadržen jsem Kristovským způsobem myslel na svého Mistra Mahéšvaránandu a usilovně opakoval Boží jméno, svou mantru. Byl jsem zcela v harmonii, smířený s osudem a vyrovnaný. Policisté toto moje počínání zřejmě pochopili a vyhodnotili jako polehčující okolnost, a proto abych měl při mantra džapě větší klid mne přestěhovali z hlučné zalidněné velké cely, na samotku, kde jsem měl jen jednoho spoluvězně. Na mou žádost mi navíc dávali vegetariánské jídlo, nechávali mne na pokoji se svými myšlenkami, nezasahovali do mne, nešikanovali a chovali se slušně a řádně, ohleduplně v rámci svých služebních povinností. Opravdu jsem si na nic nemohl stěžovat, neboť vše bylo spravedlivé. V podstatě jsem si připadal jako v nějaké klášterní cele. Mnoho duchovních lidí našlo ve vězení po svém rušném životě vnitřní mír a obrátili se k Bohu a mezi ně patřím i já. Můj spoluvězeň mou polohlasnou mantra džapu však velice zuřivě nesl. Doslova mi chtěl růženec, málu roztrhat v rukách a nakonec mne fyzicky napadl. Já jsem však jako uvězněný Kristus na nic nereagoval a neodpovídal, protože tento člověk měl opravdu zlé povahové rysy, byl duševně poškozený a slabé fyzické konstitute. Úplně jsem v něm viděl vtělení Jana Martínka, který si na mne přišel došlápnout dokonce i ve vězení. Tak jsem ho svým úplným nezájmem a lhostejností k jeho osobě a mlčením vnitřně zpacifikoval až se potil hrůzou ze sebe sama. Opravdu tak to funguje pokud držíte s někým maunu, mlčení. Byl jsem si vědom spravedlnosti svého uvěznění za spáchaný přestupek, a proto se v mém svědomí vůbec nic nevzpíralo policistům a světské spravedlnosti. Na nikoho z personálu vězení se tedy nezlobím, neboť jen vykonávali svou zodpovědnou službu. Po čtyřech měsících však přišla do vězení lékařka - psychiatrická a po deseti minutovém rozhovoru vydedukovala, že je třeba mne odtud dostat pryč do psychiatrické nemocnice. A tak se i stalo. Ale o tom je pojednáno již v jiné kapitole. Zlo jeskyňářů v Moravském krasu tedy vítězilo a kralovalo. Samozřejmě, že jsem měl soud a na něj oba mí zrádci Jan Martinek a Petr Červinka kupodivu dorazili a svědčili proti mě. Nevím dodnes co se jim v jejich prolhaných hlavách honí a odehrává. Každopádně budou za svou vlastní spáchanou karmu jednou tvrdě potrestáni, o tom není pochyb. Tak jsem definitivně poznal, že Láska v Moravském krasu zatím nevíteží. Tento pohnutý příběh inkarnovaného Ježíše Krista v 21. století jsem zažil ve vlastním srdci a na vlastní kůži a dosud nikomu jsem ho nevyprávěl. Ježíš byl taky ve vězení protože poškodil farizeům chrám. Vy jste první komu to vyprávím. Tak mne ukřižovali, fyzicky a málem i vnitřně. Podařilo se jim to. Kloubouk dolů. Toto všechno zlo způsobila Martinkova démonů plná hlava. Jednou ho jeho karma dostane, není mu to odpuštěno, protože neprojevuje žádnou lítost a zpytování sebe sama. Takhle funguje Satan. Toto svědectví je zaručeně pravdivé a nezkreslené. Čím vším si už prošel poustevník. Stalo se v roce 2012.

Pozor na psychiatrii na duchovní cestě

Poměrně málo se ví, že já poustevník jsem byl v psychiatrické nemocnici v Brně - Černovicích. Mezi jeskyňským lidem v Moravském krasu se to ví dobře, většinou mi toto prokletí osudu přáli, protože byli ke mně negativní. Jaké však bylo jejich překvapení, když jsem se z nemocnice vrátil

jednoho dne zpět do Moravského krasu a v zápětí byl navíc vysvěcený za mnicha, čímž se mi dostalo vznešeného duchovního postavení. Na jejích tvářích se zračil značný údiv nad tou změnou mojí karmy, a téměř všichni se již zavázali mi neškodit pomluvou, nactiutrhaním a nejrůznějšími duševními atakami na bázi zlého, a stali se z nich dokonce kamarádi či přátelé. Dokonce i můj sveřepý odpůrce satanista z Býčí skály je již můj internetový "přítel". Jak se to ale všechno seběhlo? Povím vám upřímně ve stručnosti celý tento pohnutý příběh. Bylo to v roce 2002 a já jsem seděl a vroucně meditoval s cílem dosáhnout Osvobození či osvícení ve své tajné jeskyni ve skalních soutěskách hor Slovenského ráje. Meditoval jsem bez problémů již 18 měsíců nepřetržitě v úplné harmonii, sebeovládání a Lásce, když tu se v mém podvědomí něco změnilo. Vycítil jsem, že mne očekává nějaká negativní změna. Jednou právě při meditaci se mi v jeskyni pocitově zjevila negativní astrální bytost, jízlivě na mě hleděla ze tmy zraňujícím způsobem a mne nenapadlo nic jiného než ji zahnat úderem Dévpurídžího božím jménem, což pomohlo. Ale neměl jsem to dělat, neboť se ukázalo, že dokonce i Dévpurídžího jméno je na tento negativní astrál slabou zbraní. Někjaký čas, přesně 24 hodin poté, kdy jsem již opět seděl ve své míruplné meditaci se to stalo a z podvědomí na mne zaútočily velice rozezlené magické démonické neviditelné bytosti. Byl jsem tím atakem zcela zmatený, neboť se mne snažily ovládnout prostřednictvím mé vlastní mysli. Těžko se to někomu vysvětluje, kdo podobnou zkušenost neučinil. Někjaký čas jsem tomuto ataku astrálního světa vzdoroval, ale nakonec jsem z jeskyně odešel na poradu za svým Mistrem Svámijim do Střílek. Požádal jsem Mistra o vysvětlení těchto zvuků a démonických vnuknutí, která jsem slyšel v podvědomí. Svámiji mi na to jen řekl, že je to v pořádku a že jsem zdravý. Na ta slova jsem se vrátil zpět do své horské jeskyně ve Slovenském ráji s rozhodnutím pokračovat v přerušované meditaci. Ale vůbec to nešlo. Ovládl mne strach z neznáma pod tíhou nových útoků těchto bytostí až jsem doslova utekl z jeskyně do civilizace pod horami. Tam je nenapadlo nic jiného, než zavolat sanitku a odvézt do nemocnice a odtud na psychiatrii. Ale ani na psychiatrii si se mnou nevěděli rady, ale na "hlasy" mají odbornou škatulku pod názvem "schizoifrenie", a tento cejch mi udělili. Tak jsem se ocitl v rukách lékařů jako v pasti z níž nebylo úniku. Ale abych to zestručnil... v nemocnici jsem byl na nakonec dlouhou dobu. Nebylo to však zas tak zlé, jak se o psychiatrii soudí, jenom jsem neměl žádné soukromí pro svou meditaci. Snažili se mi na své materialistické úrovni nějak pomoci tím, že mi vnutili léky, i když jsem s léky nesouhlasil a léky jsem odmítal, neboť jsem jasně cítil, že se z této situace do níž jsem se uvrhl vlastní intenzivní nepovedenou meditací musím vymodlit za každých okolností sám vlastním úsilím. Lékaři si dodnes myslí, že jsem nemocný, s čímž od začátku nesouhlasím, neboť toto nebyla pravá schizofrenie, neboť jsem nebyl nikdy nijak rozpolcený a vždy jsem si uchoval vlastní integritu, vlastní rozhodování a nezávislou mysl. Negativní duševní ataky na bázi zlého po dlouhé době ustoupily až zcela zmizely a místo nich nastal vnitřní mír a ráj na zemi ze společenství s Bohem, s vnitřním Mistrem, vyšším Já z hlediska jógové nauky. Jak jsem již řekl ani Višvagurudží Mahéšvaránanda, kterého jsem o všem upřímně informoval, již déle neváhal svěřit mi duchovní titul svámí, což je v Indii symbol velikého duchovního a duševního pokroku. Můj Mistr mne tedy považuje za zdravého, přesto mi řekl, abych léky přijímal a s lékaři přátelsky spolupracoval. Moje lékařka je naštěstí v podstatě duchovní, tolerující mou osobnost, uctívající svatého Františka z Assisi, čímž si získala mou důvěru. Přesto ani jí již příliš nevěřím, neboť by mne považovala za nemocného nadosmrti. To co se mi stalo byl z duchovního hlediska následek nesprávně prováděné meditace. Tento původně démonický astrál se proměnil v astrál milující a pozitivní, doslova jsem ve Spojení s Bohem a s vnitřním Mistrem. Podotýkám, že mnoho pozdějších světců jako například Antonín Poustevník, František z Assisi, Páter Pio, či třeba Johanka z Arku, byli rovněž po dlouhou dobu pod vlivem démonů, což rozhodně jsou existující astrální bytosti a slyšeli i jejich hlasy. Později měli i mystické Boží Slovo, tak jako já. Tomuto prokletí čelí téměř každý mnich, který se uchýlí do kluzury mnišské cely, nebo dokonce odejde jako já do hor, na poustevny. Z duchovního hlediska a po nové intenzivní meditaci jsou mi všechny tyto pohnuté události jasně osvětleny mému vnitřnímu vědomí a já opravdu již nepochybuji, že jsem se uzdravil, i když materialističtí lékaři tomuto bodu a vysvětlení nebudou rozumět a asi nedůvěřují. V minulých letech jsem tedy prošel bouřlivou duchovní transformací. Četl jsem, že cesta skutečně duchovního člověka začíná právě těmito nebezpečnými symptomy a

problémy, tedy duševní posedlosti a duševní poruchou, z čehož se adept Cesty musí vylízt sám svou vlastní vůlí. Podle tohoto se to právě pozvává, že jste vyvolení vstoupit a jste pozváni do duchovního světa, který se nachází za tímto fyzickým světem, ať už jako šamani, nebo jogíni, mystici, či prostí mnichové a sanjásini. Dále jsem přesvědčený, že mnoho lidí v psychiatrických ústavech trpí v podstatě tím samým, čím jsem trpěl i já, nemají však sílu vůle se tomu vzepřít a zvítězit ve svém vědomí a podvědomí, jako jsem učinil já, a proto jen pasivně apaticky přijímají v podstatě nesmyslné léky. Dejte si proto na své duchovní cestě dobrý pozor na psychiatrii a raději se se svými vnitřními zážitky, dokud jimi procházíte, nikomu nesvěřujte. Učte si své vnitřní problémy řešit sami. K tomu slouží mantra, meditace, modlitba, cvičení ásana a krijí, prostě naše pohodová a zázračná Jóga v denním životě. A Milost Boží v osobě Mistra jako je náš Višvaguru paramhans svámí Mahéšvaránanda, který mne vede tímto životem jak dnes dobře vím již od narození.

Být jenom mnich.

Dlouho jsem kráčet po cestě mající srdce a to mne přivedlo k iniciaci do mnišského stavu a života, v mém případě hinduistických svámí. Každému radím, aby se nad svým hypotetickým mnišstvím vážně zamyslel. Samozřejmě pokud toužíte po sexuálním sblížení s ženou, není to pro vás bohužel vhodná cesta a zapomeňte na tuto myšlenku, neboť skutečné mnišství začíná teprve dodržováním kázně brahmačárje, celibátu. Je to nepřekročitelná a neodiskutovatelná důležitá zásada, i když není vždy správně chápána. Mnišství zcela setře světskost z vašeho vědomí a učiní vás přístupnými pravé duchovnosti, sjednocení s Bohem již za živa a v tomto životě! Proto jsem se stal svámím, hinduistickým mnichem, protože hinduističtí mniši se vyznačují naprostou fyzickou, psychickou, mentální... svobodou a svobodomyšlností, čímž se velmi bohužel odlišují od běžných křesťanských mnichů, u nichž je naprosté podrobení doktríně, tradici, představeným požadováno. Oni tomu říkají pokora, poslušnost. Svobodné uvažování je u nich více méně potlačováno jakoby bylo od zlého. Z těchto důvodů jsem se křesťanským mnichem nestal, i když jsem nad tím též uvažoval. Přitahovali mne kapucíni, tedy řehole sv. Františka z Assisi. Toto se však z Boží vůle, která mne stále nepochopitelně ochraňuje, nemohlo stát jak dnes vím mimo jiné proto, že křesťanští mnichové, ani kněží ve své většině nezachovávají velmi důležitou myšlenku sattvického, tedy vegetariánského stravování, na níž my hinduistického zrození nahlížíme jako na jednu ze stěžejních zásad na své duchovní cestě k Bohu. Jak známo nejen proto toto masožraví křesťanští mnichové stále něčím velmi trpí. Před tímto způsobem trpící spirituality jsem já u Višvaguru paramhans svámího Mahéšvaránandy zcela ochráněn. Ale oni chtějí z filozofických a mystických důvodů nést kříž utrpení Ježíše Krista, tak jim to Bůh dovoluje zažívat z vlastní zkušenosti, z počátku po kapkách až nakonec v radikální podobě stigmatizace, jako například u Pátera Pia, kapucína, muže bolesti a Lásky. Velmi si Pátera Pia vážím a opravdu má mou úctu, ale kříž vzývat nechci a nebudu. Ale vraťme se k mnišství u svámího Mahéšvaránandy. Většina jeho mnichů učí samozřejmě jógu a vedou kurzy pro širokou veřejnost, což já ale z mystických důvodů odmítám učinit a zatím je toto mé odmítání učít jógu naštěstí Někým v pozadí plně tolerováno. Domnívám se totiž, že dobrý mnich musí mít nejdřív skryté síly, aby mohl sloužit na veřejnosti, k čemuž vede dlouhá cesta v kázni a praktikování sádhaný v naprostém osamění, což se nazývá slovy "nejdřív musíš sám uzrát v samotě." Je známo, že i můj Mistr vykonával před službou veřejnosti pod vedením svého Učitele a Mistra Paramhans svámího Madhávánandy osamělou tapas, askezi v ášramu v Indii. K tomuto pojetí jógy ovšem v ášramech v České republice nejsou vůbec nakloněni, považující se pokorně jen za pouhé karmajogíny. Proto jsem pochopil, že pro mou jógu, která je mojí duchovní žízní a potřebou, nejsou v našich ášramech, například ve Střílkách, vůbec nakloněni a na pozemcích tohoto ášramu nejsou k tomuto pojetí jógy vůbec vhodné podmínky. Tak jsem poznal, že v mém případě bude nejlepší řádně zakoupit pozemek s vlastní naprosto anonymní poustevnou v lesích či na

venkově kdekoli na Moravě, na níž bych se věnoval své vlastní osamělé horské Józe v denním životě ve smyslu Alakhpurijiho a Dévpurijiho z Himalájí. Můžete mne případně upozornit na vhodný pozemek nepatrné velikosti na postavení řádné poustevny, kde by mou poustevnickou jógu tolerovali a měli v úctě. Takové je podle mne tradiční mnišství. Opouštíme tedy bohužel i klášterní život a odcházíme do neznáma někam na poustevny. Je to obdivuhodná cesta všech, kteří na duchovní cestě něco dokázali. Není ale mým cílem získat nějaké síly. Mě jde jen o Osvobození v té pravé, nejvyšší a nejčistší podobě, tedy dosažení skutečného Osvícení, Realizace a Sjednocení s Bohem. Věřím, že této mé soukromé myšlence bude můj Mistr nakloněný a zažívám a cítím stále jeho zejména vnitřní vedení, milost a požehnání. Buďte tedy i vy mnichy, klidně křesťanskými, když už nemůžete být rovnou hinduistickými, nebo buďte třeba buddhistickými mnichy, a neodkládejte již své mnišství na budoucí životy, které vůbec nemusí přijít, jen ty zvířecí. Udělejte tedy něco pro sebe, pro Boha a tím i pro své bližní!

Vysvěcení za mnicha hinduismu a jógy

Na jaře 2020 jsem sepsal oficiální žádost o vysvěcení za mnicha (svámího) pro Višvaguru mahámandalešvara paramhanse šrí svámího Mahéšvaránandy. Zprvu jsem se ale neodvážil svou žádost Mistrovi odevzat, vědom si toho, že se musím více ukázat. Přesto jsem ve svém vědomí slyšel hlas „Jsi svámí Gyaneshwarपुरi.“ Proto jsem započal s tapas – s několikadenními půsty za konkrétním duchovním cílem. Tímto cílem bylo vysvěcení za mnicha, jakož i za větší porozumění mezi křesťany a námi jogíny. Zaměřil jsem se především na opakování mantry, ásany, pranajámu a kriji. Tato zesílená sádhana slavila úspěch. Získal jsem potřebné sebevědomí s nímž jsem se rozhodl svou žádost Mistrovi odevzdat. Dne 13.7.2021 v Maháprabhudíp ášramu ve Střílkách jsem svoji žádost o vysvěcení za hinduistického mnicha Mistrovi poslal ášramovou poštou. Během několika minut Svámiji odpověděl, že mi dá rád sanjás dikšu, ale že je třeba s ní pospíšet. A mé srdce naplnil vděk, jako když žebrák znenadání nalezne poklad. Proto jsem šel na konzultaci ke Svámijimu, který se ptal na skutečný důvod toho, proč chci být svámí. Odpověděl jsem mu rozhodně, že chci žít jako poustevník v České republice a přitom být vysvěcený mnich! Nato se Svámiji zeptal kde budu mít poustevnu a v jakém náboženství bude vedena. Odpověděl jsem, že v Moravském krasu a že bude zasvěcena jak jinak než józe a hinduismu. Svámí Mahéšvaránanda tedy vzal na vědomí, že chci být poustevníkem. Mistr byl s mými odpovědmi pravděpodobně potěšen. Ještě měl několik praktických otázek, jako kde budu brát peníze na živobytí. Na ta slova s překvapením stanovil, že mě vysvětlí již při této gurupurnimě zde ve stříleckém ášramu, za pouhé tři dny, dne 23.7.2021! Nemusel jsem tedy jet za sanjás dikšou až do daleké Indie, neboť jsem měl z této cesty obavy. Od podání žádosti po vysvěcení uplynulo rekordních deset dní! Musel jsem však stihnout vyřídit četné formality u notáře, jako například své čestné prohlášení i s razítkem, že se chci dobrovolně stát duchovním hinduistického náboženství, či ověřený souhlas s vysvěcením za mnicha podepsaný mou matkou. Pak již následovalo slavnostní svěcení jež sledovalo mnoho bhaktů, mimo jiné na internetu, kde mé svěcení bylo přenášeno v přímém přenosu. Bylo to poprvé v České republice (a v Evropě), kdy zde byl svěcen hinduistický mnich - svámí. Svámiji se telefonicky spojil s pandity v Indii, kteří souběžně s mým svěcením provedli za mne obřad doprovázený hlasitým zpěvem manter přenášený telefonicky. Při sanjás dikše jsem se klaněl mistrovým lotosovým nohám a lil jsem na ně z konvičky vodu a umýval je. Dále jsem na Svámijih nohy a hlavu sypal okvětní lístky a udělal jsem mu tilak a Šivovi posvátné pruhy na čele z popela védského ohniště. Nato mi Svámiji dlouze žehnal sypajíc mi na hlavu bílá zrníčka rýže. Rýsoval můj budoucí osud. Pravil mi, že se mi všechno splní. Pak mi ustříhl pramínek vlasů na bindu čakře na temeni hlavy. „Nyní jsi svámí“, řekl Mistr a mé srdce zaplňoval hluboký vděk Mistrovi, Bohu i osudu za tuto duchovní zkušenost vysněného vysvěcení za sanjásina. Při samotném svěcení se mne nic nedotýkalo, přesto jsem však ve svém srdci všechno dobře vnímal, celý ten prastarý překrásný védský obřad u posvátného ohniště. Byl mi udělen vznešený duchovní titul svámí a právo nosit oranžové mnišské roucho. Učinil mne pánem sebe. Při

obřadu se slovy Mistra skončila má připoutanost k otci i matce. Podle přání Svámijho se mám naučit anglicky a hindsky. Sanjás dikšou, tímto posvátným aktem, mi Mistr dal lidskou důstojnost a mnoho jeho bhaktů mi přišlo blahopřát, přinášeli mi dakshinu a různé dárky. Projevovali mi úctu a svoji lásku. Tato úcta však ve skutečnosti patří Jedinému, Paramhansovi. Od toho okamžiku setrvávám v neustálé santoše – spokojenosti a jsem natrvalo odevzdán do Boží vůle a péče. Svámiji o mě prohlásil, že jsem spokojený tak, jak to je, tedy jako poustevník v České republice. Rád bych samozřejmě žil i v Indii. K tomu uvádím, že věřím v síly Lásky a Poznání (bhakti a gyanu). Tak se naplnila dobrá karma z mnoha tisíců dnů a nocí prožitých v lesích v meditaci při mantra džapě a sádhanách v opuštěných jeskyních a na horských poustevnách. Nemám ale jen medítovat, ale i tvrdě pracovat (karmajóga). Proto jsem se zapojil jako karmajogín do údržby a zvelebování Maháprabhudíp ášramu ve Strílkách. Jóga tedy na mne má všestranné blahodárné očistné účinky a vede mne ke štěstí a sebekázi. V současnosti plánuji obnovu své dávné poustevny v Moravském krasu, na Děravce, kterou lesníci již dříve rozebrali a spálili. Přitom chovám v srdci naději, že mou novou poustevnu ochránci přírody, jakož i lesníci rádně schválí, abych jako poustevník Moravského krasu měl své oblíbené chráněné místo pro osamělou modlitbu srdce, mantru, meditaci a jógu.

Aikido, Síla Lásky a Vesmírné harmonie u Doc. Zdenko Reguliho.

Jednou jsem šel jako obvykle za almužnou jako poustevník Slovenského ráje na náměstí ve Spišské Nové Vsi, když tu na mne verbálně zaútočila skupina trestanců pravděpodobně právě propuštěných z vězení. Zcela jsem znejistěl při tom ataku. Proto jsem přemýšlel jak takovouto situaci řešit jako mnich a poustevník. Když tu mi přišlo vnuknutí abych se zajímal o filozofii neútočného mírového bojového umění Síly Lásky zvané aikido čili Vesmírné Harmonie, jak o aikidu učil ve 20. století v Japonsku jeho legendární zakladatel Morihei Ueshiba. Přišlo mi pochopení, že nejdůležitější filozofickou myšlenkou aikida je odrazit protivníka či nepřitele, ale nezranit ho. Proto jsem na skálu své jeskynní poustevny ve Slovenském ráji namaloval kaligrafii aikido na památku tohoto svého prozření. Od té doby jsem nad aikido stále vážně přemýšlel a přál jsem si ho cvičit, ale dlouho jsem nemohl, protože jsem žil mimo civilizaci v lese. Až 20 let po této události jsem se usadil v Brně a tu mi přišly velmi silné duchovní pokyny abych se zkusil přihlásit do oddílu aikida. Dospěl jsem k vnitřnímu pochopení, že nejlepší bojové umění pro mne jako pro jogína bude aikido, které je ve skutečnosti rovněž samostatnou duchovní naukou a cestou k osvobození. Morihei Ueshiba aikido nazval zvláštním druhem jógy. Ueshiba o aikidu hovořil jako o Síle Lásky, cestě míru, nenásilí a vesmírné harmonie, čímž se velmi odlišuje od poněkud agresivních ostatních bojových umění. Aikido je opravdu zvláštní. Je to jakýsi zvláštní druh bojového baletu a meditace v pohybu. Z těchto důvodů jsem si zvolil aikido, a to především vnitřní aikido, za své osobní bojové umění. Nepředstavujte si však, že bych se stal hned nějakým tajemným mistrem tohoto bojového umění, na to jsem ho cvičil příliš krátkou dobu někdy na přelomu let 2021 a 2022, kdy jsem aikido trénoval pod odborným vedením pana Doc. PhDr. Zdenko Reguliho, jenž je držitelem prvního šestého danu v aikido v České republice a i držitelem dalších černých pásů v jiných bojových uměních. Byl jsem však z této výuky bohužel zklamán a nenaplněn po filozofické stránce, neboť Reguliho jinak špičkové aikido mi bylo prezentováno v podstatě na sportovní úrovni, zcela bez mystického rozměru, který do něj vložil jeho velký zakladatel O sensei Ueshiba. Proto jsem po úrazu při cvičení rozhodl s dalšími tréninky předčasně skončit. Zmoudřel jsem však díky aikido, i když jsem vůbec nepáskoval a používal jsem jen obyčejný bílý pás na stahování svého kimona. Všechny aikidisty mám v úctě a objímám je v srdci. Určitě jsou rovněž na duchovní cestě. Aikido tam určitě vede stejně jako jóga. Já jsem se však se všemi bojovými uměními rozešel po zkušenostech s judo, karate, kung-fu a aikido, které jsem studoval dohromady několik let. Nejsem již bojovník jakéhokoli bojového umění. Přesto vnitřně bojovník jsem, ale to pochopí jen duchovně prozřelí lidé

z mé poněkud složité životní filozofie hinduistického mnicha a poustevníka. Nedoporučuji vám se zdržovat na Cestě jógy žádnými bojovými uměními. Vše co jsem kdy hledal mi dala jóga Paramhansa svámího Mahéšvaránandy. Já jsem od jakživa hledal Poznání a Moudrost, proto jsem zakotvil v Józe v denním životě. Něco na aikido pořád může být. Proto aikido neodsuzuji, ani již neprosazuji, ale protože Ueshiba byl osvícený světec tak ho doporučuji následovat. V příštím životě se však možná zrodíte v Japonsku abyste ho mohli více studovat. To já jsem nechtěl riskovat, neboť příští inkarnaci plánuji realizovat jen v severní Indii v podhůří Himálaje.

Žádost o vstup do Třetího řádu sv. Františka z Assisi.

Protože jsem měl vážný zájem o vstup ze symbolických důvodů do Třetího řádu sv. Františka z Assisi, napsal jsem v této věci brněnskému biskupovi Mons. Pavlu Konzbulovi. Na tuto mou žádost jsem se však nedočkal z biskupství odpovědi.

*„Vážený pane biskupe,
mám vážný zájem vstoupit do Třetího řádu s. Františka z Assisi u kapucínu v Brně. K tomu uvádím, že jsem se narodil jako katolík, ale stal jsem se hinduistickým mnichem u Paramhansa svámího Mahéšvaránandy z Indie. Mám dotaz zda bych za těchto okolností mohl získat členství v Třetím řádu sv. Františka. Nechodím samozřejmě na vaše bohoslužby ani ke zpovědi ani nevykonávám žádnou jinou katolickou formální duchovní činnost. Opravdu jsem hinduista a jogín tělem i srdcem a v rámci tohoto náboženství si plním svědomitě své povinnosti a vykonávám duchovní sádhanu. Mám tedy dotaz, zda by mne brněnští kapucíni za těchto okolností přijali mezi sebe do třetího řádu, především ze symbolických a mystických důvodů, neboť se cítím být mnoho desetiletí vnitřním žákem sv. Františka z Assisi. Rád bych propojil ve svém srdci obě tato náboženství, aniž bych ovšem přestal být jogínem a hinduistou. Děkuji pane biskupe z vaší odpověď. Jsem z Brna a působím jako poustevník v Moravském krasu.“*

Jak jsem se vzdal kutny sv. Františka z Assisi

Především vám musím říct, že Františkovi z Assisi vděčím za nejšťastnější chvíle v horské jeskyni ve Slovenském ráji, na něž nedám dopustit. V podstatě dodnes uctívám Ježíše Františkovým způsobem. Mám podobné vidění. Proto jsem si symbolicky opatřil hnědou kapucínskou kutnu, která je mi Bůh ví proč velice drahá, blízká a sympatická, neboť do kapucínského řádu mi přišlo kdysi předběžné vnitřní volání, když jsem začal přemýšlet nad mništvím ve svém životě. Už jsem vysvětlil na jiném místě, proč k mému vstupu do tohoto řádu nakonec nedošlo, mimo jiné proto že nejsou vegetariáni. A tak jsem přijal mnohem radostněji oranžové roucho v hinduistickém náboženství, které je velice tolerantní a svobodomyšlné a netrpí úzkoprsostí a dogmatismem. Před vánoci roku 2024 jsem ucítil, že je čas se Františkovy kutny definitivně vzdát, protože mi všechno dobré již dala a místo toho se oblékat již jenom do oranžového šatu. Proto jsem kutnu zabalil a poštou odeslal svému kamarádovi, mečíři a zaměstnanci Archeologického ústavu v Brně Mgr. Patricku Bártovi, katolíkovi, který má rovněž velmi silný vztah ke svatému Františkovi z Assisi.

Žít s Mistrem v ášramu v Indii, nebo být poustevníkem v Moravském krasu ?

Strhla se diskuze, že bych měl jet do Jadanu (ášram v Indii) a žít v blízkosti Mistra. Já si to však nemyslím a úmyslně prosazuji svoji vizi poměrně nezávislého života poustevníka v České republice. Prostě tak to cítím v Srdci a tato Cesta má mé srdce. V blízkosti Boha jsem všude tam kde na něj myslím. Tiché a klidné místo v jeskyni v Moravském krasu mi pomůže k soustředění na Božský princip lépe než přelidněný klášter. I když si velmi vážím všech karmajogínů a bhaktijogínů, kteří pomáhají Svámijimu budovat kolosální Óm ášram, já zůstávám v povzdálí zde v České republice. Myslím, že to má svůj hluboký význam, mimo jiné proto že mám Mistrem určenu starost o svoji maminku. Nemohu tedy nikam vycestovat. A tak to chci v souladu s Boží vůlí naplňovat. *"Lepší je vlastní, byť nedokonalá stezka, než sebedokonalejší stezka druhého. Neboť cesta druhého není tvoje cesta."* Bhagavadgíta (III,35). Je to čistá džánána: nebudu asi žít v ášramu, ani klášteře, ale samostatně na anonymní poustevně. Neboť v našem ášramu ve Střílkách, jak jsem měl možnost zjistit, není bohužel možné žít čistě kontemplativní poustevnický život. Někdo mi napsal pozoruhodnou mysticky motivovanou myšlenku, že není nutné aby na jednom místě žili dva Šivové. Tak ani já nemusím proto jet do Indie, kde jeden Šiva již žije, ale je mým úkolem v tomto zrození žít v České republice. Myslím, že se do Jadanu již asi nepodívám, to spíše se odstěhuji ve stáří do Himálají, kde bych rád dožil jako poustevník. Zatím však žiji a duchovně působím v České republice.

Sloužit lidem nebo být observovaný poustevník?

Jednu noc jsem celou noc bděl u ohně na své poustevně Gangotří v Maháprabhudíp ášramu ve Střílkách a přitom mi přišla na pohled pozoruhodná vnitřní vize na základě níž jsem se téměř rozhodl družstevní byt, který jednou zdědím po mamince, proměnit v malý ášram, v němž bych ubytoval několik vybraných bezdomovců. Pro tuto cestu Vesmírného Milosrdenství jsem se téměř rozhodl. Děkuji Někomu ve Vesmíru za tuto Božskou inspiraci. Tito bezdomovci by však museli vydržet bez ženy, nedrogovat, nepít alkohol, nekouřit tabák a v ášramu se stravovat výhradně vegetariánsky. Tato nabídka tedy není zdaleka pro všechny, ale je selektivní. Mohl bych je učit jógu a meditovat. Tento ášram by tedy byl zaměřen především na sociálně slabé spoluobčany. Rád bych tyto vybrané spoluobčany připravoval na setkání se Svámijim, mým Mistrem. Možná, že však tento projekt služby bližním nebudu vůbec nakonec realizovat na následné vnitřní upozornění taky Někoho z Vesmíru a budu žít jen jako skutečně pravý poustevník zcela osamocen. K ničemu se nezavazuji. Ale při ještě hlubším zamyšlení bude v mém případě opravdu přece jen lepší následovat volání svého srdce a odejít co nejdříve do úplné samoty na bázi poustevny - do observace! To znamená mít malý domek někde na venkově. Neboť nejdůležitější princip na cestě Poznání je být úplně ukrytý jogín. Když se na duchovní cestě totiž pod vlivem vnitřních nesnází tonoucí stébla chytá, tak zpravidla odejde velmi rychle sloužit někomu do společnosti, aby nebyl sám se svými problémy v samotě. Takto zcela osamoceně jsem to vždycky chtěl, a takto mi to radí učinit i vyšší Mistrovo Já. Proto budu raději observovaný. Taková je cesta Poznání a já jsem prozřel, že služba veřejnosti od této vyšší cesty jógy Poznání. Proto při opravdu nejhlubším zamyšlení službu bezdomovcům ve svém ášramu odmítám a budu jen zcela osamocený jogín, jak žádá u jogínů - sanjásinů, nikoli již zesvětštělých hospodářů, svatá Bhagavadgíta.

Skončil jsem se speleologií, svou životní láskou.

Speleologie je věda o podzemí, zejména o jeskyních, jejich průzkumu, objevování, dokumentaci a ochraně ze strany amatérských speleologů, jeskyňářů, skalních duchů. Ty sdružuje Česká speleologická společnost. Holdoval jsem této vědě celkem čtyřicet let svého života, než jsem její opravdu ponuré stezky v roce 2024 znenadání opustil a vydal se hledat v přicházejícím stáří již jenom Boha. Nikdo, kdo to nezažil, nepochopí co znamená objevit neznámou jeskyni, spanilou podzemní zkamenělou krásu, vytvořenou dávnými podzemními vodními toky a pak zasedimentovanou. K průniku do ní je třeba důvtip, empatie a intuice. Je potřeba se do ní prokopat systémy plazivek, chodbiček ve skále na hranici lidské průleznosti, někdy dokonce odvážně proplavat sifony na podzemním potoce. Mám pořád speleologii rád. Bohužel je velmi zneužívaná démony, takže typický jeskyňář pije alkohol a je připravený být pekelně negativní vůči svým kolegům, kteří taky touží vstoupit jako první do neznámé jeskyně na jeho zájmovém území. Pro tuto negativitu mezi jeskynním lidem trpícím zájmovou fobií jsem já, nenáviděný, špiněný, pomlouvaný poustevník speleologie zavčas zanechal a dal jsem přednost jen své duchovní cestě k Bohu poustevníka, což je myslím velmi moudré rozhodnutí. Každopádně speleologii považuji ve svém životě za jakousi předzvěst pozdější meditace a v podstatě za meditační vědu. Již v době kdy jsem o meditaci ještě neměl ani ponětí, jsem již jako jeskyňář v podzemí jeskyně ve Skutečnosti s láskou intenzivně meditoval s krumpáčem v ruce! Byla to tedy opravdu intenzivní meditační a duchovní praxe, která chránila mou duši a mé vědomí před tím, čím žil na povrchu tento všelijaký svět! Takhle je třeba se na speleologii správně dívat. Musíte si jen uchovat lásku v srdci! Pokud praktikujete speleologii, zůstanete až do stáří fyzicky silní a ohební, je to tedy velmi dobrá průprava pro cvičení jógy v pozdějším životě. Takže za speleologii, jakož i za vše čím jsem ve svém životě prošel, děkuji.

Sebeléčba Láskou.

Musíte bohužel ve svém životě mnoho vytrpět, abyste zmoudřeli. Zcela bez utrpení to bohužel nepůjde. Musíte se umět totiž odpoutat, a to je proces natolik útrpný, ba děsivý, že ten kdo jím prošel může především se jen již shovívavě vnitřně usmívat a mlčet. Musíte zvítězit ve svém podvědomí. V podvědomí jste spoutáni řetězy karem. Všechny musíte překout do Skutečné Lásky. To znamená osvobodit sebe i své bližní od připoutanosti k těmto zlým karmám, které vás poutají májou, světskou iluzí. A to je opravdu značně útrpné. Běžte proto do samoty na horský útes a přemýšlejte nad tím proč nemůžete či nesmíte být sami, být sami sebou. Mnozí vám na vaší cestě k Bohu a ke Skutečné Lásce budou stát v cestě - budou to vaši nejbližší přátelé i nepřátelé. Budete mít mnoho odpůrců. Budou stát proti vám, ale i oni nakonec poklesnou pod vaší nezměrnou odvahou a silou svaté touhy po Osvobození. Zatím však zatínají svými dobře míněnými slovy a radami své drápy hluboko do vašeho srdce a způsobují vám nespočetná vnitřní zranění. Taková je vyšší cesta poustevníka. Sebeléčíme se v osamění Láskou. Nemůžeme nikoho trvale změnit, musíme tedy změnit alespoň sami sebe. Proto se stáhněte do ústraní a uzdravujte se z ran duality. Jistě k vám přijdou ve vaší samotě andělé, dévové, vnitřní skrytý Mistr, a budou vám objasňovat pravou příčinu vašich těžkostí. A vy se začnete usmívat, neboť vše je v podstatě z vyššího stavu vědomí humorné, je to jakési panoptikum Lásky. Proto odpouštějte a nehleďte již nic u lidí, jejich společnost, útěchu či "dobrou radu". Na vše si musíte stejně přijít sami v ústraní. Nevycházejte z ní předčasně pod záchvěvy první Lásky. "Oni" by vás stejně nechápali. Nám stačí mít onen vnitřní oheň Lásky v srdci. Nemusíme svou Lásku nikomu dokazovat. "Oni" vás chtějí mít ohnuté a ovládané - tak jako

ovce před porážkou. K tomu slouží mnoho donucovacích prostředků, například připoutanost k ženě, matce, dětem, domu, politice, náboženství atd. Toho všeho se na cestě poustevnen musíte umět vnitřně i fyzicky zřeknout, abyste nabyli opět svou prapočáteční Svobodu. Taková je cesta jógy, džňánajógy. Uzdravujte se tedy vyšším typem Lásky a pojd'te za Bohem. Nemusíte se stát mnichem či poustevníkem, ale bylo by to opravdu to nejlepší. Jinak stále otročíte a jste nesvobodní z duchovního hlediska. Navenek jste všichni zajisté velmi svobodní, protože jste nikdy nehleděli do svého nitra a nevíte tedy nic o vnitřních okovech, které vás poutají k budoucímu utrpení, iluzi, lži a temnotě. Všichni tady otročí, nevidím nikoho opravdu Osvobozeného, i pan farář v kostele otročí, například nikdy nikým neprověřené náboženské tradici, dogmatismu, úzkoprsosti vlastní víry například o neposkvrněném početí Panenky Marie, papežské neomylnosti, svatých válkách, upalování "kacířů" a jinověrců, slávomanu vlastní samospasitelné netolerantní Církve a náboženství. Takhle to ale Ježíš rozhodně nechtěl! Sešli jste dolů z Cesty Ježíšovy milosrdné Lásky!

Exorcismus, síla Lásky vítězné.

Nikdy jsem nebyl exorcista, ani jím nejsem, ani si na exorcistu, tedy vymítače zlých duchů nehraju, přesto mne má životní zkušenost se zlem ve světě přiměla k hlubšímu zamyšlení. Proto jsem přijal metody duchovního boje se zlem. K tomu mi stačí obyčejný růženec a houževnatě a koncentrovaně na zlého člověka posílat svoji mantru. Pak se dějí ty pravé divy. Nemusím si ani představovat jeho tvář jak nabádal parapsycholog Břetislav Kafka. Můžete démonům a Satanovi požehnat klidně ve Jménu Ježíše Krista. Pak se budou dít ty pravé divy. Určitě to na všechny zlé bude účinkovat. Opravdu na mne kdysi útočili mentálně i fyzicky lidé, kteří jsou pod vlivem Satana. Já je ale odevzdávám na vyřízení jejich karmám tomuto spravedlivému Vesmíru, čili Bohu. Černá magie se nevyplácí. Černí zločinci budou trpět rozličnými tělesnými i duševními nemocemi. Takový je neúprosný zákon karmy. A nikdo jim nemůže pomoci, neboť lékaři nechápou magickou podstatu světa. Satanisté budou padat do propasti bezedné, kde je pláč a skřípění zubů. Přidali se na stranu zlého, a proto nemají žádnou naději. Jen intenzivní lítost je může osvobodit. Všude tma, ani náznak Světla. Takový osud chtěli. Věčné zavržení. Nemá se Bůh odvrátit od nich? Magie se nevyplácí a trestá se. Můj Mistr na adresu satanistů, věnujících se černé magii, řekl, že to u nich může být nemoc schizofrenie. Nešťastní satanisté, prostě Boha o odpuštění této zlé karmy. Hřích a zlo se trestá nešťastným zrodem, nebo i zvířecím zrodem. To není nějaká filozofie, to je Skutečnost, říká Mistr Mahéšvaránanda. Proto se rozmyslete, co činíte. Všechno se vrací, za zlé zlé, za dobré dobré. Na vás záleží jakou cestou se dáte, zda temnou cestou zla, nebo nadpозemskou cestou vesmírné Lásky. Proto se vzpamatujte.

- Opatřete si růženec a začněte opakovat modlitby, to démoni nesnáší.
- Opatřte si silný svatý ochranný amulet, stačí ze stříbra
- Musíte se uchýlit pod ochranu světců. Pátera Pia se Satan bojí.
- Pokud konzumujete marihuanu, alkohol či jiné psychotropní látky, ihned s tím přestaňte!
- Vyhledejte duchovní společnost lidí na duchovní Cestě. Tím se dostanete do pozitivních vibrací a milujících energií.
- Snažte se své problémy řešit sami: zapalte na svém oltáři svíčku a rozjímejte a meditujte upřímně o skrytých příčinách svých problémů opakující při tom Boží jméno, modlitbu či mantru.
- Nebojte se nikdy zlého, vždyť je tu Bůh, a to vás chrání. Určitě v boji se zlem proto nakonec uspějete.
- Pokuste si vyhledat žijícího duchovního Mistra, někoho takového jako je v České republice můj Mistr Paramhans svámí Mahéšvaránanda. Platí, že kdo je pod ochranným deštníkem světce, nad tím nebudou moci zlé a nečisté síly uplaňovat svoji moc.
- Vydejte se na zászvětnou pouť na nějaké svaté místo.

- Vytvořte si z vegetariánství svůj zdravý životní styl. Energie strachu ze zabíjených zvířat nebudou tak vstupovat do vašeho podvědomí a ovlivňovat vás formou deprese.
- Lásku Vítězí. Celý Vesmír je udržován Boží Láskou. Staňte se nástrojem síly této Boží Lásky zde na zemi.

Zde je jeden skutečný příběh o tom jak jsem přemohl a vyléčil černého magika:

Na Silvestra 1995 se mi stala velmi zvláštní příhoda. Zúčastnil jsem se oslav příchodu Nového roku na jedné speleologické základně. Bylo tam přítomno mnoho cizích lidí. Samozřejmě, že jsme byli přítomni my, jeskyňáři. Jeden neznámý host si sedl ke mě a začal se mi svěřovat. "Chceš aby někdo zemřel a nepřišlo se na to?", povídá mi. Nevěnoval jsem jeho řečem příliš pozornosti. "Nebo chceš mít každou ženu, na kterou se podíváš?", on pokračoval. Po chvíli mi vyjevil, že se cvičil v černé magii. Byl jsem křesťan a zatoužil jsem mu ukázat Boha. Proto jsem ho pozval na noční procházku lesem. A on řekl, že tedy půjdeme. Vydali jsme se do nočního lesa, svítily hvězdy, bylo před půlnocí. Pod nohama nám křupal zmrzlý sníh. Ušli jsme jen několik stovek metrů. Když tu čený mág dramaticky prohlásil: "My dva bychom se pozabíjeli!" "Musím to uvolnit!" A na ta slova se posadil na lesní cestě do sněhu na zem. Seděl v tureckém sedu. Co jsem měl dělat? Posadil jsem se na zem také, čelem k němu. A tu se už černý mág soustřeďoval. Pocítil jsem jako by mne někdo táhl do jiné dimenze. Ze sedu jsem vyskočil na nohy a zakroužil jsem rukama do kruhu jako v kung-fu. "Ty sis postavil štít!", vykřikl podrážděně černý mág a rozběhl se lesem z kopce. Úplně ho to posedlo. Praštil s sebou o zem do závěje. Běžel jsem za ním a schoulil jsem se nad jeho ležícím tělem. Položil jsem mu ruce na jeho střed hrudníku, tam kde je srdce. Cítil jsem, že z mých rukou vyzařuje energie. Požehnal jsem mu ve jménu Ježíše. Žehnal jsem stále znovu černému mágu, který stále ležel u mých nohou na zemi. "Bože, dej Lásku tomu člověku.", modlil jsem se. Opakoval jsem to pořád dokola: "Dej Lásku tomu člověku!" "Já to cítím.", řekl on. "Pomohl jsi mi." "Já už nechci černou magii." Vstal a vypadal při smyslech a zdravý. V mém vědomí se vesmír proměnil v projev energií. Pochopil jsem a zažil z vlastní zkušenosti Moudrost Mistrů, že Lásku je Největší Síla jíž drží tento vesmír pohromadě. Později jsem bývalého černého mága navštívil u něj doma. "Všechno se vrací zpět." pravil na vysvětlenou na své magické pokusy. Bůh mne chrání, ubezpečil jsem se já.

Jiný skutečný příběh o Satanovi z Býčí skály:

Jmenuje se Jiří Svozil mladší, je z Josefova v Moravském krasu. Škodil mi vytrvale a dlouho. Bylo to v době kdy jsem žil jako poustevník na Děravce a on přicházel z Býčí skály se zlým úmyslem mne zastrašovat. Mnohokrát mne atakoval, například polil na bázi žíraviny mou posvátnou lípu zasvěcenou mému Mistrovi Paramhansovi svámímu Mahéšvaránandovi. Dále mi před poustevnou zanechával své vlastní lidské exkrementy. Z toho jsem poznal, že je to zlý člověk na bázi Satana. Taký mi nosil zašpičatělé větve ožehnuté do černa v ohni a rituálně je pokládal u poustevny. Jindy zanechal nějaké vývržky u Klostermannovy studánky. Bylo toho opravdu hodně během více než pěti let (2005-2012): zdemolované a vyhozené kříže v jeskyni Kostelík a ukradené památníčky. Taký jsem mu dával za vinu zlomení mého hlavního žulového památníčku na Děravce, který vhodil do jícnu propasti. Tím vším se mne snažil zastrašovat a zastavovat moji duchovní misi v krajině Moravského krasu. Nakonec jsem se rozhodl mu poslat poštou svaté obrázky Ježíše, Františka z Assisi a Pátera Pia. K tomu jsem přibalil knihu výborného křesťanského mystika Anthony de Mello: "Cesta k Lásce." Tento dar měl na něj opravdu pozitivní účinek a on se zavázal už mi neškodit. Od té doby je od tohoto satanisty na bázi pokročilého uctívání Satana klid. Posednutí zlým duchem je realita mnoha lidí, nejen satanistů, ale například i řezníků, myslivců ap. Rovněž zlá žena je nástrojem pekelných mocností. Na své duchovní cestě, pokud jdete opravdu za Bohem, zažijete mnoho útisku, protivenství, prostě nepochopení vaší osobnosti. Dokladem těchto slov je sám Ježíš. Proto jsem se nakonec stal jen nic neznamenajícím osvobozeným poustevníkem. ly:

Brahmačárja – celibát u mnicha.

Celibát znamená bezženství a to i vnitřním způsobem. Znamená to, že jste velmi po předchozích zkušenostech se sexuální energií zmoudřeli, neboť tato nevede většinou ke štěstí, ale do chomoutu se světem. Dnes si mnišský celibát u sebe nemohu vynachválit. Tak jsem realizoval v dospělém věku svou samotu před Bohem, jako nezbytného předpokladu především vnitřního osvobození. Celibát, čili po indicku brahmačárja však není doporučení a závazek k dobrovolnému zachovávání toliko pro mnichy, ale i otcové od rodin ujařmení světským životem by měli být ve svých stycích s manželkami mimořádně opatrní. Muž, který se vezme ženu za manželku a sdílí s ní lože, je k ní připoután jako telátko sající mléko ke krávě, řekl Buddha. Proto u mnichů, kteří doopravdu touží po osvobození a osvícení musí být zcela vymýcena byť i jen nepatrná žádostivost a náklonnost k ženskému pohlaví. Proto mistři radí ženám se zcela vyhýbat a nevyhledávat vůbec jejich společnost. V Paramhansovi Jóganandovi se dále dozvíme, že pokud není sexuální náklonnost k protějšku překonána a transformována, bude vás pokušení pronásledovat i v astrální realitě. I Ježíš říká, že kdo chce jít za ním, musí opustit svou ženu a příbuzné - to znamená zachovávat celibát. Na toto si přišli všichni mnichové nezávisle na sobě ve všech náboženstvích, ve všech kulturách a ve všech časech. Někteří adepti mladšího geologického stáří sice celibát odmítají v nevědomosti zachovávat, ale ti nejsou doopravdy osvobození, neboť v epistoletě sv. Pavla se píše, že svobodný se stará o věci Páně, jak by se zalíbil Bohu, ale ženatý se stará o světské věci, jak by se zalíbil ženě. K tomu Jógananda dodává jako výstrahu, že zkoumal životy mnoha svých přátel, kteří se oženili. Když se vydali na moře světské zodpovědnosti, zapomněli na své odhodlání hluboce meditovat! A Anthony de Mello říká abyste si představili, že tomu člověku po jehož lásce toužíte řeknete: "Nech mne být sebou samým..." Ve chvíli, kdy tato slova vyslovíte pochopíte, že žádáte o nemožné... Kdybyste si měli vybrat mezi tím být ve vězení a mít tam společnost, nebo chodit po světě úplně sám, pro co byste se rozhodli? Proto já mnich nikoli z donucení, ale z vlastního poznání radostně a svobodně zachovávám nepochopený celibát - brahmačárju. I ženatý český mistr jógy Eduard Tomáš, ačkoli byl řádně oženěný s mystičkou Mílou Tomášovou napsal, že dokonalá harmonie je pouze tam, kde je Poznání. Podle starých mistrů je setkání dvou duchovních lidí v manželství zázrak, který se na světě odehraje tak asi jednou za tisíc let. Přesto se o to všichni, téměř všichni marně pokoušejí a v manželství trpí, zoufají a jsou nenaplnění a nešťastní, neboť se neprozřetelně zřekli Božské, především vnitřní svobody. Proto procházejte světem jako lev sebeovládání a postarejte se o to aby vás neproháněla žába slabosti. Nenechte se bít provokujícím bičem hezké tváře. Jak může mít opravdové potěšení ze světa otrok svých smyslů, píše dále Jógananda. Takový ztrácí všechno správné rozlišování. Nedovolte tedy aby žádostivost po partnerovi zatemňovala vaši mysl a opílí žádostivostí jste zapomněli upínat mysl k nejvyššímu - k Božství, řekl Maháprabudži. Pokud celibát - brahmačárju z různých příčin nechcete, či spíše nedokážete zachovávat, potom je opravdu pro vás lépe, když se normálně oženíte, přivedete na tento svět mnoho jogínů a plníte Boží vůli ve světě jen jako obyčejní hospodáři.

Nezávislost víry u poustevníka.

Nezávislost víry - tato odedávna základní vlastnost nás poustevníků mi zabránila ve formaci v organizovaném řeholním, klášterním či duchovním společenství, zejména né u katolické církve. Jedinou výjimkou je společnost vedená skutečným světce, kde nehrozí z nevědomosti zneužití jeho funkce k násilnému pokořování, znásilňování a lámání dobrého charakteru uchazeče o členství v takovém společenství. Takového světce jsem nakonec doopravdy objevil nikoli u katolické církve, ale v hinduismu v osobě Jeho svatosti Višvaguru paramhanse svámího Mahéšvaránandy. Jím jsem veden zcela nenásilně, tolerantně a s láskou po mé vlastní individuální cestě, která je jak se ukazuje čistě kontemplativní, poustevnická. Nemohu tedy být v žádném případě organizovaným křesťanem, kde je pokořování doktríně náboženství vyžadováno, někdy tvrdými otřesnými psychickými postupy. V tom jsou opravdu "mistři". To se týká i některých mistrů zenu, kteří místo aby anahátu léčili pozitivní energií a naplňovali Láskou, na ni útočí. To je má osobní zkušenost s těmito "mistry". Taky zaútočím, pokud se ke mě někdo přibližuje neuctivě na bázi zlého ega. Tohle všechno Višvaguru paramhans svámí Mahéšvaránanda ale vůbec nedělá. Jsem tedy jogínem s kořeny pravděpodobně ve svobodomyšlném Himálaji a nějakým nepochopitelným vesmírným dopuštěním či žertem jsem se zrodil v tomto životě zde ve střední Evropě. Proto mám s touto velehorskou dekompresí zde v nížinách určité problémy, například ze strany státních orgánů, ochránců přírody, lesáků, kteří mému pojetí náboženství vyžadující pobyt v přírodě nerozumí. Nic, vůbec nic si z toho ale nedělám a dokonce i v České republice a na Slovensku kráčím směle po své horské cestě jógy. Mě zajímá má prapočáteční Svoboda, nepotřebuji aby mi ji někdo v "dobré víře" ničil, či schvaloval. Nepotřebuji aby někdo posuzoval moji náboženskou víru. Nepotřebuji aby mne někdo vychovával, od toho je můj vnitřní Učitel, kterého poslouchám od narození. Proto jsem nemohl být běžným mnichem, ale mnichem - poustevníkem.

Neubližování druhým bytostem - nejsvětější princip.

Když jsem byl docela malý chlapec, tak asi 5 až 10 let, sbíral jsem motýly a brouky do své odborně vedené entomologické sbírky. Později mne však ovládl soucit aniž by mi to někdo vysvětloval a já jsem spontánně se sběrem hmyzu přestal, přestal jsem motýly a brouky svou dětskou rukou usmrcovat. Tak jsem si již v úplném dětství v důsledku svého odborně motivovaného entomologického sběru učinil zlou karmu. Později když jsem dospěl a započal s meditací jsem tohoto dětského počinu hořce litoval. Toto však již odeznělo a já proto dnes neusmrcuji dokonce ani klíš'ata, která se mi prisají v lese na těle. Mám totiž s klíš'aty tichou dohodu, že pokud mne něčím neinfikují, tak je nebudu zabíjet. A svůj slib učiněný kdysi v 15 letech dodnes dodržuji a skutečně navzdory mému častému pobytu v lesích jsem nikdy ničím neonemocněl. Právě naopak, v lesích se ze všeho uzdravuji. Taky jsem v mládí v duchu jinak úžasné knihy dětské přírodní mystiky Thompsona Ernesta Setona "*Knihy lesní moudrosti*", bohužel ulovil v potoce několik ryb. Ale i toho jsem vzápětí litoval a hned jsem s tím spontánně přestal. Taky jsem se jako kluk chtěl přihlásit do kroužku mysliveckého sdružení, protože se mi zdálo že rozumí přírodě, kterou jsem miloval, ale i nyní mi vyšší neviditelná síla, která vede celý můj osud a ochraňuje mne varovala abych to neudělal a do mysliveckého spolku nevstoupil. Dnes vím proč. Protože zabíjí v lese zvěř, což by byla smrtelná karma pro jogína. A tak mi v tom Někdo na nebi či nadvědomí samozřejmě zabránil. A tak je to pořád. Stále jsem Někým vedený což vím ze své dnešní meditace. Proto ani vy neubližujte

zvířatům ani lidem! Naše životy jsou někde nějak propojeny a pokud někdo ubližuje druhým, ve skutečnosti ubližuje i sám sobě. Všechno se vrací zpět. Proto moudrý neusmrtí ani mouchu, jak učili antičtí filozofové. Já rozhodně uctívám život ve všech jeho projevech: v lidech, ve zvířatech, v rostlinách a stromech, ve vzduchu, zemi a vodě, prostě ve všem co jest. Buďte taky takoví a za nic na světě neubližujte v ničem přírodě, tomu co ji tvoří a co v ní žije.

Vegetariánství.

Vegetariánství je úcta k životu, ke všemu co Bůh stvořil. Vegetariánství je intenzivní soucit se zabíjením našich menších bratří, zvířat nejen ve volné přírodě, ale i v průmyslových neetických velkochovech. Vegetariánství je u hinduistického mnicha a jogína prvořadý předpoklad a základ všech dalších milostí. Již Lev Nikolajevič Tolstoj varoval, že dokud budou lidé jíst maso a budou používat jatka, potud budou na světě i války. Bohužel jsem nebyl vždycky vegetarián a styděl jsem se za to, když jsem zmoudřel. Ale narodil jsem se v křesťanském prostředí, kde všichni jedli maso, proto jsem i já sugestivně podlehl tomuto zlovyku pod vlivem rodinné výchovy. S vegetariánstvím jsem začal hned na Boží Upozornění v roce 1996, kdy jsem byl přiveden do Maháprabhudíp ášramu ve Střílkách, kde tou dobou dlel můj budoucí Mistr Paramhans svámí Mahéšvaránanda. Myslím si, že mne takto varoval Bůh abych neubližoval žádným živým bytostem, dnes proto neusmrcuji ani klíšťata. Vegetariánské stravování bych rád doporučil opravdu každému, i křesťanům, kteří toto upozornění však většinou bohužel ignorují, dokonce i v případě mnichů a kněží. Toto mé varování před násilím na zvířatech totiž pochopí jen skutečné duchovní Osobnosti, jako jsou indičtí světcí, jogíni, svámijové a sádhuové, kteří se vůbec neživí masem. Musíte mít prostě toto nejhumánnější hinduistické zrození, abyste To pochopili. NEZABIJEŠ, je velké přikázání Bible. Jeho výklad se však různí u křesťanů a indických Mistrů jógy. Zatímco křesťané se domnívají, že se zakazuje jen zabití člověka, Mistři jógy učí, že se jedná i o nezabíjení zvířat! Jogíni a mniši v hinduismu jsou proto vegetariány a myšlenku vegetariánství aktivně zasévají do nejširších vrstev lidské společnosti. Zde je tedy zásadní rozpor výkladu víry mezi Východem a Západem. Mniši a kněží v křesťanství totiž běžně jí maso. To je důvod proč bych nemohl být křesťanským mnichem. Přesto idea vegetariánství není cizí ani u části katolické církve. Jsou to mniši trapisté, kartuziáni a pauláni - tři katolické řády - v nichž se po vzoru svých zakladatelů, živí rostlinou stravou a jsou vegetariány. Tím dávají zajisté velmi dobrý příklad těm křesťanům, kteří nad otázkou zdravé výživy sami přemýšlí. Přesto vegetariánství u křesťanů obvyklé není. Lide se bojí zřít se masa, neboť naslouchají názorům svých materialistických lékařů. Prý se maso musí jíst abyste byli zdraví! Takový ďábelský blud a lidé tomu věří! Pravý opak je pravdou... vegetariánství by každému jen prospělo ke zdraví. Mí přátelé křesťané dále argumentují tím, že prý i sám Ježíš údajně jedl maso: velikonočního beránka a ryby. To je učí Bible. V souladu s literou zákona proto prý i oni prý mohou jíst maso. Já nevím proč to v Bibli je a kdo to tam zanesl, ale nevěřím tomu. Slyšel jsem totiž osvíceného světce svámího Mahéšvaránandu, který tvrdil o Ježíši, že byl vegetarián. Každému bych doporučoval, aby se vegetariánem stal, neboť jen pak můžete plně pochopit. Nejdřív je nutné s jezením masa rázně přestat, teprve pak přijde na řadu soucit. Netrapte se tím, že soucit se zvířaty zatím necítíte a nedivte se tomu. Nejdřív musíte z toho vlaku jezení masa sami vystoupit. Vegetariáni si velmi pomohou eticky a zdravotně. Krom toho vegetariánská strava je i chutná a zcela nahrazuje masitou stravu. Ti, kdo zvířata zabíjejí: tedy řezníci, myslivci, rybáři ap. jsou hodni hanby. Krom toho si zabíjením zvěře vytvářejí opravdu zlou karmu, neboť utrpení, které způsobují, se ukládá do jejich podvědomí a bude se jim vracet v příštích životech. Nechtěl bych být myslivcem. Ti lidé opravdu nemají soucit. Jak někdo může uříznout hlavu jelenovi nebo srně, to nelze pochopit. A jím to připadá "krásné". Myslivci proto budou jednou velmi trpět aniž by věděli proč a čím. To je zákon karmy. Protože jsou to lidé bez soucitu, ani Bůh s nimi nebude mít soucit. Nebo to jim připadá hrdinské puškou s výkonnou optikou střílet zbaběle jelena do srdce? Já sám jsem vegetariánem od roku 1996, tedy již téměř třicet let. Maso mi ve stravě vůbec nechybí. V

přechodu na vegetariánskou stravu mi velmi pomohl sám svámí Mahéšvaránanda. Potřeboval jsem mít totiž záruku ve svém rozhodnutí stát se vegetariánem a tu jsem v jeho osobnosti jistě měl. To je již úkol Mistra, dělá z lidí vegetariány. Já jím všechny druhy zeleniny a ovoce, ořechy, mandle, též mléčné výrobky. Jsem tedy vegetarián, nejsem příliš útlocitný vegan. Tak toto jsem vám chtěl říct o vegetariánství z pohledu své víry.

Ekologie podle poustevníka.

Málo se ví, že já poustevník, jsem byl kdysi v 90. letech 20. století na začátku své duchovní cesty k Bohu zaměstnán jako učitel dětí ekologické výchovy. Bylo to na Středisku ekologické výchovy a etiky Rýchory v Krkonoších. K ekologii jako františkánující poustevník mám tedy samozřejmě velice kladný a pozitivní vztah. Proto nemohu souhlasit jak se ekologie v předzvěsti globální ekologické krize, k níž směřuje tento svět, zneužívá k útisku srdce nás svobodomyšlných lidí. Opravdu zneužívají své kompetence a zákony a já vytýkám ochráncům přírody útisk zálesáků, tuláků a trampů a samozřejmě i mne poustevníka, například za v jádru neškodný tradiční ohýnek někde v jeskyni. Opravdu si všímají především sekundárních problémů a na nich si dělají sebereklamu jací jsou velcí ochránci přírody. Přitom opravdu primární problémy v podstatě neřeší, neboť ze strany zákonů této zkažené, neduchovní, Bohu odcizené společnosti, jsou umožněny. Zde mám na mysli například zabíjení zvěře ve volné přírodě vrahy zvěře, lesáky, katastroficky přehnanou těžbu stromů, tímiž kazisvěty, dále těžbu vápence v CHKO Moravský kras soukromými kamenožrouty atd. Nám zálesákům a milovníkům zdejší přírody nepovolují nejen oheň, bez něhož je život v lesích neobvykle svízelný ba nemožný (což oni dobře ví!), ale nepovolují ani pouhý stan, přístřešek či maringotku, jako nezbytných prostředků k modlitbě a meditaci v osamění drsné přírody u mne poustevníka, což vnímám jako zneužívání zákonů této společnosti proti duši poustevníka, který chce žít především jen osamění přírody a měl by být přece zvláště chráněn jako kulturní a duchovní dědictví tohoto národa. Z těchto důvodů se s profesionálními strážci a ochránci přírody, jakož i lesníky míváme v pohledu na ochranu přírody. Myslím si, že mne v Moravském krasu utiskují a už jsem proto kvůli tomuto útisku na protest na čas opustil demonstrativně Moravský kras. Ochránci přírody jsou jistě něco pozitivního v lidské společnosti, ale trpí proto pocitem vlastní výlučnosti, jako by byli již osvícení při pohledu na přírodu a na její děje, což si já ale nemyslím, i když na státní úrovni bezpochyby bezvadně plní svojí funkci. Opravdu ochránci přírody nesou na rukách krev nevině zabíjených tvorů, za což jsou z moci svých razítek zcela jistě zodpovědní. Já sám se jako zkušený zálesák a lesní poustevník považuji za alternativního krajinného ekologa, například tím že jsem se stal již dávno vegetariánem, abych se nemusel podílet na zabíjení živých tvorů. Já sám jako poustevník však nemohu vůbec nic změnit, neboť nemám žádné kompetence a jsem odevšad kde bych mohl být ještě něčím užitečný vypuzovaný a vyháněný, například z pozemků Školního lesního podniku Křtiny. Až ona ekologická krize, ke které směřuji tento svět dolehne a která vše v této společnosti vyhrtí do extrému, tehdy si někdo možná vzpomene na můj varovný hlas v roce 2025. Bojím se o osud demokracie. Nechci aby začala nějaká nová totalita ve jménu falešně pojaté ekologie a ochrany přírody, k níž spatřuji latentní trendy již v dnešní době, viz například neradostná pseudokauza trampských tábořišť v CHKO Kokořínsko, která pod vlivem ekologických fanatiků hrozí přerůst v celonárodní problém boje s trampem, který přece má v této republice již předkomunistické kořeny. Komu duševně zdravému mohou vadit osamělé trampské osady nebo poustevny? Rozhodně k tomu nebudu tolerantně mlčet! Ze všeho nejdříve tedy musí přestat zabíjení zvěře a dále opravdu přehnané kácení stromů pro zisk do něčí kapsy a též se musí zcela přestat s popotahováním tradičních lesních společenstev, zejména trampů a nás poustevníků. Jinak přeji každému na své úrovni vědomí vše dobré. Naslouchejte dál poustevníkovu hlasu.

Sankalpa, autosugestivní metoda k překonávání letitých návyků a zlovyků.

Sankalpa je autosugestivní metoda k překonávání letitých návyků a zlovyků. Podstatou této sugestivní metody je, že si nic násilně neodpíráme, všeho si s mírou užíváme a dopřáváme a do svého podvědomí současně vkládáme pozitivně motivované sugesce, čili sankalpy, tedy naše upřímná vroucí přání po změně našich letitých, zdánlivě nezdolatelných návyků, například v otázce duchovní kázně, praktikování sádhany, zásad zdravého stravování, sexuální energie atd. Opravdu si nic neodpíráme, ukázněujeme se humorně, zcela nenásilně touto sugestivní metodou čili sugescemi našemu podvědomí v živé víře, že to pomáhá k toužebné změně. Je to tedy síla sugesce, sankalpa šakti, která nás zcela proměňuje, nikoli jen vlastní úsilí, či síla nezdolné vůle. Touto podvědomou sugestivní silou lze zvítězit doslova opravdu nad všemi vnitřními odpůrci i nepřáteli, nalezanými postupně s duchovním vývojem ve svém nitru, v podvědomí a nevědomí. Nějaká míra vlastního úsilí při tomto odříkání je však žádoucí. Rozhodně hledané změny nenecháváme jen na našem osudu, čili karmě a snažíme se být vskutku jogínem, pánem svého osudu a svých karm. Tuto sugestivní metodu dovedl ke skutečnému mistrovství již dávno přede mnou Břetislav Kavka, český mystik a parapsycholog, který ji zveřejnil ve své velice čtenářsky úspěšné knize: *"Nové základy experimentální psychologie"*, kterou by měl každý zájemce o duchovní cestu si nejdříve přečíst a prostudovat. Vnitřní a vnější svět jsou spojené nádoby. Jakými jsme k sobě, takovými budeme jednou ke svým bližním. Proto přistupujte ke svým trápením a problémům s humorem a nic si násilně nevynucujte. Nevíte do čeho všeho zasahujete. Vše ponechte na léčivé síle sankalpy - autosugesce. Nakonec budete úspěšní. Tuto metodu jsem znovuobjevil ve své meditaci sebezpytování. Důležitá u této metody je živá víra v pomoc Boha, neboť jsme v rukách Božích ať si to uvědomujeme, či nikoli. Bez této víry ve vyšší pomoc Boží to rozhodně nepůjde, má metoda nebude správně fungovat. Bude postrádat hlavní esenci. Není to tedy ateisticko - psychologická metoda! Úspěch na vaší duchovní cestě se dostaví vydobydelteli si vlastním úsilím při praktikování duchovní sádhany zvláštní milost Boha, čili od Někoho z vnitřního Vesmíru. A to je ve vašich rukách, do jaké míry se zájmy vesmíru spolupracujete. Je to tedy založeno na Síle Lásky, milosrdenství a soucitu. Proto se naučte pokorně nést své kříže, dokud je Někdo z vás milosrdně nesejme. Programování podvědomí je realita. Autosugesce je pozitivní příkaz toulavé a bloudící mysli a soustředění jí do patřičného duchovního koridoru. Sugescce je účinná metoda ovládnutí sebe udílením rozkazů svému podvědomí v živé víře v jejich účinnost. Sugescce je síla našeho přání směřujícího k větší sebekázi.

Nemajetnost u mnicha.

Být chudý pro Boha neznamená naprosto trpět jakýmkoli nedostatkem, to by bylo nepochopení této mé duchovní vize. Znamená to, že jsme se rozhodli pro ekologicky šetrný život. Já propaguji to co nazývám františkanstvím, tedy život v sebekázní a dobrovolné nemajetnosti v duchu sv. Františka z Assisi, který na sestru chudobu ve světských statcích kladl veliký důraz. To však vůbec nepřijali, nerealizovali ba nepochopili četní Františkovi následovníci. Přesto sv. František varoval, že evangelijní chudoba je jedním ze základních pilířů jeho víry a řehole. Proto šel tak daleko, že se stal žebrákem žijícím v bezdomoví. Domnívám se, že tuto středověkou tradici mnišství by bylo záhodno v této převážně konzumní společnosti úspěšně obnovit. Na mnohé z vás jistě doléhá karma nemajetnosti, to ale vůbec není zlé, je to dobré z hlediska vyšších duchovních cílů a aspirací. Né nadarmo se skutečně duchovní lidé na začátku svého obrácení k Bohu zříkají peněz a světského majetku a odcházejí do bezdomoví jako potulní mniši a jogíni. Proto ani vy nelitujte, že jste poněkud nemajetní, může to být podnět a prostředek k vašemu vyššímu duchovnímu vzrůstu.

Musíte se jen naučit žít šetrně a skromně, potom budete mít životních prostředků dostatek. K této šetrnosti je velice žádoucí ukázněnost se například v otázce svého stravování a soukromých tělesných potřeb. Nelitujte proto vůbec, že jste chudí na světské statky, je to podstata mnišství! Buďte jako můj velký vzor svatý František z Assisi, rozdejte část svého nadbytečného majetku dobročinným a charitativním společnostem a nadacím, či jen obyčejným žebrákům a lidem v bezdomoví na ulici a zcela jistě budete mít karmicky poklad v nebi. Tak jsem to učinil i já. Dokud jsem měl peníze, jenom jsem je rozdával a proinvestovával do duchovních předmětů a do duchovních projektů. Nyní když jsem opět nemajetný, či spíše relativně nemajetný, jdu zase dál svou vlastní cestou, kterou nazývám "františkánstvím", což je dobrovolné kázněné se. Buďte jako já, opravdu rozdávejte nadbytečný majetek, například Višvagurudžimu Mahéšvaránandovi - což je úplně nejlepší vynaložení všech svých hmotných statků - na jeho největší projekt: charitativní a dobročinný Óm ášram Jadan v Indii. Pokud ještě jednou zdědím nějaký majetek, zase ho budu rozdávat a zase budu sponzorovat různé dobročinné projekty, a to zde v České republice, v níž žiji jako poustevník, například na Charitu, Armádu spásy, Dobrého anděla, Greenpeace... nebo třeba na nemajetný trapistický klášter Nový Dvůr. Opravdu se na to už těším až budu bohatší a budu zase ve větší míře moci vydávat peníze potřebným. Františkánství, jak já tomuto svému životnímu názoru říkám, je nejpozitivnější, nejharmoničtější, nejláskyplnější cesta životem, jakou si lze v tomto světě přát a zvolit. Na tuto svou duchovní vizi jsem přišel již někdy před třiceti roky a stále jsem jí i jako mnich věrný.

Sám na hoře.

Dokonce i v České republice a zejména na Slovensku ještě jsou opuštěná místa na nichž nehybně stojí čas. Ale jsou velmi vzácná. Hledejte je jen v přírodních rezervacích a chráněných územích, kam těžaři stromů s motorovou pilou a lovci nesmí přijít. Tam usedněte, ničeho se nedotýkejte a meditujte. Rozhodně se nebojte. Oni umí dávat jenom světské pokuty, jinak jsou bezmocní. Myslím si, že vy kdo jste jako já máte právo v lese svobodně žít. Pořídte "dřívkáč" za tisíc korun, který je tolerovaný. Určitě se vám vyplatí. Budete mít čisté svědomí před ochránci přírody. Oheň je neodmyslitelnou součástí života na poustevně, nejen z praktického hlediska například na uvaření čaje, nebo pokrmu vezdejšího, či proti chladu v noci, ale zejména z mystického hlediska. Všichni svatí poustevníci rozdělávají oheň a u ohýnku sedí. Je na tom něco mytologického. A myslím, že všichni soudní ochránci přírody, tedy pokud to mají v hlavě pohromadě a v harmonii, to musí pochopit. Bez ohně v přírodě totiž rozhodně nelze přežít. To oni ví, a proto vám chtějí ve skutečnosti zabránit v děláni ohňů, aby se vás podprahově zbavili, vytěsnili vás z lesů, z přírody, který podvědomě považují ve své pomýlené filozofii za své vlastní území. Tento les ale patří každému, kdo se k němu chová ohleduplně, ne bezohledně jako ti velkopodnikatelé se stromy v dnešní klimatické změně. Nemají rozhodně čisté svědomí a na rukách mají krev nevině zabíjených bytostí! Vůbec si s nimi nic nezačínajte, jen jim tu pokutu klidně zaplaťte, neboť na "své úrovni" oni taky plní nějakou relativní funkci v této světské konzumní společnosti. A vyhýbejte se jim, nestýkejte se s nimi a žijte po svém. Já do lesů a hor rozhodně patřím a chodím sem hledat napojení na Božího Ducha. Myslím si, že mě pro tento účel vůle Boží vyčlenila k poustevnickému usazení Hádecké údolí čili Údolí Řičky v jižní části Moravského krasu. Je to zalesněné území. Celkem zde využívám příležitostně za účelem meditace v osamění asi 9 jeskyní z cca 50 zdejších jeskyní, například jeskyně Trampů, Slezákovu díru, Kůlničku, Pekárnu, Švédův stůl, Křížovu, Adlerovu, Nad Kůlničkou a Liščí díru. Přitom hlavní meditační jeskyni v tomto posvátném údolí, jakož i v celém Moravském krasu, jsem učinil Adlerovu jeskyni. Hádecké údolí, jak jsme ho nazývali my, trampové a jeskyňáři, navštěvuji již cca 45 let života. Původně jsem chtěl žít jako poustevník v

onom kdysi velmi svatém Vallis Baptismi, Údolí křtu čili Křtinském údolí. Ale tam nejsou pro osídlení poustevníkem dnes potřebné pozitivní dobré energie, nejen mezi speleology, ale i ve vztahu se správcem tohoto pozemku ŠLP Křtiny, kteří mé poustevnické myšlenky nejsou vůbec bohužel nekloněni. Navíc je energie a aura Křtinského údolí velmi znehodnocena výstavbou velmi frekventované silnice bez chodníku pro pěší turisty, návštěvníky či poutníky k Panně Marii ve Křtinách, která hrozí smrtelnou kolizí se zběsile ujíždějícími motorkáři a automobilisty. Proto jsem dal nakonec za pravdu RNDr. Antonínu Tůmovi ze Správy CHKO Moravský kras, který mi navrhl abych poustevnický přijal jen Údolí Říčky, místo Křtinského údolí a Habrůvecké plošiny. A tak se nakonec i zázračným způsobem stalo. Tak mne to přivedlo zpět domů do Údolí Říčky. Zde je tedy má současná hlavní meditační jeskyně. Prosím abyste mne nestopovali, nehledali mne, nenavštěvovali a doufám že mne odtud již nikdo nevyžene.

Satsang, o vnější vzdálenosti a vnitřní blízkosti u nohou Vesmírného Mistra.

To nejúžasnější co můžete zažít je satsang u nohou Osvíceného Mistra jako je Višvaguru paramhans svámí Mahéšvaránanda. Říká se, že satsang u nohou sádhu je jako životní vítězství. Rovněž Upanišády vyzdvihují důležitost naslouchání slovům Mistra. Probuď se a přisedni k nohám Mistra. Tato cesta je jako ostří nože. Těžko po ní jít. Já na satsang nedám dopustit. Vše je to tajemné působení Boží Milosti. Na satsangu se předává pozitivní energie, Lásky, čehož má každý zapotřebí. Zpívají se duchovní zpěvy, bhadžany až se oči orosí slzami Lásky. Mistr přednáší o józe a svém Poznání. Všude je ticho, které občas přeruší jen smích zúčastněných. Svámiji totiž svoji jógu přednáší s humorem, nadhledem a s uvolněním. Proto je svými žáky nadevše milován a uctíván, jako Boží vtělení. Já sám jsem byl na Svámijihovo satsangu poprvé v roce 1996 a hned si mne tento Mistr jógy získal svou dobrosrdečností. Od té doby se zúčastním prakticky všech satsangů v ášramu ve Střílkách, který je nejvýznamnějším Svámijihovo ášramem v Evropě. Svámiji si mne opravdu získal a i proto jsem se mu zvlášť odevzdal jako mnich - svámí. Přesto po mnoha letech prožitých na satsanzích rádím, abyste neustrnuli ve svém duchovním vývoji pod vlivem přijímání jen vnějších energií, ale šli dál také někdy po své vlastní individuální cestě do osamění. Tak učinili všichni poustevníci a mezi nimi samozřejmě i já. Následujte ve všem své vnitřní volání a nic nepotlačujte. Pokud se vám zdá že duchovně stagnujete může to být vnitřní signál, že máte učinit nějaký další krok, jímž může být právě cesta na poustevnu. Já klidně ze satsangu odejdu do lesa, abych našel svůj vnitřní vztah s Bohem. Neboť Bůh mystiků a proroků odjakživa promlouvá v Tichu a samotě. Jsem tedy velkým příznivcem těchto zejména vnitřních satsangů v samotě u nohou Vesmírného Mistra. Proto kolektivní satsangy nyní ve věku 57 let již zanedbávám a budu se zdržovat více v klauzuře, či v lese. Já jsem tento opravdu radikální krok směrem k Bohu již udělal a našel jsem štěstí, mír a harmonii. I vy budete překvapeni kolik Lásky, štěstí, harmonie, inspirace, vnitřního míru, smíření a odpuštění naleznete u nohou svého vnitřního Mistra v samotě poustevny. V samotě budete samou radostí psát básně a možná i duchovní knihy pro druhé. Taková je cesta poustevníka, džňánajogína, neboť džňánajóga je kvalitativně vyšší cesta než bhaktijóga nebo prostá karmajóga. Já jsem především džňánajogín s bhakti, oddanosti k Bohu, což je myslím velice důležité kombinace nás všech poustevníků, nezbytné pro život v samotě ústraní poustevny. Obracejí se na mne bhaktové s žádostí abych je navštívil na satsangu. Já jsem se však rozhodl vnější satsangy omezit, s výjimkou stříleckých satsangů s Višvagurudžím a místo toho žít v samotě na bázi vnitřního satsangu u novou svého Vesmírného Mistra. Doslova jsem se rozhodl, že ze své pozeňnané samoty nevyjdu navenek dokud nedosáhnu Osvícení. Má účast na satsanzích do té doby je zbytečná. Nejsem již bhaktijogín.

Žít beze strachu.

Taky jsem měl strach, ale nyní již žádný strach necítím. Jaké byly mé strachy? Na počátku strach ze smrti, z nebytí, strach tváří tvář nekonečnému vesmíru po prožitku Vesmírné Lásky, strach z nemoci, strach být bez ženy, strach ze samoty, strach z bezdomovectví, strach z démonů, Satana, strach z černé magie, těch strachů které na sebe bral život a které na mne útočily bylo opravdu velké množství. I vy jistě něčím takovým procházíte a trpíte. Dnes vidím, že mne strach upozorňoval na novou etapu na mé duchovní cestě, po níž budu muset projít. Nyní již žádný strach nemám a jsem v harmonii. Láska je nepřítomnost strachu. I vy se přestaňte bát. To vám radí poustevník, který všemi, i velkými strachy, prošel a zvítězil nad nimi, pochopil je a rozpustil až se staly zcela neškodnou emocí. Myslím že zcela bez strachu to během cesty nepůjde. Strach je hnací motor a síla jít dál k Bohu. Proto se pomodlete pokud se bojíte a jděte dál za Bohem. Strach je v podstatě přirozenou emocí. Nesmíte však být posedlí strachem. Don Juan učí, že k poznání je třeba přistupovat se strachem. To si já však nemyslím. Strach je na cestě poznání v podstatě náš nepřítel a musíme ho překonat všude, kde se objeví. Kdo se bojí, ten se ale něčemu ve svém životě učí. Například zpytujete své svědomí, takže to má na vás pozitivní vliv. Vesmír je ke každému 100 % spravedlivý. Hlavně si nepřipustit strach. "Oni", démoni ze strachu žijí. Oni vás prostřednictvím strachu udržují ve své moci a ovládají. A o tom je již tento svět a život v něm. Skutečně osvobozené bytosti vždy byly a jsou beze strachu, nýbrž v Lásce, která se strachem neslučuje. To "oni" ví, proto se naší Lásky bojí. Jenom meditace zahubí všechnen strach. Podívejte se proto beze strachu do sebe jak funguje váš vnitřní vesmír.

Můj františkánský život v bezdomoví.

Já sám jsem v bezdomoví žil, nebyl jsem však bezdomovec. Byl jsem spíše potulný mnich, někdo jako Buddha, František z Assisi, i Ježíš žil v bezdomoví. Žil jsem tedy z lidské dobrotivosti. Nikdy jsem však nikomu neřekl o peníze, nežebрал jsem, neobtěžoval jsem nikoho na ulici, neboť jsem měl jinou filozofii než dnešní žebráci. Já jsem jen hrál u kostela u Minoritů v Brně na flétnu a vše pro živobytí jsem tak získal. Měl jsem se poměrně dobře, musel jsem však žít prostě, pokorně a šetrně. Dnešním bezdomovcům vytýkám, že útočí s žádostí o peníze na lidi na ulici, vyčítám jim tedy chtivost po penězích. Nejsou mnohdy spokojeni co jim nabízím dobrovolně za almužnu a chtějí stále víc peněz. Takové osoby radím příliš nepodporovat, neboť to nejsou ti praví bezdomovci. Vy podporujte ty pravé žebráky, poznáte je tak že žebrají s kelímkem o almužnu někde u kostelů, jsou to tedy pohádkové bytosti. Mnozí duchovní lidé z vlastního přesvědčení dobrovolně opustili tento svět, rozdali svůj majetek chudým a zcela nemajetní odešli do bezdomoví. Já k nim cítím úctu a obdiv. Velice rád bych tyto svaté bezdomovce uvítal na ulicích našeho města Brna. Většina současných bezdomovců jsou však závislí na alkoholu, na drogách ap., a proto je podporujte jen opatrně a s mírou. Domnívám se, že tento společenský problém s lidmi na okraji společnosti musí umět velkodušně vyřešit tato demokratická společnost. Měli by mít alespoň to nejnutnější k životu. Stačila by k tomu podle mne pronajatá velká tělocvična, v níž by mohli bezdomovci spolu komunitně přežívat. Tak to je námět na zamyšlení pro zodpovědné osoby. Já dnes finančně podporuji Armádu spásy za to, že podporuje na jejich cestě tyto nejzranitelnější osoby v bezdomoví ve jménu Ježíšovy milosrdné lásky. Myslím si, že ty roky co jsem v plné fyzické síle a zbožnosti prožil jako poustevník v bezdomoví, patří k nejsvobodnějším v mém životě. Nyní mám již ášram a na život v bezdomoví ve stáří již nepomýšlím. Žil jsem tedy jako František z Assisi z Boží Milosti, poznal jsem z vlastní zkušenosti přednosti i úskalí takovéto cesty, která je velice obtížná, nikoli nerealizovatelná v 21. století. Boží Milost mne stále vedla a doprovázela. Za své bezdomovectví se

nestydím. Opravdu jsem byl velice šťastný a svobodný. Kdybych se někdy ocitl v nějaké bezvýchodné situaci, tak bych znovu oblékl kutnu sv. Františka z Assisi a dožil v ní svůj život svobodně na ulici. Bezdomoví je velice svobodná cesta životem.

Jógová transcendentální nauka o čakrách a úrovních vědomí.

Poznání smyslu lidského života mi umožnila neobyčejná indická hra "Líla" jejíž autor je Ind Harish Johari. Nezná se ani skutečný autor ani doba, kdy tato hra vznikla. Uvádí se, že je asi více jak 2000 let stará. Tuto hru by měli hrát všichni psychologové a psychiatři, aby něco pochopili, neboť je to nejpropracovanější psychologická mapa na světě. Protože jsem nepochybně indického zrození, hned jsem tuto nauku o čakrách vnitřně prožil a zcela pochopil. Pochopil jsem to, co křesťané nechápou, ani nechtějí pochopit. Tak například z druhé - sexuální čakry hovoří například psycholog Sigmund Freud, který byl na své úrovni mistrem této čakry. To je ovšem velice nízké poznání, jakkoli na své úrovni platné. Naproti tomu Carl Gustav Jung dosáhl podstatně vyššího stupně vědomí - čtvrtou čakru, stal se rovněž jejím mistrem, aniž měl však odvahu jít ještě dál do ještě vyšších center vědomí. Pak je ještě pátá, šestá a sedmá úroveň. Ježíš, Buddha či Maháprabhudží jsou bytosti až na sedmé konečné úrovni, tedy na úrovni Kosmického Vědomí. Proto jim svět většinou nerozumí, jakkoli je uctívá. Taky můj Mistr Mahéšvaránanda jistě realizovat tuto nejvyšší sedmou čakru a jeho poznání je tedy až z té nejvyšší možné úrovně. Není tedy obyčejný tuctový kněz v kostele disponující omezeným poznáním Boha a Božích principů a zákonů. A takoví kněží s nízkým vědomím nám tu chtějí něco vykládat. Kdyby šli raději na poustevnu a poznali se, místo toho aby se svým nedokonalým poznáním exaltovaně někoho přesvědčovali a kázali. Většinu světské populace však toto kázání zesvětštělých kněží ovšem stačí, neboť se nachází svým vědomím převážně na úrovni druhé, nanejvýš třetí čakry, tedy na úrovni zvířecí říše. Jíst, spát a plodit potomstvo jim stačí. Vzpomínám jak jsme tuto hru "Lílu" hráli v roce 1995 u nás doma v Bosonohách spolu s maminkou a mou přítelkyní. Podstatou této hry je pochopit, že lidské vědomí se ubírá po cestě duchovní evoluce od nejnižších do nejvyšších transcendentálních psychoenergetických center v lidském těle čaker. Tehdy, při hře hry Líla, která formou synchronicity rezonuje s kosmickým děním, jsem se našel na hadovi žárlivosti s vědomím na úrovni druhé čakry - to se přiznávám a to mi stačilo. Odmítl jsem hrát dál. Nevědomky jsem žárlil totiž na Betty, mou tehdejší přítelkyni. Následně mé pochopení filozofie čaker ozřejmil i Ram Dass ve své knize "Tanec života" a já jsem tuto filozofii zcela přijal za vlastní. Rovněž poznání mého Mistra Paramhanse svámího Mahéšvaránandy z nauky o čakrách vychází. Toto své poznání Mistr sepsal v knize "Skryté síly v člověku". Nechci vysvětlovat propracovanou mystickou nauku jednotlivých čaker, kterých je 7 či 8. Nyní se svým vědomím nacházím podle svého názoru na čtvrté úrovni tzn. anáhata čakry - na úrovni srdce, se záblesky a vlivy vyšších čaker. To je již nad světskou úrovní, ale do konečného kosmického Osvícení to mám ještě daleko. Pokud tomu chcete rozumět vezměte do svých rukou Mahéšvaránandovu knihu "Skryté síly v člověku", nebo se připojte na web Jógy v denním životě www.cakry.cz. Čakry mi opravdu vše v životě vysvětlují. Není to filozofie. Je to Skutečnost.

Osamění.

Já si samoty s Bohem velice cením jako jednoho z důležitých předpokladů na své duchovní cestě a jsem za to Bohu vděčný. Zatím však žiji na bázi naplňování karmy a dharmy se svou maminkou v mém rodinném ášramu. Odcházím však pravidelně do lesů na poustevny a do meditačních jeskyní. Plánuji ale odejít do úplné samoty na venkovskou poustevnu. Domnívám se, že ta největší radost, harmonie a štěstí mne tedy teprve čekají. Osamocení není krutý úděl a není třeba se ho bát, pokud

jste duchovní. V okamžiku smrti bude každý sám, proč na to tedy čekat. Buďte jako ten, kdo již pro svět lidí zemřel. Je to výsada a velký Boží dar. V samotě za vámi přijdou andělé i vnitřní Mistr, aby vás vyučovali skryté jógové umění.

Mlčenlivost.

Světští lidé se bojí ticha, tedy setkání se sebou samým, se svým vyšším Já, nechtějí být konfrontováni se svým podvědomím, egem, ani nadvědomím. Opravdu se toho bojí, proto neustále zahánějí samotu rozhovory s druhými lidmi. Oni tak získávají energii na bázi ega. Já jsem však pochopil, že mlčení je jednou z duchovních ctností, Boží Milostí a silou mystika. Pokud toužíte po Poznání, potom se naučte umění utišit myšlenky svého malého já a naslouchat spásné nauce poselství věčnosti jež k vám promlouvá formou vnuknutí v Tichu za myslí. Já sám jsem kdysi držel maunu (mlčení) celkem 3 roky nepřetržitě, v době kdy jsem žil na horách a odtud sestupoval do lidské společnosti. Komunikoval jsem jen prostřednictvím papíru, na něž jsem psal své vzkazy. Stále jsem mlčel. Tím jsem se stal do značné míry jasnozřivý, senzitivní a dovedl jsem čist myšlenky. Poznal jsem přednosti i úskalí této silné duchovní praxe. Dnes si myslím, že mauna je jen do samoty, ale pokud žijete mezi lidmi, potom raději komunikujte na principu úsporné odtahité mluvy. Jinak by vás nemuseli dobře chápat protože byste jim neodevzdávali kýženou energii, a mohli by na vás útočit. To se stalo i mě. Dokonce i nejbližší přítel na mne při dlouhotrvající mauně zle silově útočil. Proto vám radím, abyste si zvykli druhým rázně odpovídat na jejich ataky. Rozhodně neumlčujte svého vnitřního šermíře, který vás během komunikací chrání před energiemi ega. Maunu ve společnosti lze praktikovat jen symbolicky, například na jeden den a to raději jen v ášramu.

Cvičit Jógu v denním životě.

Důležitý předpoklad rozvoje skrytých duchovních sil ve zdraví a dlouhověkosti, je pravidelné každodenní cvičení vybraných jógových ásan, pranajámy a krijí. Zažňte lenost a únavu a zacvičte si naši osmistupňovou zázračnou Jógu v denním životě, jež zaručeně vede až k Nejvyššímu Cíli, k mokše, Osvícení, čili Sjednocení s Bohem, Božským Já, či jak se tento nejvyšší cíl lidského zrození nazývá. Naše Jóga v denním životě autora Višvaguru paramhanse svámího Mahášvaránandy je tradiční indické cvičení prověřené věčností. Tím se velice odlišuje od všelijakých povrchních, jen fyzických cvičení, která jsou velmi populární v této kalijuze v západní společnosti. Proto vám jógu, ale opravdu jen podle vědeckého, mystického a mistrovského Systému Jóga v denním životě v dnešní záplavě všelijakých "jógu", které jsou jen na bázi strečinku či earobicu, vřele doporučuji si zacvičit.

Modlitba.

Svámiji říká, že modlitba je osobní konzultace u Boha, u Božského Já. Modlitba je dialog s Bohem, s vyšším Já. Vždy když máte strach, cítíte se osamělí, dezorientováni, negativní, ihned zasedněte, opakujte svojí mantru, modlete se ke svému vyššímu Já, jež je Bohem. Dočkáte se úlevy od svých starostí a problémů a zázračného vysvětlení a rozpuštění vašich vnitřních stavů a pochodů, od všech dezinformací, těch které jste si na základě svých dosavadních zkušeností vymysleli, i těch které na vás uvalil tento svět na bázi kutsangu. Vnitřní modlitba srdce, čili mantra džapa se musí stát vaší

duchovní žízni a životní potřebou. Proto zasedněte a opakujte si odevzdaně s pokorou jméno Boží. Modlitba vás posvěcuje a činí váš život snesitelný, smysluplný, pozitivní a úspěšný. Vždy když jdu spát si odříkám - světe div se - několik křesťanských modliteb naučených mou maminkou kdysi v dětství jako "Otčenáš", "Anděle Boží strážce můj" a "Andělíčku můj strážníčku". Jsem si vědom toho, že bych se měl více modlit, neboť kdo jiný by se měl modlit, když né poustevník. Na požádání se modlím za druhé lidi, nebo se pomodlím když k tomu dostanu vyšší vnitřní pokyn. Modlím se vírou, že to druhým pomáhá. Neočekávejte však žádné zázraky. Skutečné zázraky se dějí ve skrytosti. Takže se musíme všichni naučit více modlit, mantra džapovat či jen prostě nehybně sedět v meditační pozici a rozjímat či dokonce meditovat.

Meditace.

Po své třicetileté meditaci pořád nevím jak se ve Skutečnosti správně medituje. Nejsem teoretik, ale praktik. Já razím myšlenku, že stačí jít jen do ticha a samoty svého pokoje, jeskyně, poustevny, či na vrchol hory a opakovat si svojí mantru, pak se ono Božské samo od sebe zjevuje a vyšší Božské Já, čili vnitřní Mistr přichází ke mě. Nejsem tedy vůbec teoretik na meditační techniky, a proto nikoho toto umění neučím osobně. Jsem si vědom toho, že v podstatě si na to musí přijít každý sám intuitivně, v souladu se svým duchovním vývojem. Já tedy jen sedím a rozjímám o tom čím mne Někdo v Tichu za myslí inspiruje. Je to nevysychající pramen poznání a té nejhlubší možné Moudrosti. Tehdy ke mě od Vyššího Já přicházejí velice krásné a vznešené duchovní myšlenky i rady pro docela obyčejný praktický každodenní život. Já si vše zapisuji a dokonce píši podle tohoto poznání i tuto svou knihu. Vnitřní Mistr mi umí poradit v každé situaci v níž se na své duchovní cestě ocitám, a to velice moudrým a humorným způsobem. Jedná se o z knih nevyčtenou mystickou nauku a tu mohu předávat dál druhým lidem. Meditace razí cestu vyššímu smyslu života, Božskému životu v Božím zasvěcení. Nic není pro náš život hodnotnějšího a důležitějšího než meditace. Správná meditace není nějaké fantazírování. Nejlepší je když se na nic nesoustředíte, na nic nemyslíte, jen spočínáte ve vědomí vlastního Já v Tichu za myslí, úplně se uvolníte, opakujete si svoji mantru, čili Jméno Boží. Všichni moudří lidé, světci, jogíni, mniši a prostí lidé všech časů, kultur a náboženství jsou vyobrazováni ve vznešené meditační pozici - my se musíme od nich toto tajemství učit a stále za všech okolností jen sedět, rozjímat, meditovat a kontemplotovat. Smysl a cíl lidského zrození a štěstí zde na Zemi není v ničem ve vnějším světě, v ženě, bohatství, úspěchu ve světě, ale jen ve svém vlastním nitru - tam je třeba hledat a dokopat se k pokladu svého srdce, vyššího Já, čili k Osvícení, zažití a Realizaci Boha. Pořád o meditaci nemohu v podstatě nic říct. Myslím, že postačí jen nehybné sezení. Meditace je každopádně to nejlepší co můžete v životě dělat. Vnitřně naplňuje vyšším smyslem a přibližuje nás k Osvícení a Osvobození. Můj Mistr říká, že meditace bez mantry je jako tělo bez duše, proto si nezapomeňte opakovat při meditaci stále svoji mantru.

Vesmírný smích.

Vesmírný smích je požehnaný dar jasnozření v samotě u nohou Božích. Spatříte humornou stránku našeho mezilidského soužití, zejména vampírismu, které vás tolik trápí. Tento vnitřní vesmírný smích je mé velké tajemství a dar děvů či vnitřního Přítele. Více se o tom rozepisovat nebudu. Jděte do samoty na horách a vizte to sami. Budete se smát až se budete za břicho popadat svým trápením, utrpením a vnitřním problémům, neboť uzříte a pochopíte humornou stránku mezilidského soužití, naší poutě věčností. V samotě moc ega mizí a schopnost milovat se rodí. Budete milovat i své nepřátelky, odpůrce a nepřátele, ale aniž byste se poddávali jejich démonům, s nimiž jste

připoutání. Tím získáte odolnost a vnitřní sílu. Taková je služba dévů, čili andělů, kteří v nejhlubším osamění přicházejí k opravdu zkroušenému lidskému srdci.

Mantra.

Praxe mantry čili mantra jóga je esence jógové modlitby. Je to neustálé opakování Božího jména se zbožností, pokorou a úctou, například Ježíšova jména, Buddhova nebo našich hinduistických avatárů Maháprabhudžího a Dévpuridžího, kteří jsou uznáni jako plně osvícené svaté osobnosti již od svého narození. Nic není důležitějšího - současně s ostatní jógovou sádhanou - než opakování své osobní guru mantry, obdržené od skutečného Mistra, jako byl svámí Šivánanda z Rišikéše, Sai Baba a další a další. Tuto posloupnost indických Mistrů jógy, guruů, završuje v 21. století mnich Paramhans svámí Mahéšvaránanda, který je Višvaguru, Mistr a Pán Vesmíru. Opravdu si zajděte na seminář jógy vedený Jeho svatostí Mahéšvaránandou a požádejte ho o iniciaci čili zasvěcení do mantry. Rozhodně tohoto důležitého životního rozhodnutí nebudete nikdy litovat. Všichni svatí doporučují neustálé opakování Božího jména jako jisté cesty k Bohu, ke spáse, Osvobození, Osvícení čili k mókše. Já sám jsem na cestě mantra jógy od roku 1995 a zjistil jsem, že je to již má nejoblíbenější a nejdůležitější sádhana. Praxí mantry můžete získat různé tajemné zvláštní schopnosti a síly a přiblížit se k Bohu, svému vysvoboditeli, Vesmírnému průvodci a Ochránci. Proto byste měli s mantrou co nejdříve začít. Opakování mantry je tedy druhou věcí, hned po vegetariánství, kterou bych vás chtěl naučit. Mantra může mít nadpřirozenou moc. Pouhé opakování mantry může způsobit zázrak. Taková je moc Božího jména. Proto nic není důležitějšího než mantra. Mantru s Božím jménem uděluje seberealizovaný Mistr svým žákům, pokud nemáte Mistra musíte si vystačit s mantrou z jógové literatury, například z velmi kvalitního a odborného spisu šrí svámího Šivánandy "Mantra jóga". Tam je celá řada vhodných manter. Tak si nějakou vyberete a začnete s jejím praktikováním. Samozřejmě nejlepší je získat mantru přímo od fyzického Mistra spolu s jeho požehnáním. Opakování mantry mi dává opravdu velmi hluboký vnitřní smysl. Myslím, že jsem zde na Zemi abych opakoval Boží jméno. Alespoň něco mohu dělat pro Boha. Alespoň něčím mohu těšit Boha. Přitom chovám v srdci naději, že i ve mě najde Bůh zalíbení. Kéž by všichni lidé začali opakovat mantru! Hned by byl všude mír. "Mantra je poklad všech pokladů", říká svámí Mahéšvaránanda, který ve svém učení klade na praxi mantry velký důraz. Pouhým opakováním mantry lze realizovat Boha již v tomto životě a dosáhnout mókšu. Mantra obsahuje Boží jméno, respektive jméno některého Božího avatára. To Boží jméno v mantře je velmi důležitá esence, není to tedy nějaká bezduchá autosugestivní psychologická metoda. Boží jméno v mantře odpuzuje totiž negativní energie, jako jsou démoni, asuři a rákšasové. Oni Boží jméno nesnášejí. Oni chtějí raději maso. Proto, chce-li někdo realizovat Boha, měl by mantru opakovat ve dne v noci. To přitahuje Boží požehnání. Boží jméno je silná zbraň proti každému hříchu. Jděte proto do samoty a ticha, usedněte opakující svoji mantru. Mantra je zbraň proti nemocem, neboť léčí jak toto fyzické tělo, tak i za ním existující tělo astrální. V Indii je zázračné léčení mantrou dobře známo. Opakování mantry se musí stát každodenním zvykem. Opakování mantry se stane životní potřebou. Bude to přímo žízeň po mantře. Nenechte se zastavit překážkami, které na vaší cestě jógy vyvstanou. Vyberte si Mistra v jehož blízkosti mizí všechny pochybnosti. Mistr to musí být Seberealizovaný - osvícený, takoví Mistři jsou ale v této dnešní kalijuze velmi vzácní. Osud mi dopřál takového světce rozpoznat a objevit. Je jím Višvaguru paramhans svámího Mahéšvaránandu z Indie. Až poznáte celou jeho duchovní linii - parampara: Alakhpuridží, Dévpuridží, Maháprabhudží, Mádhavánanda a Mahéšvaránanda, bude ukončeno Vaše světské bloudění i duchovní hledání. Pak vděčně přisednete ke Svámijeho nohám, přijmete od něj mantru a stanete se jeho žákem.

Být dobrý bojovník

Již don Juan říkal, že nejučinnější způsob života je žít jako bojovník. K tomu bych dodal, že být dobrý bojovník neznamená vůbec, že bychom měli být mistři jakéhokoli bojového umění. Po svých zkušenostech s judo, karate a aikido jsem se zřekl bojových umění, neboť jsem poznal, že nejsem z kasty kšátrija, tj. bojovníků, nýbrž duchovní bytost, jogín. Ani vám dnes nedoporučuji abyste se na duchovní cestě zabývali fyzickými bojovými uměními. Přesto uctívám i mistry boje, z nichž jeden z největších byl japonský světec 20. století Morihei Ueshiba, legendární zakladatel aikido. Jeho fotografii mám dokonce na svém oltáři mezi ostatními světci, na znamení úcty a s prosbou o jeho vnitřní přízeň aikida. Opravdu nejdůležitější v životě a na duchovní cestě je být Dobrý Bojovník, tak jsem to alespoň pochopil a realizoval já. Bojovníkem se snáze stanete, když podstoupíte zkoušku dlouhodobé samoty v meditační jeskyni na horách. Tak extrémně zmoudříte, neboť poznáte z vlastní zkušenosti skryté vnitřní síly a energie, které hýbou našimi osudy. Já bojovník rozhodně jsem jak lze vytušit z poněkud složité filozofie a mystiky mne mnicha jógy a poustevníka. V dnešní dnešní době se bojovníkem můžete stát například tím, že se odřeknete masa, drog, alkoholu, čokolád, sexu, nevhodné společnosti a budete zachovávat mlčení a osamění. Též velká dobročinnost a štedrost ve prospěch trpících bližních pomáhá bojovníkem světla se stát. K tomu musíte překonat lenost a stůj co stůj se přinutit na dodržování kázně při cvičení své každodenní jógové sádhany. Proto říkám, že jsem bojovník. Dá se říct, že ve vnitřním bojovém umění jógy mám černý pás. Ale to pochopí jen ten, kdo se mnou přijde do styku. Jako šrí Dévpuridží, můj oblíbený svatý Mistr Indie, ani já nejsem pro tvrdost jednání s démony příliš populární ani oblíbený. Ježíše taky všichni zlí nesnášeli, až ho ukřižovali. Tomu jsem se já však vyhnul neboť jsem odešel z lidské společnosti do lesa jen na poustevnu. Tam jsem vyzrál v bojovníka Boží Lásky.

Vesmírné Milosrdenství.

Často mi vstupují do očí slzy soucitem. Z toho pramení mé milosrdenství. Odpouštím druhým lidem nesčetné křivdy, útisk, pronásledování a nenávisť čehož jsem byl ve svém dřívějším životě často terčem. Opravdu odpouštím svým nepřátelům, ale aniž bych jim odpustil. Odpustit neznamená totiž poskytnout negativním lidem příležitost aby znovu zařali své drápy do vašeho laskavého srdce a citlivé duše. Musíte proto se umět svých negativních bližních zcela odřeknout, neboť ty největší překážky a nebezpečí na vaší duchovní cestě plynou ze zlé, zkažené, nelidské, neduchovní společnosti. Poznal jsem, že pokud se takových lidí nevzdáte, musíte bohužel dál po celý život po křesťansku něčím trpět, aniž byste věděli čím, a to jsem již odmítal učinit. Proto vyhledávám samotu a jsem nezávislý. Nejsem jako Ježíš, jsem hinduista a jogín, proto neodpouštím druhým lidem jejich karmy a přece jim odpouštím vnitřním způsobem. Tím se po všech svých životních útrapách a zkušenostech s negativitou má takto vytříbená životní filozofie poněkud odlišuje od toho co do vás programují a snaží se vás za účelem vašeho násilného pokoření vložit někteří křesťanští duchovní činitelé, kněží učíce vás, že je vaší povinností každému odpustit. Já však nejsem takto křesťansky filozoficky založený. Mým ideálem řešení takových mezilidských zlých zkušeností a situací je sám kníže vojska nebeského svatý Archanděl Michael, který se se Satanem a zlými duchy taky vůbec nemazlí. Tak i já umím být nekompromisní a tvrdý pokud jde o Boží Princip, o Pravdu a aby se Láska prosadila a zvítězila nad lží a temnou nenávisť. Klidně na negativní lidi dokonce zvednu svůj hlas a zakřičím, abych zvítězil! Vesmírné Milosrdenství je tedy důležitý duchovní atribut a princip Boží Lásky. Proto odpouštějte druhým lidem jejich provinění, chyby, negativitu, nelásku a zlobu avšak moudře po indicku bez zapomínání. Takovým lidem je opravdu lepší se úplně vyhnout abyste nenesli ty zlé karmy, které jsou přítomny v každé v lidské společnosti na bázi kutsangu.

Cesta beze jména.

Na duchovní cestě raději nezanecháváme stopy. Přesto většina velkých Mistrů a světců ale našťestí pro nás zanechali nesmazatelné stopy v myslích a srdcích věřících. Tak to cítím i já. Velký čínský mystik Lao-c', zakladatel taoismu zanechal okřídlenou větu: "*Tao je věčné a zůstává beze jména.*" To je chápáno tak, že mám odejít do anonymního ústraní. To je odvěký ideál všech skrytých mudrců, nejen v Himálajích, ale všude na světě, tedy nás poustevníků, kteří neusilují o věhlas svého jména ani o pozice ve společnosti, na rozdíl od profánních politiků a světské populace. Opravdu chcete být se svou duchovní cestou skrytí. Z tohoto důvodu nemám žádného žáka ani studenta jógy, protože jsem dosud nedokončil svoji cestu k Osvícení, jakož po předchozích opravdu zlých a negativních zkušenostech nemám ani již žádného důvěrného přítele, s výjimkou jógových přátelství na principu bhaktijógy, se zvláště oddanými a pokornými žáky Paramhanse svámího Mahéšvaránandy, našeho Mistra. O ostatní přátele z dětství a mládí nejvím již většinou žádný zájem, aniž vím čím to je. Všichni někam odešli a zmizeli, kam já již nepatřím a ani oni o mne nejví valný zájem. Opravdu již nemám skoro žádná přátelství ani kamarádství. Považuji to za zbytečnou ztrátu duchovní energie již nepatřičným směrem a způsobem. To se však netýká mých nejbližších sanjásinů - mnichů a bhaktijoginů, kteří jsou se mnou na stejné duchovní Cestě. Opravdu se naučte odevzdávat a opouštět již nežádoucí svazky se světem na principu překonaných všelijakých povrchních přátelství, lásek a zejména kutsangu, neduchovní společnosti. Pokud opravdu duchovně rostete a zrajete, tyto svazky sami od sebe někam mizí a oddělují se a odpadají od vás, a zůstávají jen ti skutečně hodnotní přátelé na principu satsangu a bhakti, oddanosti k Bohu. Takže mým heslem je cesta beze jména. Přesto podepisuji svým jménem například různé své články a publikace takže mé jméno tu zcela jistě zůstane na dlouhý čas zaarchivováno v různých archivech a knihovnách, což dělám opravdu rád, neboť si myslím, že na odborné úrovni tu smí po mě něco zůstat jako prašák pro druhé a pro budoucí pokolení. Rovněž Lao-c' zakladatel cesty Tao po sobě zanechal spis o své duchovní nauce. Ze stejného důvodu i já píši rozličné filozofické a mystické myšlenky na papír, nebo i jen na internet, což považuji za důležitou službu pro druhé. Taková je tedy cesta beze jména věčného Tao v 21. století. Rovněž můj Mistr Višvaguru paramhans svámí Mahéšvaránanda není jistě zcela beze jména. Je totiž celebrita doslova mezinárodní celoplanetární úrovně a ve zdech kolosálního ášramu v jadanské poušti v Indii, který nese jeho jméno, zůstane jméno tohoto mudrce zachováno prakticky na věky. A tak to cítím i já, že tu mé duchovní jméno může zůstat u všech mých pozitivních a láskyplných činů v České republice, čímž se samozřejmě odlišuji od všech zcela anonymních poustevníků. Nejsem tedy poustevníkem v té doslova nejskrytější podobě, neboť stále cítím na rozdíl, od nich, že tu něco pozitivního pro druhé mohu a mám vykonat a zanechat.

Služba.

Podobně jako u "lásky" i ve věci služby panuje na světě velké nepochopení. Všichni se domnívají, že je jejich povinností převzít za někoho zodpovědnost a sloužit mu. To je však vyslovený omyl. Nejcennější je přece jen služba Bohu v ústraní poustevny či mnišské cely, nebo ještě lépe fyzická služba přímo Mistrovi, satguruovi. Mnoho jsem touto věcí trpěl, než jsem to celé prožřel, neboť hlasy světa mne dlouho ovládaly a nabádaly, že se mám oženit, převzít po rodičích firmu, sloužit rodině až jsem se od nich ale ze zoufalství osvobodil a odešel jsem do hor za nemalého utrpení. Tam jsem při meditaci však velice zmoudřel. Mnoho lidí si myslí, že se službou osvobodí, nevím od koho nebo od čeho, neboť služba je jistá podoba vnitřní závislosti na energiích druhých lidí, proto jim ve Skutečnosti sloužíte. Nevím co komu chcete ve Skutečnosti dát kromě uspokojování

psychoenergetické závislosti. To je ovšem jistá podoba vnitřního otročení. Nejdůležitější je opravdu jen služba Mistrovi a na nižší typ služby ve společnosti raději hned zavčas zanevřít, tedy pokud jste poustevníci a toužíte po Poznání a Osvobození více než po něčí fyzické, například sexuálně motivované společnosti. Toto platí však jen pokud jste mnichové, svámijové, nikoli běžní hospodáři. Ti by se mohli zbláznit kdyby nesloužili ženě, dětem, vlasti, politice ap. Pokud mi není dáno sloužit jako poustevník fyzickým způsobem mistrovým lotosovým nohám, tak bohužel odcházím do lesní a horské samoty. Slovo "služba" podobně jako slovo "soucit" (nejčastěji maskovaná nevědomost a pýcha) z výše uvedených důvodů nesnáším, neboť mi v minulosti přineslo nejvíce problémů a utrpení. A takovýmito někým vkládanými softvérovými programy uloženými například již v dětství a mládí do vašeho podvědomí se celý život nevědomě řídíte až jste z toho zcela nesvobodní, nebo "oni" z tohoto připoutání žijí. Ale vy nesnášíte samotu proto otročíte pod záminkou služby ve společnosti, není to snad pravda?. Nevím vůbec proč byste měli něco dělat. Rozhodně vážení poustevníci neopouštějte předčasně osamění své cely. Kdo toto cvičení nedokáže v samotě vydržet, vydává se zpět do světa iluze, do lidské společnosti, jsa ještě sám nevyzrálý a nehotový pod záminkou něčí, například náboženské služby. To je problém mnoha kněží. A o tom je celý tento neupřímný svět. Tato slova čtete stále dokolečka dokud z toho neprocitnete a nezmoudříte. Na vysvětlenou: nemám nic proti tomu že někomu sloužíte, ale buďte při tom k sobě upřímní. Ve skutečnosti oni slouží vám, že vám dovolí abyste jim sloužili. Je to symbióza a určitě na své úrovni velice prospěšná a důležitá. Neměli byste s ní asi předčasně přestat pokud nejste většího duchovního stáří abyste beze stop zmizeli v horách. Tato vnitřní upřímnost vás jednoho dne osvobodí.

Soucit.

O soucitu vám nemohu příliš mnoho co psát, neboť mám Lásku, ne však příliš soucit vědouce že ve Vesmíru je vše spravedlivé pro naše pozdější dobro, abychom šli jenom za Bohem. Přesto soucit mám. Vstupují mi totiž někdy do očí slzy, když vidím něčí pokorně nesené utrpení a bývám dojatý i z jiných příčin na duchovní cestě k Bohu. Nezaměňujte však soucit za jakýsi pocit vlastní vyvýšenosti nad trpící. To je velmi často duchovní pýcha. Přesto věřím tibetskému dalajlámovi a ostatním buddhistům jejich Buddhův soucit se světem a jeho obyvateli. Já se však jako nedualitní jogín soucitem příliš nezaobírám, aniž vím čím to je. Jak jsem řekl, s nikým z neznámých příčin příliš soucit nemám, mám jenom Lásku, což je domnívám se vyšší cit Boží spravedlnosti naplněný až po okraj mého lotosu srdce. Věřím tedy v Lásku soucitnou a milosrdnou jako Ježíš byl milosrdný, soucití a milující. Ve skutečnosti mám doopravdy soucit s každým. Zde je například jeden skutečný příběh:

Potkal jsem, jednoho oddaného satanistu, kterého jsem měl možnost blíže poznat z dřívějšíka. Je to dnes velmi pokorný člověk. Skončil v bezdomoví na ulici. Seděl u lavičky, popíjel z kelímku kafe, u nohou dva igelitové pytle s oblečením, byl čistotný. Hleděl jsem na něho a minul jsem ho. Když tu se mne zmocnil s ním soucit. Obrátil jsem se zpět a onomu satanistovi jsem věnoval 200 Kč se slovy, že je to na vegetariánské jídlo. Beze slov peníze přijal a já jsem od něj odešel se soucitem v srdci. Neodsuzuji ani satanisty pokud již opustili temnou cestu zlého a usilují o to být v rámci možností dobří. Musíte umět to správně rozlišit. Vesmírné Milosrdenství. Myslím že Bůh má soucit s každým. *"Říkám vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují."* (Evangelium sv. Lukáše 15, 7).

Poselství svatého obrazu.

Usedněte před zarámovanou fotografií Višvaguru paramhase svámího Mahéšvaránandy a utište se. Ponořte se do ticha v pozadí svých myšlenek. Mistr k vám bude promlouvat formou výrazných vnuknutí a duchovních myšlenek. Zvolte si takového světce k uctívání, ke kterému cítíte lásku, úctu a oddanost, například i Ježíše, Buddhu ap. Já se tímto vnitřním kanálem již dlouho dozvídám všechny důležité velmi cenné informace o své každodenní cestě k Bohu. A nejen to. Dozvídám se i obyčejné ryze praktické rady pro svůj život. Můj vnitřní Mistr ví o nás doslova vše a je všudypřítomný. Tiché a klidné místo poustevny nebo alespoň uzavřený pokoj je pro koncentraci na Něj nejlepší. Pomůže například rozdělat oheň, nebo zapálit kalíšek svíčky na oltáři, či zapálit vonnou tyčinku. Nepodceňujte toto mé sdělení. Usedněte před oltář a meditujte. Jak jinak se chcete dozvědět správné řešení svízelných a složitých situací na své duchovní cestě, pokud nemeditujete, nekontemplujete a nerozjímáte. K tomu vám žehnej Bůh!

Ticho.

Ticho je nepřítomnost slov, v přesnějším smyslu slova však nepřítomnost myšlenek. Opravdu utište svou mysl, pohledem na fotografii svého Mistra na oltáři, nebo se koncentrujte například na plamen svíčky. Já sám jsem takto našel napojení na NadJá, vyšší Já, čili Božské Já svého Mistra Višvaguru paramhase svámího Mahéšvaránandy, nikoli ale jak se přesvědčuji na této fyzické úrovni, ale na nirguně, v neprojevené vesmírné podobě. Všudypřítomný Mistr promlouvá v našem vědomí svými spásnými myšlenkami a láskyplnými osvícenými vnuknutími. Takhle mne v Tichu za myšlenkami informuje o všem důležitém pro mou duchovní cestu, ale i praktický život. Soustřeďte se na Mistrův obličej na oltáři. Jistě vás po čase začne navštěvovat a vyučovat tajemnému neduálnímu jógovému umění z pohledu svého Vesmírného vědomí a Vesmírného poznání. Ticho a samota jsou při tomto hledání vnitřního Mistra a Boha nanejvýš důležité. Proto po splnění svých povinností ve vztahu ke světu se pokud možno stáhněte se svými myšlenkami do samoty, jak učí mimo jiné i Bhagavadgíta a její tradiční jóga. Má poustevna je momentálně nikoli v lese, ale jen v obyčejném pokoji mého ášramu, za zavřenými dveřmi klauzury, které otevírá jen má maminka. Nejsem tedy v současnosti na pravé poustevně, ale chystám se do lesa ze všech svých sil opět jednoho dne v pozdějším životě po splnění své dharmy k mamince. K dosažení vnitřního Ticha je samozřejmě důležité mlčení, mauna. Pak jistě zaslechnete šepot vesmírného vnitřního Slova všech skutečných mystiků.

Vairágja - odpoutanost.

Co je vairágja? Je to dobrovolná odpoutanost, od všech osob jakkoli milovaných, například od své ženy, rodinných příslušníků, přátel, spolubližních. Nestačí to učinit jen vnitřně jak učí nedokonale někteří mystikové. Musí to být učiněno pokud možno i fyzickým způsobem a odejít z domova na poustevnu do hor, do lesů, či alespoň do kláštera, či ášramu. Zpočátku ale stačí praktikovat poustevnictví klidně i za zavřenými dveřmi vašeho pokoje a přitom stále meditovat s mantrou a rozjímat o vyšším smyslu své pozemské existence. Není to doslova poustevnictví v duchu katolické věrouky. Z křesťanského pohledu nemusím být vůbec vnímán jako typický "poustevník", i když z vyššího náhledu přesto poustevník ve Skutečnosti jistě Jsem. Jsem vairágy, jogín a poustevník v duchu indické nedualitní jógové filozofie. Život na poustevně znamená naprosté utišení myšlenek vlastního "já" a naslouchání v nastalém Tichu Vyššímu Já, Božskému Já, Bohu. Nejdůležitější poznání je átmagyan, poznání své duše - átmá - jako součásti Vesmírné duše, čili Boha -

paramátmá. Vajrágja - samota je tedy důležitý předpoklad jógy. Nenechte se oklamat připoutaností ke svým bližním. Musíte je opravdu umět všechny opustit nejdříve fyzicky, a potom i vnitřně, dříve než přijde smrt, pokud kráčíte cestou nejvyšší jógy: džňánajógy. Proto i Pán Ježíš říká, že musíte opustit své rodiče, ženu, příbuzné, bratry a sestry a "mít je (dokonce) v nenávisti" pokud chcete jít za Ním Jediným, tedy odejít do kláštera nebo na poustevnu. Ale opatrně s tím odpoutáváním. Všichni zlí démoni vám budou zajisté připomínat vaše závazky a zodpovědnost plynoucí z připoutání k matce, ženě ap. a tím svedou mnohé zpět do iluze a pekla na zemi. Svým bližním v rozporu s tím co říká veřejné mínění nejlépe posloužíte, když se od nich osvobodíte a tiše se půjdete za Bohem. Kdo nejde za Bohem jako za jediným svým cílem mne není hodem, praví Pán. Musíte zlomit jednou pro vždy nebezpečnou klatbu světského života. Musíte zlomit a rozpustit všechna vnitřní pouta plynoucí z živočišné říše. Toto realizovat považuji za nejdůležitější ve vašem životě. Vy kteří chcete duchovní zkušenost, pojd'te tedy za Bohem. Navzdory všemu k vám doléhajícímu utrpení nepřerušujte osamění. Kdo to nedokáže vydává se cestou karmajógy, službě dualitě, jak jinak než ze "soucití". Neočekávejte ve vaší vlastní duševní krizi plynoucí z osamění a přerušení dodávky cizích energií, lidskou společnost a pomoc od lidí. Dejte si pozor na různá falešná přátelství a povrchní kamarádství. Zřídkakdy najdete věrného upřímného přítele, který vás bude schopen následovat do výšin Ducha na cestě k Bohu. Mistři radí nikdy nepřijímat přítele příliš důvěrně pokud jste ho předtím po dlouhou dobu dobře nevyzkoušeli. Nás zajímá především vztah s naším vnitřním i fyzickým Mistrem, neboť ten nás osvobozuje. Dejte si dobrý pozor i na všelijaké duchovní společnosti, neboť i ty se mohou stát překážkou na vaší cestě k Bohu. Proto zkušení mystikové a mudrcové opouštěli dokonce i kláštery a odcházeli do lesa do samoty poustevny, kde dosahovali stavu skutečné svatosti. Skutečná jóga byla, je a vždy bude osamělou záležitostí, neboť jen málokoho - přes četná klamná zdání - zajímá vyšší stav vědomí vaší osobnosti a konečné Osvobození. Přečtěte si co o tomto osamění říká Bhagavadgíta, bible jógy. Určitě se nenechte domestikovat touto světskou konzumní společností, například pod záminkou něčí již zesvětlělé služby!

Jasnozřivost.

Jasnozřivost není nějaký výmysl psychotroniky, jasnozřivost je jednou z mnoha siddhi, zázračných schopností, které se mohou vyvinout u pokročilého aspiranta duchovní cesty. Znamená to, že máte lepší kontrolu nad svým vnitřním vesmírem, jehož kontrola obyčejnému člověku zcela uniká a je mimo jeho možnosti. Zpočátku se u mne vyvinula telepatie v důsledku intenzivní jógové sádhany, zejména mauny, mlčení. Dokázal jsem číst myšlenky lidí, kteří se ocitli v mé blízkosti, ale i na dálku. Ale nikomu neradím aby o tuto schopnost duše usiloval. V podstatě ji získáte když dokážete lépe kontrolovat svou mysl, dřív ne. Mohlo by to být nebezpečné, tak o to neusilujte. Kromě telepatie se vzápětí rozvinula druhá schopnost, síla žehnat. Přišel jsem na to tak, že jednou při obchůzce za almužnou ve Spišské Nové Vsi na Slovensku jsem byl zastaven nějakým invalidním mužem, který mne kritizoval za mé počínání. Tak jsem mu mlčky, jak jsem měl ve zvyku, požehnal a přelil do jeho anaháty svou duchovní energii. Nepochybně zažil zcela nečekaný dotyk se svým nadvědomím, neboť byl z toho celý bez sebe a zmohl se jen na slova údivu nad tím stavem vědomí: "Jak jste to udělal?" Já jsem se však jenom usmíval a mlčel a šel dál po své obchůzce za almužnou. Takto jsem žehnal lidem stále a snad proto mne měli v úctě a lásce a vždy mě zaopatřili penězi a vším potřebným pro mou horskou meditaci v jeskyni ve Slovenském ráji. Takové byly tedy mé vnitřní síly v době extrémní sádhany, když jsem žil sám na horách. Znal jsem samozřejmě taky myšlenky své vnitřně napojené maminky, ačkoli nás dělilo fyzicky 300 km a opravdu jsem nebyl spokojen s tím, co si o mě a mé duchovní cestě ve skrytu srdce myslí. Proto jsem se jí ze všech sil vyhýbal, abych se vyhnul prokletí její vnitřní čarodějnice. Většina lidí netuší a neví, co všechno v sobě má. Teprve teď, když maminka trpí depresí, si to začíná ke své hrůze uvědomovat.

Jasnozřivost, telepatie, či třeba síla požehnání vznikají tedy jako vedlejší produkt sádhany, zejména opravdu dlouhodobé meditace a mauny, mlčení. I dnes když už nepraktikuji tak intenzivně a vzdal jsem se mauny, mám stále v omezené míře tyto duchovní dary. Proto když mne nenáviděl skoro celý Moravský kras, jemuž jsem lezl do jeho zájmových území, jsem tuto negativitu vysílanou telepatickou cestou opravdu těžce vnitřně nesl a o všem jsem věděl. V podstatě jsem byl vždy překvapen jak přesně se plnily události, které jsem dopředu neomylně vycit'oval. Domnívám se, že náš Višvagurudží je absolutně jasnozřivý, ovládající rovněž telepatii, sílu požehnání, jak se mnozí z vás měli možnost osobně přesvědčit. Svámijeho vnitřní energie a aura je nepřehlédnutelná. To od něho jsem se toto umění naučil. A nejen to. Višvagurudží je vševědoucí a všudypřítomný. Má nepochybně i jiné zvláštní schopnosti, vnitřní energie a síly Boží o nichž nemluví. To proto jsme k němu všichni přitahováni jako včely ke své včelí královně. Nyní i u mne se vyvíjí ve skrytosti jasnozřivost o níž si myslím, že je to nezasloužený dar astrálního vědomí. Proto uvažuji s větším nadhledem a jinak, než se ode mne šablonovitě očekává. Opravdu jsem dnes již jiný svámi. To vše z Milosti Višvagurudžího na nirguně. Naučte se i vy sedět o samotě a mlčet. Budou k vám přicházet různé inspirativní myšlenky, poté co se ale probrodíte šalbou ega a podvědomí. Tomu říkám osvícení. Ne, nejsem zatím Osvícený, ale jsem zcela jistě na té cestě k Osvícení. Jasnozřivost je v podstatě náš přirozený stav, zbavený nevědomosti. V případě prožitku Lásky se tato schopnost probouzí. Proto usilujte o to mít oheň Lásky v srdci.

Nezasahování.

Nezasahujte do věcí, kterým dobře nerozumíte, nejsouce dosud osvícenými duchovními Mistry. Já jsem se z těchto důvodů zřekl návštěv svých četných světských přátel, vědouce že jim nemohu nijak pomoci na cestě pro níž se rozhodli a k níž se připoutali, nanejvýš jim do jejich světských životů přinášet duchovní energii, což je z vyššího nadhledu ale rovněž omyl, nežádoucí a spekulativní. Od toho je satsang. Většina mnichů tuto službu dualitě samozřejmě radostně vykonává, neboť se tak sami uvolňují ze svých pokušení a zkoušek života doléhající samotě. Já jsem se však rozhodl téměř nikoho již nevyhledávat a sloužím anonymně. Zejména vůbec nenavštěvuji ženy, ať jsou v jakékoli fázi, erotické, či později zkušenské a depresivní. Všech je mi líto, ale každého učí Vesmír jistě svébytným způsobem a já jsem u tohoto dění v podstatě již zbytečná veličina. Přinést požehnání člověku na vnitřní upozornění v pravé chvíli a pravým způsobem je však velice důležité. Jsem jenom muž samoty, tak mne chápejte a přijímejte. Samozřejmě, že se na mne o radu nebo prosbou o modlitbu můžete obracet. A já vám ze své zkušenosti rád písemně odpovím a pomodlí se za vás. Nejsem však Bohem uznaný Mistr. Toto zasahování do života druhých je nejčastěji vaše připoutanost maskovaná za službu. Na své úrovni má takto chápaná služba sice taky svůj význam, ne však u poustevníka neduality. Je lepší starat se sám o sebe jako poustevník a jít za Bohem jako za jediným Cílem. V tomto moři světské samsáry utonulo již mnoho mnichů, sanjásinů. Musíte být doopravdy osvícení, jinak raději nevystupujte ze samoty. Pište o svém poznání raději knihy, jako praví kartuziáni, kázejte Boha rukama - tzn. psaním, kteří taky vůbec nikoho nevyučovali a měli to dokonce zakázané, aby šli stále více jen k Bohu do svého vlastního nitra. Já mám maminku a to mi bohatě stačí. Taky ji nemohu ve Skutečnosti ničím pomoci, neboť má svou vlastní karmu a vlastní vnitřní vedení. Takže mé zasahování do tohoto procesu je rovněž nežádoucí. Duchovní energii ji rovněž neodevzdávám, neboť by byla bez pokory v pozdější fázi ke mě negativní – to už vím. Anahátu neodevzdávám nikomu, nanejvýš svému Mistrovi, který o tuto pokoru žáka před Mistrem však vůbec nestojí. Jenom navenek dodržuje samozřejmě zažitě konvence. Já každopádně nikomu roli mistra hrát nebudu, neočekávám a nechci. Taková je správně chápaná pravá džňánajóga. Takhle nějak to zřel i Lao-c', zakladatel cesty Tao se svou myšlenkou odchodu beze stop do hor. I náš Dévpuřidží to takhle pochopil, když žil jako poustevník na zřícenině ášramu, který sám rozbořil. Tihle všichni za nic na světě nevyhledávali lidskou společnost, zejména ne světských lidí. Jenom ten, kdo od lidské společnosti mnoho vytrpěl protivenství a zel, ten tomuto bodu porozumí a

pochozí. Vy ostatní jste zrození jako karmajogíni a bhaktijogíni, neboť odmítáte vyjít ze společnosti druhých lidí, to znamená genealogie svých předků, syn - otec - dědeček - pradědeček s povinnou úctou ke svým příbuzným, což je u mnicha již nežádoucí. Pro vás jsou pak psychiatři, nikoli poustevník se svou zajisté složitou a neuchopitelnou zkušeností.

Maminka.

Především musím říct, že má maminka je křesťanka, v minulosti odbojná vůči Ježíšovi, protože jsem odešel na duchovní cestu za Ježíšem bez jejího schválení. Dodnes nemedituje, nemodlí se, nestravuje se vegetariánsky, což umocňuje zlé karmické deprese v jejím podvědomí. Je duchovní latentně. Nyní své deprese se snaží zmírňovat návštěvou našeho vesnického kostela a pana faráře na farním úřadě. Z toho mám opravdu radost, neboť to svědčí o pozitivních změnách v jejím podvědomí. V roce 2021, když jsem se přihlásil Paramhansovi svámímu Mahéšvaránandovi o sannjás díky jsem si položil podmínku, že budu dál žít se svou maminkou, což může být vnímáno jako připoutanost, v rozporu s vajrágijí, která se vyžaduje u mnichů. I Svámiji se ale ve stáří postaral o svou maminku. Ubytoval ji ve svém ášramu. I já jsem se cítil své mamince něčím zavázán za to co pro mne udělala. V době, kdy jsem trvalé pobýval na horách totiž za mne prozíravě platila zdravotní a sociální pojištění, na což jsem tehdy neměl vůbec žádné pomyslení. Jinak by se mi to opravdu zle vymstilo, jak vysvitlo později. Svámiji s tímto mým dobrovolným svobodným rozhodnutím souhlasil. Proto s ní žiji ve společné domácnosti. Tuto sévu ale vykonávám na principu vajrágie, odpoutanosti od každé druhé osoby, jak se již vyžaduje u mnicha. Vařím si raději sám, protože maminka není vegetariánka a nedodrží zásady satvického stravování. Jsem šťastný a vyrovnaný, vůbec nic mne nepoutá. Stále chodím na poustevny do lesa a meditovat do jeskyní. Moje maminka vždy byla v naší rodině vtělením indické bohyně Lakšmí, bohyně blahobytu. Bohužel však nadměrně kouří cigarety a má výše zmíněné zlozvyky, takže z toho má samozřejmě těžké zdravotní problémy. Ale je křesťanka, tak se snad ze svých depresí s energií od pana faráře nějak dostane. Poslední dobou se mi zdá, že maminka našla vnitřní napojení na Někoho v katolickém nebi. Mohla by to být například svatá Terezie z Lisieux, ke které se sama spontánně pomodlila poté, co jsem ji věnoval na vánoce knihu o zázracích této světice. To je v mamincině životě opravdu významná revoluční změna a duchovní událost, vzhledem k tomu že stále odmítala se modlit slovy že nemůže, nikoli že by snad nechtěla.

Dědeček.

Můj dědeček byl normální, středně zapálený katolík, který se denně - zejména po smrti babičky - modlil k Panně Marii a před spaním předčítal mariologickou duchovní literaturu. Nikoho by nenapadlo, že tento dědeček může být nebezpečný z hlediska naší vlastní osobní duchovní cesty, v mém případě radikálního obrácení k Ježíši a jeho následování mimo vliv rodiny. Tento dědeček na to šel velmi rafinovaně, v podstatě negativní psychologickou metodou. Mou maminku například již v mém dětství instruoval k tomu, že je nutné mi pořád do nekonečna opakovat pro mou duši nebezpečné sugesce. Například při každé příležitosti se mne, nevím proč, stále dotazoval: "Kdy už budeš normální? Kdy už z toho vyrosteš? Musíš myslet na budoucnost! Podívej, rodiče tě potřebují ve firmě. Musíš převzít zodpovědnost za své rodiče." Každopádně mě tím vnitřně pořád zraňoval doslova při každé příležitosti, kdy jsme se potkali. Z tohoto důvodu jsem ho přestal navštěvovat. Můj dědeček byl však stále rafinovanější. Začal vůči mě vystřelovat své tzv. "střelné modlitby", kterými ukládal do mého podvědomí informace formou vnuknutí, abych ho navštívil a on mne mohl znovu infikovat, na čemž byl již psychicky závislý. Nevím jak to dopadlo s dědečkem po duchovní stránce, faktem však je, že jsem stál u něho když umíral a do ucha jsem mu šeptal pro změnu já, aby

se už jenom modlil Otče náš a od svých příbuzných se již odpoutal. Dědeček tedy škodil svým bližním přehnanou starostlivostí o své potomky, které předtím ale poškodil. Byl to dědečkův začarovaný kruh. Nejvíc uškodil mé mamince, která se proto nekarmicky vdala s karmicky nežádoucím mužem z nižší kasty, mým otcem. S ním měla tři syny a za velkých, prakticky každodenních hádek v důsledku zkratujících energií, se duševně poškodila. Dnes má maminka po smrti svého muže proto trpí tím co nazývá depresí. Mí příbuzní však byli na pohled zajisté vzorní katolíci, pravidelní účastníci nedělních bohoslužeb v kostele v Troubsku. Ve skutečnosti byli zcela normální, jak je to rafinované. Tento příběh o dědečkovi je o tom, jak jsou nám a naší duši a cestě za Bohem, nebezpeční naši vlastní pokrevní příbuzní. Můj dědeček si to vůbec nepřipouštěl a nikdy nepřiznal, i když jsem mu to vysvětloval, nakolik ho to ovládalo, toto zlo, které vidí jen mystikové a žřeci. Proto Ježíš nabádal, že je třeba na radikální cestě za Ním opustit dokonce i své světské příbuzné, což jsem taky tak vždycky cítil. Můj dědeček byl v podstatě jen takový obyčejný dědeček, ale s propracovanou, negativně zneužitou psychologicko - náboženskou metodou, jak ovládat pro své potřeby ostatní členy rodiny a méně vyspělé duše. Zamyslete se prosím nad svým vztahem ke svým dětem. Jsou to synové a dcery vlastní touhy po Bohu a vy nemáte žádné právo jím stát v cestě.

Rodiče.

Mí rodiče vytvořili z duchovního hlediska bohužel nevyvážený vztah. Moje maminka byla v mládí dokonce na úrovni anaháta čakry, zajímala se o Carl Gustav Junga a psychologii a filozofii, zatímco můj otec tvrdý chlapec ze Starého Brna byl typická druhá sexuální čakra, se zájmem o ženy. Do hospody však kupodivu nechodil. Proto musel mou maminku doslova ulovit do tohoto vztahu, čímž ji poškodil, neboť chtěla nejdříve vystudovat ekonomii na vysoké škole než by se vdala, k čemuž měla všechny studijní předpoklady, a na takovýto vztah s mým otcem nebyla vůbec připravena. Pro rozdílnost duchovních úrovní jim to proto ve vztahu vůbec nefungovalo, skoro každý den se pohádali a někdy taková výměna názorů končila dokonce domácím násilím. A v takovýchto duši zraňujících energiích jsme vyrůstali my, děti. Zůstali však spolu, pořád se přes ložnici usmířovali a byli spolu údajně kvůli nám dětem. Já jsem si však již dětství myslel, že kdyby doopravdy mysleli na nás na své děti, tak by se rozvedli, aby byl doma klid a mír. Nejšťastnější období mého mládí bylo, když otec vycestoval na rok na služební cestu do Afriky. Tehdy maminka celá pookřála a všem nám v rodinném kruhu bylo spolu velice dobře. Otce jsem tedy již od dětství pro jeho násilnickou povahu neměl v úctě a dal jsem mu to pocítit zvýšeným nezájmem o jeho osobu. Přesto i pro mne otec něco dobrého udělal. Zasněžil mne totiž do trampingu, toulání přírodou, neboť za jeho žoviální maskou podnikatele vyvařovny s masitými pokrmy se skrývalo pořád citlivé trampské romantické srdce. Poté co jsem viděl názorně jak funguje vztah muže a ženy u svých rodičů, jsem byl samozřejmě velice opatrný na tzv. svátost manželství a podvědomě jsem se utvrdil, že konkrétně já se ženit nebudu a budu žít celý život svobodně jako jeskyňář v Moravském krasu. A od tohoto vnitřního skálopevného rozhodnutí jsem měl již jen kousek k poustevnictví a mnišské řeholi. Jak je to všechno pozoruhodně řízené. Kdybych měl příkladné rodiče, tak bych se nevarován jistě oženil a nestal mnichem.

Můj Přítel Ježíš.

Ježíš byl můj první Mistr, od něhož jsem se mnoho naučil a po jeho následování za značně útrpných

zkušeností jsem se nakonec odklonil, jakkoli jsem samozřejmě zůstal na úrovni mystiky jeho žákem. Katolické kostely však již nenavštěvuji, nevím čím to je. Odklonil jsem se od křesťanství směrem k hinduismu, kde jsem navždy přijal za svého Skutečného Mistra Bhagvána šri Dípa Nárájana Maháprabhudžího, který se dožil na rozdíl od Ježíše umučeného za svou Lásku k Bohu již ve 33 letech, rekordních 135 let v plném zdraví a síle! Takže jsem nakonec žákem Maháprabhudžího, přestože to byl Ježíš, kdo do mé hrudi vložil své planoucí ohnivé srdce Vesmírné Lásky. Zažil jsem na své duchovní cestě mnoho výjevů z Ježíšova vnitřního života, až jsem si uvědomil, že Ježíš na svém příkladě mysticky ztvárnil Univerzální Princip podle něhož se ubírá život každého skutečného křesťana a dokonce i příslušníka jakéhokoli jiného náboženství. Přesto Ježíšovi vytýkám, že neodešel jako poustevník do pouště a že místo toho zaútočil na stávající politický, společenský, duchovní a náboženský řád a systém. To proto se ho zbavili tak ukrutným způsobem, neboť nerespektoval realitu duality v lidské společnosti a nežil ve skrytosti, jak se vyžaduje u skutečně duchovních aspirantů. Byl tedy jakýsi typ duchovního revolucionáře, čímž ukázal podle mne největší omyl v historii této planety jímž je utrpení na duchovní cestě, takže se ho nesčetné generace snažily napodobovat až na kříž, zatímco naše skutečná podstata, jak víme my v Indii, je radostně prožívaná blaženost! V tom je rozdíl víry Východu a Západu. Z těchto důvodů je většina křesťanských svatých fyzicky či vnitřně stigmatizována a stále něčím trpí, přičemž ďábel se raduje jakou má na světě nad věřícími moc. Tohle všechno jsem pochopil, a proto jsem se odklonil od takto prožívané útrpné křesťanské spirituality, jak je praktikována za mého života ve 20. a 21. století po Kristu. Opravdu jsem zrozený hinduista, i když jsem byl nepochybně v mnoha předchozích životech rovněž katolický mnich, asketa a poustevník. Ale to je již minulost, k níž se již nikdy nebudu vracet. Můj Mistr Paramhans svámí Mahéšvaránanda často říká: "Sundejte již Ježíše z toho kříže!", což má jistě podloženo a zdůvodněno mystickým způsobem. Proto jsem i já svůj kříž s výrazným reliéfem ukřižovaného nošený kdysi hrdě na znamení utrpení na své hrudi, ze své hrudi sundal a zavěsil raději do koruny docela obyčejného buku nad svou meditační jeskyní ve Slovenském ráji, kde visí na větvi možná dosud. Ježíšovo náboženství bylo v minulosti a je bohužel i v současnosti v tomto světě velice zneužíváno. Tak to Ježíš ale nechtěl. Ten učil lásce i k nepřátelům, což jste již zapoměli? I dnes mi tečou slzy, kdykoli se Ježíš dotkne nějaké citlivé struny v mém srdci. Ježíšův život lze tedy rozdělit do dvou etap: etapu poustevníka v poušti a etapu revolucionáře v povrchní lidské společnosti. Já uznávám jen etapu poustevníka. Každopádně mi toho dal hodně, více než si uvědomuji. A proto říkám: "Budiž křesťané Ježíš vaším Mistrem, ale bez toho ukrutného ukřižování, které bylo jeho osobním vyjádřením revolucionáře v tomto negativním lidském pokolení." Nenapodobujte Ježíše bezmyšlenkovitě, dokud nemáte ty vnitřní předpoklady, které motivovaly k činům Ho. Používejte vivéku, jemné rozlišování Pravdy a netrpte ničím. Meditujte o Ježíši radostně ve svém srdci. Jenom tam Ho naleznete. Slávu buď Tobě, Pane Ježíši. Ať žije Lásky!

Milaräpa mne doprovází do horské jeskyně na Slovensku.

Můj současný průvodce, vyléčený černý mág, který černou magii údajně usmrtil dokonce několik lidí v dobré víře, že tím odplatí zlo, kterému se dostalo jeho rodině a odčiní tak nespravedlnost ve světě. Procitl však ze svého omylu a zoufale se vydal velmi intenzivní obtížnou trnitou buddhistickou cestou ke Světlu, k Osvícení. Žil a meditoval v mnoha himalájských jeskyních a Osvícení navzdory své minulosti v jediném životě skutečně dosáhl a stal se z něj jeden z největších světců, básník a Mistr starého Tibetu. Žil na přelomu 11. a 12. století. Nevím čím to je, cítím dnes jeho napojení, vnitřní vedení a milost s níž se právě ubírám do své meditační jeskyně do hor na Slovensko. Již mne nevede tak jako kdysi útlocitný svatý František z Assisi, ale Někdo na úrovni Milärepy. Děkuji. Nevěšte hlavu pokud jste v nevědomosti chybovali a spáchali hřích. Milärepa vás

poučuje, že nikdy není pozdě se obrátit ke Světlu, k Bohu a vydat se navzdory všem nepříznivým karmám k Osvícení, Realizaci Božství.

Náham Kartá a odevzdanost do Boží vůle.

Mnoho lidí je přesvědčených, že plní Boží vůli a přitom činí opravdu věci zlé. Nejznámější jsou teroristé, zejména islámští, kteří se považují za nástroj Boží odplaty a zabíjejí náhodné obyčejné lidi z jiných náboženství. S tím zajisté nejde souhlasit a je dobře, že s tímto zlým Satanovým jevem demokratické země bojují. Taky kněží katolické církve mají v minulosti ve jménu Boha na svědomí mnoho nevinně prolité krve, nejen pohanů, ale i souvěrců, kteří si dovolili s nimi nesouhlasit a od nich se odlišit. Naštěstí je již jiná doba a katolická církev již nemá - pro svůj prospěch - svou dávnou neomezenou moc. Takhle moc zneužili Ježíšova slova! Tak jak je to s tím, být ve Skutečnosti služebník Boha zde na zemi? Musíte se zbavit své omezující nevědomosti. Nestačí jen vystudovat na kněze na vysoké škole a pak hned začít kázat druhým. Dlužno říci, že k tomu musíte mít oheň Jeho Lásky ve svém vlastním srdci. Jinak budete pořád jen v podstatě netolerantní ve jménu vlastní víry a budete činit z nevědomosti věci zlé, třeba jen neviditelně na duševní či psychologické úrovni, ale v podstatě stejně nebezpečně. Proto já osobně nikoho nic nevyučuji. Domnívám se, že před tím než vystoupíte na veřejnosti, musíte nejdřív mnoho let sami uzrát vnitřně v hluboké samotě. Proto mé učení je jiné než standartní, je více mystické a vnitřně uskutečněné. Domnívám se, že mne samota naučila být tolerantní, né však ke zlému, který na sebe bere nejružnější prostému nevyycvičenému oku neviditelné podoby, jak ví exorcisté. Dokud Bůh, můj vnitřní Mistr sám neuzná za vhodné nezjeví se mi a neřekne mi, že mám začít o Něm vyučovat, tak zůstávám sám v ústraní, ve své samotě. Já sám se za nástroj Boží považuji, protože jsem opravdu objevil Lásku ve svém srdci. Mé srdce doslova fyzicky doopravdy vzplálo Láskou. Tím jsem se ocítl na duchovní cestě, v duchovní transformaci a přerodu. Mám tedy vivéku, správné rozlišování mezi dobrým a zlým, světlem a temnotou, Bohem a démony. Jsem služebník Boží na své úrovni, neboť jsem dosud v tomto životě neprožil konečně Osvobození. Něco si ale nesu nepochybně z dřívějších zrození, zejména onu vivéku. Osvícený člověk neublíží ani mouše, stravuje se vegetariánsky, neublíží samozřejmě ani vyšším tvorům jako zvířatům v lese, nebo dokonce člověku. Naslouchejte tedy jen radám osvícených a s Bohem sjednocených svatých bytostí a to všech náboženství, nejen prominentního křesťanství, ale i našeho hinduismu, či buddhismu, taoismu, klidně i islámu. Dervišové v islámu jsou mi mimořádně blízcí a sympatičtí. Nestačí tedy jen opakovat mantru "Náham Kartá" bez vnitřního zažití a uskutečnění obsahu této vysoké mantry. Nestačí být jen pokřtěný, nebo dokonce být mnich, kněz či papež. Ta největší zla v historii této planety se odehrála v „dobré víře“ ve jménu zle a falešně chápaného Boha. Proto je dnes tolik nevěřících, kteří ve své dezorientaci již nemají žádnou víru a důvěru k organizovaným církvím. K tomu přispělo i materialistické 20. století. Takové naše jóga ale vysvobozuje. Zejména někteří katoličtí kněží se mi dodnes pořád jeví úzkoprsí, netolerantními a mám s nimi tyto zlé zkušenosti. Ve skutečnosti jsou jen nevědomí. Samozřejmě, že né všichni. Asi proto že se stravují převážně masem což zcela jistě naplňuje jejich duše tamasem nevědomosti! Ve Skutečnosti se mi zdá, že se pořád nějak děje skrytá Boží vůle v souladu s karmou této planety. Pořád přicházejí od Boha svaté osobnosti, které vysvobozují tento svět sklouzávající do temnot ateistické nevědomosti. Mezi ně patří i můj Mistr Višvaguru paramhans svámí Mahéšvaránanda, který je zcela jistě posel a nástroj nejvyšší svaté Boží Vůle pro tento svět.

Osvícení.

Nevím jestli jsem zažil osvícení v tomto životě, ale každopádně jsem zažil transcendentální stav vědomí, který se osvícení velmi podobá. Mé srdce totiž prudce vzplálo Vesmírnou Láskou a já jsem zlo přemohl láskou. Tak Ježíš do mé hrudi vložil své ohnivé srdce. Poznal jsem tajemství světců, že Láska je nejvyšší silou, jíž drží tento svět a vesmír pohromadě, že Bůh je Láskou a Láska je Bůh. Toto spontánní uvědomění v srdci a ve vědomí jsem opravdu velmi hluboce realizoval a zažil. Potom již v tomto světě a vesmíru nebylo nic jako dřív a abych přežil sílu nového Poznání, musel jsem se radikálně změnit a zcela přehodnotit svůj dosavadní život obyčejného jeskyňáře. Starý život mi již nedával žádnou oporu a proměnil se v prach, nic mi z něho již nedávalo hlubší smysl, a proto jsem se musel naučit doslova, nikoli jen lyricky, ale i epicky žít jako Skutečný Bojovník Boží. Tak jsem se dostal k vegetariánství, józe, mantrě atd. což mi začalo dávat onen velmi hluboký smysl a začal jsem proto hledat žijícího Mistra, který by mi rozuměl a požehnal mi. Jako Ježíš byl pro požehnání u sv. Jana Křtitele, tak i já jsem byl k Mistrovi vnitřně přivedený. Zpočátku mne to dovedlo jen do obyčejného kostela sv. Jakuba v Brně, kde jsem očekával ve své vizi setkání se svým Mistrem. Ale byl jsem zklamán, neboť Mistr v kostele nebyl. Byl jsem plný energie, byl jsem doslova přetlakován vnitřní silou a mohl jsem tuto sílu a energii komukoli předávat. Tak jsem žehnal lidem na ulici a nechal se vést Láskou. Svého Mistra jsem nakonec skutečně potkal, o půl roku později v létě 1996 v ášramu ve Střílkách. Ano, tento můj vysněný Mistr byl Paramhans svámí Mahéšvaránanda a od té doby jsem jeho oddaným žákem. U jeho nohou jsem ztratil všechny pochyby. Při mantra díkše Mistr prohlásil víceúrovňově, že ví kdo jsme, ale že nám to neprozradí, že chce abychom si na to přišli sami. Já jsem totiž měl na něj nachystánu v záloze skrytou otázku, kterou jsem nevyslovil ani nahlas: "Kdo jsem Mistře?" Později jsem se dočetl ve Svámijeho knize, že ti žáci kteří mají na Mistra právě tuto otázku, se stávají nejlepší a nejoddanější ze všech jeho žáků. Svámiji vyučoval zcela jiným způsobem, než mě známí kněží. Poznal jsem totiž, že nám nevědomým vyučuje ve skutečnosti o zákonech vesmíru a světa za Branou Lásky, z něhož jsem se zbloudilý a zděšený právě vrátil. Tak se můj vnitřní stav u Svámijeho nohou stabilizoval, propad energie byl zastaven a Mistr naplnil mou anahátu novou nadějí, novou silou a novou Láskou. Nikdy víc jsem tento dramatický stav vědomí Vesmírné Lásky již nezažil, pokračuji k němu však přirozeně vlastním každodenním mravenčím úsilím, cvičením jógy, mantrou a meditací. Žiji již svůj pohodový život bez extrémních výkyvů svých duchovních energií, k čemuž došlo v důsledku vzplanutí anaháty a tím i pravděpodobně probuzení kundalini, jak dnes vím ze své meditace sebezpytování. Věřím, že do těchto tajemných a záhadných vnitřních prožitků znovu bezpečnou cestou proniknu a vrátím se. Proto dnes žiji jen jako nic neznamající poustevník osamoceným introspektivním životem. Zcela jiný transcendentální stav vědomí jsem zažil při svém malém védském obřadu při příležitosti druhého výročí od své sanjás díkši - vysvěcení za mnicha - dne 23. července 2023 u védského ohniště Maháprabhudíp ášramu ve Střílkách. Té noci jsem realizoval napojení na své Vyšší Božské Já svého Mistra Višvaguru paramhase svámího Mahéšvaránandy na nirguně. Od té doby jsem jím stále vedený často nepochopitelným, ale velice moudrým způsobem, který nepostrádá humor a Vesmírný smích. Děkuji Višvagurudžimu za tuto zvláštní Milost Jeho Kosmického Vědomí a Vesmírného Srdce. Tak jsem se stal nad vši pochybnost mystikem a jogínem v pravém smyslu slova. Stále setrávám v osamění a jsem v harmonii, spokojený a šťastný. Myslím si, že to byl nějaký druh samádhí, nejdříve z Milosti Ježíše, později z Milosti Višvagurudžího Mahéšvaránandy, který se nemohl již dívat na mé zažívané utrpení. Nejdříve jsem tedy realizoval Kristovské vědomí, nyní již ale vědomí Svámijeho Mahéšvaránandy.

Konzultace při duševních těžkostech na základě osobní zkušenosti svámího Gyaneshwarpuri

V meditaci a introspekci jsem pochopil s jistotou, že jsem od narození osvobozený, osvobozený ale pro jistotu s malým "o". Neznamená to totiž, že bych vůbec nezapadal do různých - poměrně četných - nástrah karem jako většina smrtelníků zde na zemi, až na Ježíše, Svámíjiho Mahéšvaránandu a avatáry. Volám proto do světa: "Nerealizoval jsem dosud nejvyšší stav vědomí - mókšu, kdy individuální já se stane součástí celého Vesmíru a nemám ani žádné zvláštní zázračné schopnosti ani síly, kromě vivéky - správného rozlišování, takže je u mne neočekávejte ani nehledejte." Na určité úrovni přesto nepochybně osvícený jsem, jinak bych nebyl meditační a rozjímací. "Něco" by mi v těchto bohumilých činnostech zavazelo, tak jako v tom zabraňuje (zlá karma) většině populace a žijí jen světsky, nikoli duchovně v tom nejčistším smyslu slova. Realizoval jsem Božské napojení. Átma gyan - poznání své duše jako součást Boha, je můj nejbližší Cíl. Jsem žák žijícího Mistra jógy, který je Višvaguru a paramhans - tedy plně Osvícená Duše a Mistr Vesmíru. Má duše poznala Kdo On Je. Jím se chlubím, že je Přítel mé duše. S ním jsem od věčnosti Jedno. Mám Ho nade všechno v Lásce a v úctě. Svěřil jsem se do Jeho milující Boží péče. Mám pocit, že se známe už z dřívějších. Myslím si, že jsem Maháprabhudžiho žák z dřívějších životů, ale to není důležité. Nyní jsem se zrodil zde v Evropě. Proto jsem stoupencem tradiční indické, především himálajské jógy, mým východiskem byla ovšem ona nejsladší křesťanská mystika, kterou jsem prošel po vzoru sv. Františka z Assisi horským způsobem. Je možné, že jsem tu i pro křesťany, těm kterým v jejich víře něco chybí, aniž vědí co to je. Možná je to práce s tělem a myslí jako nezbytný předpoklad úspěšného života bez utrpení, dlouhověkosti, zdraví a duchovního rozvoje všech vnitřních skrytých sil, štěstí a moudrosti. A vegetariánství, jako podmínky trvale udržitelného přežití na této planetě Zemi. Tedy sjednocení s Bohem praxí naší milé pohodové a zázračné Jógy v denním životě, která zaručeně vede až k Nejvyššímu Cíli. V tom mám již téměř třicetiletou praxi. Praktikuji meditaci a k tomu mantru. Cvičím i ostatní každodenní duchovní sádhanu - ásany, pránájámu, modlitbu a kriji. Přes všechno vynaložené úsilí a snahu jsem v józe a meditaci však pouhým zkušeným začátečníkem. Něco mám ale do vínku nepochybně z minulých životů (vivéku, jemné rozlišování). Dobře rozumím Božímu slovu. Sedávám každou noc sám osamocen před oltářem a učím se. Naslouchám Božímu Tichu. Někdy jsem napojený na osobní Božství. Tehdy jsou mé odpovědi jedinečné. Rád naslouchám Bohu, mému ochránci a spasiteli. On zná každodenní cestu po níž se mám ubírat. Já jsem jenom nástroj tohoto vyššího a nejvyššího Já. Jsem tu proto abych Vám ukázal duchovní cestu na svém příkladu. Odseděl tisíce dní a nocí v osamělých meditacích v jeskyních a na horských poustevnách... Něco tedy vím jistě. S něčím mohu poradit. Pokud na mne máte otázky, pokusím se je zodpovědět ze srdce (z anaháty). Obracejí se na mne lidé na konzultaci se svými problémy, které je trápí. Já se koncentruji na Mistra, useberu se před svým oltářem a písemně odpovídám. Tak to dělám já. Pokud však máte komplikovanější otázky, obraťte se s nimi přímo na mého Mistra a Učitele Paramhans Svámího Mahéšvaránandu. Několikrát do roka přijíždí z Indie sem do Střílek na jižní Moravu. Nebojte se zeptat. Mistr je tu proto. Modlím se za vaše zdraví a duchovní rozkvět. Mým úkolem je žít v tomto životě jako poustevník zde v České republice. Mistr mne vysvětil za mnicha indického řádu svámí dne 23.7.2021 v Maháprabhudíp ášramu ve Střílkách na jižní Moravě. Úplně jsem se mu odevzdal. Snažím se Ho realizovat již v tomto životě. Přěji Vám Štěstí ze sjednocení s Bohem. Nepřijímám žádné osobní návštěvy. Jsem poustevník, nejsem léčitel fyzických nemocí. Obrat' se na mne emailem a já vám emailem odpovím.

O psaní pro druhé.

Cítím úctu k psanému slovu. Co je psáno to získává magickou moc a zůstane tu po nás. Nesouhlasím tedy doslova s cestou beze stop. Něco pro druhé, i těch kteří přijdou po nás, tu může zůstat. Psané slovo má ohromnou sílu. Předává se tak pozitivní energie, inspirace, naděje a Láska. Proto jsem se rozhodl stát duchovním spisovatelem. Kde bychom byli, kdyby svaté, duchovní a osvícené osobnosti lidských dějin nezaznamenávaly své poznání pro druhé? Já toužím patřit mezi ně. Mým odvěkým ideálem je odejít do samoty a vzít si s sebou psací pero a tlustý deník, do něhož bych zaznamenával všechno co v samotě zažiju a objevím. Takové je mé pojetí poustevnictví, jako služby druhým. Mám tedy psát duchovní knihy ze svého pozoruhodného života. Tak to cítím od mládí. Lituji dnes těch okamžiků svého života, které jsem nezaznamenal písemně. Dnes by to byly unikátní poklady vzpomínek, pro mne i pro druhé, o mém hledání. Byl bych dojatý. Proto budu psát. Klaním se před všemi světci a jogíny, kteří po této planetě putovali s ohněm Lásky v srdci. Požehnejte mi prosím svou Láskou a Poznáním. Ať mám intuici, odvalu a sílu psát. Kéž to co napíšu přinese jen radost, harmonii a Lásku. Napište určitě i vy knihu svého života a promeditujte dobře její jednotlivé kapitoly. Stačí tuto knihu vydat jen v několika málo výtiscích na památku pro vaše příbuzné a přátele. Napište o tom, jaké poznání jste v tomto životě nabyli. Budete se muset sebe zpytovat, a to je již žádoucí meditační rozpoložení. Psát takovou knihu je opravdu důležitá meditace pro druhé.

Probuzení vnitřního zraku k vnitřním skutečnostem a vnitřní realitě.

Zpočátku jsem se věnoval především vnějším činnostem a vnějšímu poznání vzhledem k přitažlivosti zevního světa. Proto jsem upadl i do osidel máji ženy, zcela jsem propadal vědě, speleologii a archeologii a ostatním vnějším činnostem. Poznal jsem však, že toto vnější poznání je typem nižšího poznání a mě nadále zajímá již jen vysoké a nejvyšší poznání. Nyní když jsem mnich stár 57 let a přitažlivost zevního světa téměř pominula, se začínám obracet po své třicetileté meditaci k vnitřnímu světu. Vnitřní svět vědomí je totiž to jediné a poslední co mi zde zůstalo ještě k poznání - to jediné co mi opravdu dává vyšší a nejvyšší, hluboký a nejhlubší smysl zde na Zemi. A tak usedám k meditaci před oltářem ve svém pokoji, v jeskyni, na hoře, opakuji vroucně mantru a vydávám se na novou cestu vstříc vesmíru uvnitř Sebe. Klaním se svému vnitřnímu Mistrovi, NadJá a zavírám oči odhodlán poznat se, poznat své pravé vyšší a nejvyšší Já. Opravdu nic víc není třeba. Jsem rád, že jsem se po strastiplném putování tímto světem, dožil a dočkal tohoto okamžiku.

Jak jsem zatím nedostal poustevnu, která je mi Bohem někde jistě vyčleněna.

Když jsem sestoupil z hor do lidské společnosti, Paramhans svámí Mahéšvaránanda mi doporučil, abych se usadil v ášramu ve Střílkách a abych při tom vykonával symbolicky karmajógu v délce trvání 2 hodiny denně, to proto aby mne nekritizovali a zbytek svého času věnoval dál usilovné sádhaně, to znamená především mantra džapě. Na to jsem se Svámijeho spontánně odvážil pozeptat, zda bych si na pozemku stříleckého ášramu mohl vykopat meditační jeskyni. To však Svámiji zamítl, a nabídl mi abych si raději postavil tradiční slaměnou chýši, právě takovou jakou mi později nechal postavit v Indii, v ášramu Jadan. Později se však nad mým návrhem znovu zamyslel a nabídl mi, abych jako poustevník osídlil malý sklípek, který se nachází u zahrady přímo pod Svámijeho

rezidencí. Byl jsem tím návrhem a darem velice potěšen, neboť jsem se tak fyzicky mohl přiblížit ke svému Mistrovi. U tohoto rozhovoru byla přítomna i svámí Párvatí. Protože tak Svámiji před ní rozhodl, začal jsem neodkladně s vyklízením onoho sklípečku pod Svámijeho domečkem, kde v té době bylo skladiště zahradnictví ášramu. Tak jsem to spontánně začal vyklízet, když tu přišla svámí Párvatí a zakázala mi sklípek vyklízet a obývat jako poustevník. Všechno již vyklizené nářadí jsem musel vrátit zpět do sklepení. Byl jsem tím poněkud zmatený, neboť Párvatí zjevně nerespektovala a protivila se rozhodnutí a nabídce Svámijeho, jemuž byla osobně přítomna. Tak jsem poznal, že né vždy se v ášramu ve Střílkách děje Svámijeho vůle. Pak jsem na všechno zapomněl. Uplynulo mnoho let od této události se sklípečkem pod Svámijeho domečkem, když tu mi při meditaci v mém ášramu v Bosonohách přišly velice jasné instrukce, abych si vyřídil povolení pro poustevnu nazvanou mnou Gangotrí, již na jiném místě "pod strží", kde roste malý původní lesík s velmi pozitivní auru a energií, protože na toto zapomenuté místo pod skládkou odpadu nikdo nechodí. Je to bezpochyby to nejodlehlejší a nejopuštěnější místo, které pro poustevníka na pozemcích ášramu zbylo. Tak jsem svou žádost o schválení poustevny v této lokalitě a tím i svého kontemplativního života v tomto především karmajógového ášramu odeslal písemně na projednání a schválení opět svámí Párvatí. Jako obvykle mi přišla na tuto moji nabídku, prosbu a žádost v zápětí zamítavá odpověď slovy, že by tuto žádost musel projednat vyšší orgán Jógy v denním životě nebo přímo Svámiji, ale že bez karmajógy v případě čistě kontemplativního života je to však málo pravděpodobně, že by mi poustevnu povolili. Dle názoru Párvatí by to mohlo být pro mne jako poustevníka nebezpečné. Tak jsem odbojně vykřikl emailem, že Svámijeho se nebudu již znovu ptát, poděkoval jsem Věčnosti za toto odmítnutí ášramu a rozhodl se svou poustevnu definitivně postavit na zcela neosobním anonymním místě a tím i mimo vliv, dohled, formování a zasahování a dalších vlivů kohokoli ze společnosti Jóga v denním životě. Věděl jsem totiž z literatury, že se jedná o nějaký univerzální Princip, že dokonce i v tradičních indických ášramech nepovolují čistě kontemplativní život poustevníka, a proto ten kdo chce celý život medítovat musí opustit ášram, odejít z něho pryč do neznáma bez zajištění svého denního pokrmu vezdejšího. Kdo to dokáže, postaví si na zcela novém místě svou chatu poustevny a do ní se uchýlí za účelem meditace v samotě, přičemž nikoho, dokonce ani Mistra, již nebude nikdy navštěvovat. V tomto bodě jsem se já rozhodl tyto tradiční jogíny nenásledovat a jsem rozhodnut i když budu žít na poustevně, Višvagurudžího na seminářích ve Střílkách samozřejmě dál navštěvovat, ale již na omezenou dobu, neboť si ode mne vybírají vysoké poplatky za vstupenku na satsang, na což brzy nebudu mít dostatečné finanční prostředky a žebrat u nich nebudu a nechci. Zatím jsem tedy ve fázi čekání, kde a jak mi Věčné Mistrovo Vědomí nějaké místo pro poustevnu přidělí. Už opravdu po zkušenostech s touto společností svých bližních o nic neusiluji, nikoho o nic již nežádám a své hypotetické poustevny se za nic na světě nevzdávám a čekám jak to z vůle Boží dopadne, neboť adept poustevny má čekat bez požádání kohokoli a přijmout vše jako dar od toho, kdo to z vůle Boží pochopí a poskytne, tak jako svatý František z Assisi dostal z vyšší moci od štědrého šlechtice - donátora pro svou potřebu horu Alvernu s jeskyní, v níž František dosáhl Osvícení a oněch svatých stigmat. Opravdu se mi zdá, že téměř všichni vyšší adepti opouští klášter, opatské funkce ap. a zcela neznámí odcházejí do lesů na poustevny, či do jeskyní, což já mám Správou CHKO Moravský kras v Údolí Říčky čili Hádeckém údolí již dlouho povolené, tolerované a respektované, takže nakonec možná zůstanu zde na jihu Moravského krasu, na svém tajném místě jako pravý jogín a poustevník. Přesto se mi zdá, že pro mé potřeby bude lepší malá chatička s krbem než jeskyně, vzhledem k tomu že jsem již věkem starší člověk, tak tedy kvůli teplotnímu komfortu při meditaci raději chatička která bude na zcela osamělém místě v lese poblíž studánky, možná že již né v Moravském krasu, kde tomu nejsou vůbec nakloněni, ale někde jinde na Moravě, či dokonce na Slovensku v horách, takže uvidíme, co mi Věčnost přidělí a pošle. Takže uvidíme jak to celé s moji poustevnou nakonec dopadne. Já jsem na to zvědavý jako vy a již se na svou poustevnu opravdu těším. Nic víc si nepřěji od kohokoli, jen tuto poustevnu v lesích či horách.

English resume

Swami Gyaneshwarpuri

The Hermit's Journey

The Spiritual Journey to the Orange Robe of a Yogic and Hindu Hermit Monk

The Mystic's Biography

Who is Swami Gyaneshwarpuri:

Swami Gyaneshwarpuri is a devoted disciple of His Holiness Vishvaguru Paramhans Swami Maheshwarananda, Yoga Master and Teacher of the Spiritual Path from India, who he has been a follower of since 1996. During that time, he has undergone a tumultuous spiritual transformation as a result of Kundalini awakening, which, at the age of 53, resulted in his ordination – Sanyas Diksha – as a Hindu and yogic monk at the Maháprabhudíp ashram in Střilky on 23 July 2021. Becoming a swami was a longtime wish and goal of his life. Therefore, he observed the fast and went to the mountains and the forest to meditate. Until his wish literally miraculously came true by the Swamiji's Grace. Since then he has remained in santosha – contentment, all of his worldly desires dissipated, and he is returning to the Spiritual Home from which we came. Swami Gyaneshwarpuri stays as a lonely, silent hermit in the caves of the Moravian Karst. He was lucky enough to have been born near this most sacred place in the Czech Republic, a magical and mystical space, inhabited in the past by shamans and hermits, which he decided to follow. He is not a yoga teacher and does not preach Hinduism. He has the right to use the spiritual title of swami (master of the self) and to wear the orange robe, the dress of Indian yogis and sadhus. He has thus obtained this highest initiation of the Swamiji. He is of a cosmopolitan supra-religious mindset and inner disposition, hence he also worships the Christianity of Jesus, Buddhism, Taoism and other world religions. He is historically the first Hindu monk ordained in the Czech Republic. He writes professional publications in the field of speleology, sacral history and archaeology and, last but not least, his own original mysticism and philosophy, poems, spiritual stories and fairy tales with spiritual lessons. He pursues the Power of Love in all things and walks the Path of Knowledge (jnana yoga) as implied by his spiritual name Gyaneshwarpuri (gyana = jnana), which translates as "He who has understood". He is therefore an inner jnani, which corresponds to his hermit's philosophy of life, incomprehensible at first sight. He has been liberated since birth, but he has not yet realized the highest state of moksha consciousness, when the individual "self" becomes the whole Universe. However, he has his own inner guidance and connection to God, the Divine Self. To realize God and attain Enlightenment is his highest and only Goal in this incarnation to which he dedicates his spiritual yoga sadhana, meditation in retreat, mantra japa, repetition of God's name, prayers, yoga asanas, kriyas, etc. according to Paramhans Swami Maheshwarananda's System of Yoga in Daily Life. At present, he often stays in lonely and desolate places in the mountains and forests. He has studied the Bible on his own since childhood, but he has never claimed to be a Christian. Later, he also read the Bhagavad Gita and other Indian scriptures. He also read some

Buddhist and Taoist scriptures. However, what appealed to him most was the wisdom of Swami Sivananda of Rishikesh, Paramhansa Yogananda, Ramana Maharshi, Hanshan, Bhagwan Sri Dip Narayan Mahaprabhuji and of course Swami Maheshwarananda, in whom he recognized the essence of his spiritual insight into Truth from his meditation caves and mountain hermitages. He also venerates the ideal of the Himalayan yogis of India and St. Francis of Assisi. He does not teach yoga publicly, and as a true jnana, a man of knowledge, he accepts neither yoga students nor personal disciples. Currently, on Swami's recommendation, he lives with his mother in a small ashram in Brno – Bosonohy. The hermit Gyaneshwarpuri is someone who, above all, will not be spoken of, for he combines the boundless humility of Francis' rule with the boundless rigour of Sri Devpuriji against the demons of egoism. This, my friends, is Himalayan yoga in the Czech Republic.

My Spiritual Journey

I was born as Marek Šenkyřík (7 May 1968) into a traditional Christian family where everyone went to church on Sundays as far back as memory goes. I attained the sacrament of Christian adulthood, Confirmation, in the Catholic Church in 1986. On 23 July 2021, I was ordained a Hindu monk. I became the first ever swami ordained in the Czech Republic. I live a hermit's life in the Moravian Karst. I use many of the caves there for meditation purposes. However, I have also meditated at the source of the Ganges and above Rishikesh in the Indian Himalayan Region, in the Chey Pass in the Romanian Carpathians, in Monte Subasio above Assisi, on Stará hora in the Giant Mountains and in the Slovak Paradise. I continued to look for that one place where I could be alone and meditate undisturbed. I have spent thousands of days and nights in the solitude of meditation caves and mountain hermitages. So I know something for sure. That is my qualification. I act primarily through Love and Knowledge (bhakti and jnana). The power of Love – that is what I believe in. I am a hermit, not a spiritual teacher. I have the heart of Devpuriji. Enlightened Master of Yoga endowed with miraculous powers, the hermit Sri Devpuriji lived in the Himalayas at the turn of the 19th and 20th centuries and then settled in Rajasthan in central India. By the force of his will, he demolished the ashram and expelled the bhaktas, his disciples, and sent snakes upon them. People thought that the saint had gone mad. The motives for his actions were beyond human comprehension. From then on, he spoke only to those who were deeply and seriously interested in Knowledge. In this Kali Yuga, he preferred the company of animals to the company of people. On the Path of Yoga, I consider myself a follower of this saint. I have known that God has guided me from my birth. My God is Shiva, the eternal Master of all yogis, ascetics and prayers. He is the most compassionate and kindest God in the entire Hindu pantheon. A devotee who meditates upon Shiva will quickly attain final Liberation (moksha). Therefore, being a yogi and a Hindu, I know for a fact that I am not of Christian birth, though I have been close to Jesus in my heart since childhood. I will not be a Christian monk in this lifetime (or ever again) because they usually do not uphold the important rule of vegetarianism, which I consider a very serious transgression of the Catholic faith. I am very clear on this and I am a vegetarian in accordance with my conscience. So I return home to India. My current incarnation in the Czech Republic and Europe was only temporary. It's not just meat, I don't consume alcohol, tobacco or drugs. I detest these. I have come to know that the Spiritual Journey is the purification of all evil inclinations to attain only pure (sattvic) qualities. So I seek the company of spiritual and wise people (satsanga), for example in our ashram in Střílky. In addition, it is with joy and equanimity that I am practising monastic celibacy (brahmacharya) and recommend it to everyone ready for greater well-being, harmony and inner understanding and insight into the mystical science of the saints (anubhava). I found everything I was ever looking for

in a comprehensive form as concentrated knowledge in Yoga in Daily Life. It is undoubtedly one of the world's purest teachings. No wonder, for this is the teaching of one of the greatest living saints on Earth, whose spiritual titles indicate that he is a fully Enlightened Soul and Master of the Universe. This yoga teaching best suits my inner knowing from the mountain caves. I am therefore a devoted disciple (bhakta) of Swamiji. I would like to pass on this teaching, which liberates from all suffering, but so far I am doing so only in a meditative way, following the example of the Himalayan Masters, because my knowledge is still insufficient despite all my efforts. I still consider myself basically an experienced beginner in inner yoga. May I be forgiven by all those who are already beginning to turn to me. I want to uphold the vow of silence (mauna), the quiet and solitude in the outdoors. Therefore, I intend to live alone in the seclusion of the hermitage. I believe that this will give me the inner gifts that I will one day be able to give out in public. And that's what God demands. That is why Jesus was in the desert, going up into the mountain alone – to clarify his spiritual circumstances and calling. I want to fulfil it following the example of the old Masters in a romantic way. I believe in the mysterious power of God's name, my mantra, Silence and solitude with God. But it all depends on whether conservationists and foresters are sympathetic. So far, I have mostly faced misunderstandings. Who will let a hermit live in the forest? Who will offer me a forest with a spring of fresh water? A place where I could build my little hermitage and be alone and observed? Just as St. Francis of Assisi was given the abandoned Mount Alverna by a generous donor for his prayer and meditation... I rely on and believe in this Universal Principle. *"LORD... who may live on your holy mountain?"* (Psalm 15:1).

Vision of the hermitage revival in the Czech Republic.

I have a vision. I see hundreds and thousands of young Czech men and perhaps even women wearing a brown or green cowl made with their own hands, maybe even an orange robe. I see them leaving this civilization and the company of their neighbours for the solitude of the border mountains or the highlands in the interior. I see them looking for abandoned mountain chapels, which there are thousands of in the Czech lands, I see them settling in there and becoming creatures of fairy tales. Hermits, shamans... strangers in the eyes of other people, who live in solitude in sacred places, in oak groves, in prehistoric hillforts, in caves and by forest springs. They are people who have given up their roles and ambitions in this grey joyless world to dedicate their lives to the greatest adventure which is the Spiritual Journey. I see them wandering aimlessly in the forests, talking to flowers, making friends with butterflies, praying among the trees, meditating on mountain tops, singing sacred chants and practising their spiritual exercises... and God bestows His graces upon them for the sincerity of their desire, guiding and protecting them, as He does anyone who has the courage to trust their heart and follow His call. Many return to the human world in time, richer in valuable experience, but some endure the pressure of loneliness and become initiates of the greatest spiritual mysteries. They become mystics in the highest and purest sense of the word, they become holy men and women who have purified their hearts and souls from the powers of darkness and who have glimpsed the deepest Mysteries of God. They will write poems for their kith and kin, and people will seek them for advice and for words of wisdom and comfort, for no one understands the mysteries of life better than the one who has perfectly understood the Self. And the best school of self-knowledge is the life of a lonely hermit. It is a difficult path, but those who are drawn to it by God from deep within would not trade it for anything in the world. They will enjoy a simple life in harmony with the whole Universe. A small backpack with all their belongings in it will do just fine. They will work just enough to defend their position of independence. It is true that they will

break the laws of this society, but only because they are governed by Higher Laws, and so they will light a fire in the forest and go freely off the road, and they will fall asleep quietly under the treetops and wake up under the dome of the caves. They will not fight the world, for the world is sufficiently illuminated by their mere existence. And they will be as innocent as butterflies and so kind that even their opponents, officials, gamekeepers and conservationists will end up liking them. A hermit in the forest will become a prestigious affair, as their presence in the forest will become an ecological indicator of a clean, intact and harmonious environment. For a hermit's heart is extremely sensitive to any kind of pollution and therefore cannot live in just any place. And so all the gamekeepers will compete in offering the most attractive hermitage sites to attract hermits to their forests. And these will all be the most captivating and breathtaking places still left in the Czech lands: by waterfalls and mountain lakes, in the clouds among the mountain pine trees, in lost caves and at important prehistoric archaeological sites, so everyone will have their pick and everyone will get only the best...